HARLEQUIN®

23
Z 03/00

HISTORICKÁ ROMANCE

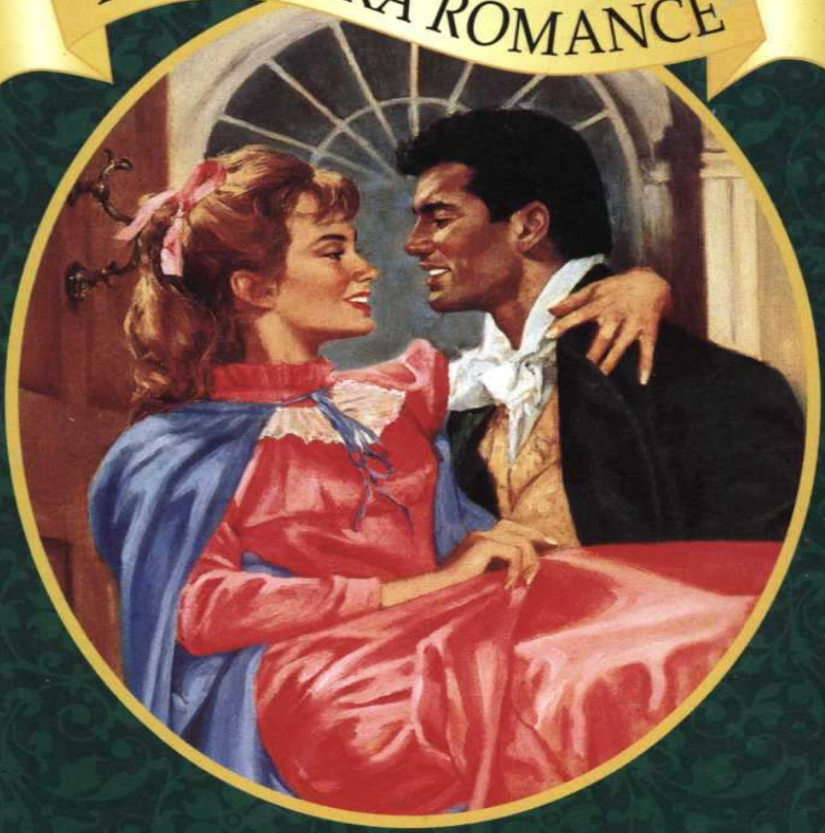

Anne Ashleyová

TAJEMSTVÍ LADY KNIGHTLEYOVÉ

Sňatek byl pro sira Richarda Knightleyho jediným řešením, když díky pletichám zlomyslné Evadne strávil noc s její půvabnou sestrou Elisabeth zavřený ve sklepení. Richard se s ní oženil rád, neboť Elisabeth se od doby, kdy ji znával, změnila v sebevědomou, rozhodnou a neobyčejně krásnou mladou ženu. Zato Elisabeth není z tak náhlého sňatku nadšená; Richarda už sice dávno miluje, ale je tu něco, co mu nemůže prozradit…

Milá čtenářko,

pojďte se mnou tentokrát navštívit Anglii počátkem devatenáctého století. Je krátce po bitvě u Waterloo a náš hrdina Richard už začíná pomalu zapomínat na své zranění, které v ní utržil, i na milou ošetřovatelku, která mu do světa tmy vnášela světlo naděje a lásky…

Příjemnou návštěvu staré Anglie Vám přeje

Váš Harlequin

Všechno, co chcete vědět o knížkách nakladatelství Harlequin, najdete na našich internetových stránkách na adrese:

http://www.harlequin.cz

pod odkazy

• NOVINKY • VYŠLO • HOROSKOP •
• Z VAŠICH DOPISŮ • AUTORSKÉ PROFILY •

HARLEQUIN®
Makes any time special ™

Toronto • New York • Londýn
Amsterodam • Atény • Budapešť • Hamburk
Madrid • Paříž • Sydney • Tokio • Stockholm
Varšava • Praha

Název originálu:
Lady Knightley's Secret

První vydání:
Mills &Boon, 1999

Překlad:
Čestmír Jonáš

Odpovědný redaktor:
Růžena Skálová

© 1999 by Anne Ashley
© Harlequin Publishers, s.r.o., Praha 2000
Tento titul vychází v edici Historická romance,
ISSN 1212-8511.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho částí v jakékoliv podobě.
Tato kniha je vydána po dohodě s Harlequin Enterprises II B.V.
Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je zcela náhodná.
Znak firmy Harlequin i znaky všech edičních řad jsou chráněny ochrannou známkou.

Cover: Grafický atelier DEGAS s.r.o., Praha
Sazba: Sdružení MAC s.r.o., Praha
Tisk: UEBERREUTER PRINT, s.r.o., Pohořelice

Adresa redakce: Kubánské nám. 11,105 00 Praha 10
Telefonní spojení:
sekretariát: 71730486
distribuce: 71732417
produkce: 67311348
redakce: 67310099
CENA 130 Kč
ISBN 80-241-0501-2

Anne Ashleyová

TAJEMSTVÍ LADY KNIGHTLEYOVÉ

HARLEQUIN®
Makes any time special ™
Toronto • New York • Londýn
Amsterodam • Atény • Budapešť • Hamburk
Madrid • Paříž • Sydney • Tokio • Stockholm
Varšava • Praha

PRVNÍ KAPITOLA

Sir Richard Knightley sebou prudce trhl a probudil se. Jeho tělo bylo zbrocené ledovým potem. Všechny svaly měl bolestivě napjaté jako lodní lana.

Co ho vlastně probudilo?

Nejdříve si myslel, že to byla kanonáda. Ale ne, děla to být nemohla, byl to jen zlý sen, nic víc než zlý sen a zjitřená obrazotvornost. Byl to ten povědomý, tichý, plíživý děs, usazený hluboko v jeho duši, který se občas prodral na povrch a rdousil ho v jeho nekonečné noci chladnou rukou smrtelné úzkosti.

To všechno už přece byla jen minulost… určitě už to měl dávno za sebou. Nebylo přece možné, aby si tím peklem musel projít podruhé, aby musel znovu slyšet sténání umírajících a svištění kulek, které s měkkým čvachtáním pohlcovala rozmoklá půda bojiště u Waterloo.

Potom ten zvuk uslyšel znovu. Konečně si uvědomil, co znamená, a s úlevou si oddechl. Bylo to jen burácení hromu… nic víc než hrom.

V rameni mu škubalo bolestí a levým lýtkem mu projela ostrá, bodavá bolest. Snažil se nevšímat si jí. Posadil se. Noční košile, promáčená potem, se mu na tělo lepila jako ledový krunýř. *Proboha*, pomyslei si, *tohle je ale nekonečná noci* Stáhl ze sebe protivnou přikrývku, pod kterou mu bylo horko a která mu připadala těžká a dusivá. Shrnul ji ke straně postele a spustil bosá chodidla na prkennou podlahu pokoje.

Snad ta bouřka alespoň trochu pročistí vzduch, pomyslel si. Mary mu už odpoledne říkala, že se v noci nejspíš něco přižene. Měla pravdu, rachocení hromu bylo čím dál blíž. Blesky samozřejmě vidět nemohl.

Podvědomě si sáhl na pásku, kterou měl zavázané oči. Rána šavlí, kterou utržil do ramene, byla vážná, dokonce ještě vážnější než střepina šrapnelu, která mu roztrhla bok, ale největší starosti mu dělala páska přes oči.

Ani nechtěl přemýšlet nad tím, jak by vypadal jeho další život, kdyby měl přijít o zrak. Celý zbytek života by se musel nechat vodit za ruku, v nejlepším případě by pomocí hole tápal nekonečnou tmou…

Jeho chmurné myšlenky přerušilo další zahřmění. Tentokrát bylo tak silné a tak blízko, až se dům otřásl v základech.

Uvědomil si, kde vlastně je. Pokoj, ve kterém ležel, mu najednou připadal tísnivý a neutěšený. Proč je tu takové dusno? Ze by Mary, ještě předtím, než šla spát, zavřela všechna okna?

Otočil hlavu směrem, kde tušil okno. Chvíli se rozmýšlel, jestli má vstát a jít ho otevřít. Nakonec si řekl, že se o to přece jen pokusí.

Opatrně přehodil zraněnou nohu přes pelest postele. Znovu mu v ní zacukalo bolestí. Zaťal zuby a přikázal si, že musí bolest stůj co stůj překonat. Opatrně natáhl ruku tam, kde měla být zeď.

Mary mu nakázala, aby se snažil zraněnou nohu rozcvičovat, a proto s ním každý den alespoň dvakrát obešla pokoj, ve kterém ho uvěznila jeho zranění. Teď však zjistil, že je dost podstatný rozdíl v tom, když se nechá vést a když si musí sám najít cestu pokojem, který

ještě nikdy neviděl. Pro člověka, který před měsícem oslepl, tu každý předmět představoval nebezpečí.

„Ach, k čertu,“ zaklel tiše. Ucítil, že loktem o něco zavadil. To *něco* spadlo na zem a rozbilo se. Co to u všech rohatých mohlo být? Opatrně udělal krok vpřed a šlápl do louže. To *něco* byl tedy nejspíš džbán nebo konev.

„Už ani krok, pane!“ ozval se ze tmy tichý hlas s nezaměnitelným jihozápadním přízvukem. „Jinak šlápnete na střepy.“

„Ach, promiň, Mary, doufám, že to nebylo nic cenného.“

Uslyšel tiché cvaknutí zámku, jak za sebou Mary zavřela dveře. Potom pár lehkých kroků, které mířily napříč místností přímo k němu.

„Jak sám víte, pane, tohle není náš dům, takže nevím, jestli to, co jste právě rozbil, mělo nebo nemělo nějakou cenu. Na tom stejně nezáleží. Proč jste vstal z postele? Potřebujete nočník?“

Její otázka mu na rtech vyloudila úsměv. Vždycky ho pobavilo, jak je Mary zemitá. Její chování mu připomínalo prostou vesnickou selku, byla docela jiná než dámy z vyšších kruhů, s jakými se před válkou stýkal. Pomyslel si také, že žádná z těch vznešených dam by se asi nedokázala postarat o šest zraněných britských vojáků. Právě tolik jich totiž v tomto domě bylo.

Dostal se sem stejně jako ostatní. Nejdříve je převezli na přeplněných selských vozech od Waterloo do Bruselu a potom je umístili na ošetřování do domů, které armáda zabrala civilistům.

Skoro nic si z té cesty nepamatoval, snad jen pravidelné drkotání vozu, sténání raněných a umírajících a měděný pach čerstvé krve. Jeho pobočník, seržant Hawker, mu později řekl, že Mary nabídla svůj dům dobrovolně a že trvala na tom, aby nejméně tři ze šesti raněných, o které se dokázala postarat, byli prostí vojáci. Prý prohlásila, že pod její střechou nikdo nebude dělat žádné rozdíly mezi urozenými a neurozenými, mezi prostými vojáky a důstojníky.

Nedokázal si vzpomenout, jak se do tohoto pokoje dostal, nepamatoval si ani na první dny, kdy mu vojenský chirurg ošetřoval ránu v boku a sešíval poranění na rameni.

Poslední záblesk vzpomínek mu prozradil, že pod ním na bojišti padl kůň, že potom ležel na zemi prosáklé krví, že se nedokázal pohnout a že mu nad hlavou bleskl výstřel. Nevěděl, jestli ho vypálil nepřítel, nebo někdo z jeho mužstva, protože pistole vystřelila těsně před jeho očima a štiplavý kouř ze spáleného prachu ho okamžitě oslepil.

Potom se začal pomalu zvedat ze země, vidění už měl zastřené rudou mlhou. V té chvíli uslyšel dusání kopyt a ucítil ránu do ramene. Zasadil mu ji příslušník francouzské kavalerie, a Richard znovu spadl na zem. Potom už následovala jen tma.

První, co si uvědomil, když se začal probírat z bezvědomí, bylo to, že mu někdo zvedal hlavu a jemně ho přesvědčoval, aby se napil vody. Ze začátku si myslel, že je zavřený v nějaké temné místnosti nebo že se venku mezitím setmělo. Vůbec ho nenapadlo, že by mohl přijít o zrak; to zjistil až daleko později, kdy už byl dost silný

na to, aby dokázal pohnout rukou a nahmatat pásku, kterou měl zavázané oči.

Hlas, který ho přesvědčoval, aby se napil, patřil právě Mary. Bylo to několik dní poté, co ho uložili v jejím domě. Od té chvíle se starala o všechny jeho tělesné potřeby, ošetřovala ho a vracela mu zdraví. Díky ní se také dokázal vyrovnat se zprávou, že jeho bratr před čtrnácti dny zemřel.

„Ne, má drahá," řekl jí teď. „Tu nádobu zrovna nepotřebuju, ale zato bych uvítal trochu čerstvého vzduchu. Musím otevřít okno, jinak se tu zalknu."

„Okno už je otevřené, ale jestli chcete, otevřu ho ještě o trochu víc. Nejdřív se ale musíte hezky vrátit zpátky do postele."

Ucítil na zápěstí její něžné prsty. Vzala ho kolem pasu a vykročila s ním zpět k posteli. Ve stejné chvíli ucítil i něžné křivky jejího těla, které se mu tiskly k boku.

Jeho mužství na ni okamžitě zareagovalo. Trochu se za to zastyděl. Překvapilo ho to, ale ne nepříjemně. Vzpomněl si, že to už bude nejméně měsíc, kdy naposledy ukojil svoje smyslné potřeby. Pokud se teď při doteku ženského těla jeho mužství dokázalo probudit touhou, znamenalo to, že je už daleko silnější, než si ještě před chvílí myslel.

Uložil se zpět do postele. Rychle si přitáhl pokrývku až pod bradu. Doufal, že si Mary jeho vzrušení nevšimla, bylo by mu to neuvěřitelně trapné.

Uslyšel tiché cvaknutí a zavrzání, jak Mary otevírala okno. Za pár okamžiků mu už zchladil zpocené, rozpálené čelo tolik očekávaný závan chladného, svěžího větru.

„Takhle je to daleko lepší,“ vydechl s nefalšovanou úlevou. Podle sotva slyšitelného vrzání podlahy i toho, jak o sebe občas cinkly dva střepy, si domyslel, že Mary sbírá zbytky džbánu.

Pokaždé ho znovu udivilo, jak se mu v posledních týdnech vytříbil sluch. Někdy měl pocit, jako by oči vůbec nepotřeboval, jako by dokázal vidět i bez očí.

„To vás nikdy nenapadlo, že byste se třeba mohl odkrýt, když je vám horko?“ poznamenala Mary a vysypala střepy do dřevěné putny, která, jak už Richard věděl, stála u dveří. „Tak, to bychom měli. A od teďka už mi tu nebudete bloumat po nocích, aby bylo jasno!“

Musel se pousmát. Její rozkazovačný tón už dobře znal, a proto ho vůbec nepřekvapil. Ještě jednou mu vyhubovala a vydala se ke dveřím. Na půl cesty ji zarazil a požádal ji, aby tu s ním ještě chvíli zůstala.

Ucítil, jak se pod vahou jejího těla trochu prohnula matrace v posteli. Instinktivně natáhl ruku směrem, kde tušil její dlaň, a sevřel ji. „Jsem hrozně sobecký a nevděčný. Vím, že jsi určitě hrozně unavená, a přesto po tobě chci, abys tu se mnou seděla. Nezdržím tě dlouho, slibuju.“

Nemohl samozřejmě vidět úsměv, který jí v té chvíli zahrál na půvabně vykroužených rtech, ale když promluvila, domyslel si, že ho Mary ani tentokrát nezklame. Z jejího hlasu zaznělo pochopení a nesobecká něha.

„Vím, že vám dělá starosti ten zítřek, Richarde, ale uvidíte, že všechno bude v pořádku… určitě bude všechno v pořádku, já to prostě *vím.*“

Několikrát jí přejel palcem po hebké kůži zápěstí. Ucítil pod ní drobné, lahodně vykroužené klouby. Kolikrát ho už v poslední době tyto ruce utěšovaly a staraly se o něj, kolikrát mu dodávaly odvahu? Věděl, že si ty ruce bude pamatovat až do konce života.

Nejednou ho zarazilo, jak může být tak štíhlá a křehká žena zároveň plná síly – vždyť s ním dokázala pohybovat na posteli i ve dnech, kdy byl ještě tak slabý že se ani nedokázal převalit z boku na bok.

Že je štíhlá, drobná a krásná, to mu prozradil seržant Hawker, jeho pobočník. Přímo od Mary se dozvěděl, že její vlasy mají barvu zralého obilí a oči že má modré jako dvě chrpy.

Nikdy však nedostal příležitost spatřit to, o čem Hawker řekl, že je nejpůvabnější úsměv celého křesťanstva. Když se o něm dokonce i Hawker vyjádřil tak vzletně, muselo to určitě být něco zvláštního. Hawker totiž neuměl ani číst, ani psát, a rozhodně se o něm nedalo říct, že by měl sklony k básnění.

Dostane vůbec někdy příležitost uvidět úsměv, který tak okouzlil jeho věrného pobočníka?

„Závidím ti tvoji důvěru, Mary," řekl zastřeným hlasem. „Snad se lékař nemýlil, snad budu doopravdy znovu vidět…"

Tiše, škádlivě se zasmála. „Určitě," ujistila ho znovu. „Můžete si třeba myslet, že jsem to vyčetla z křišťálové koule."

Ani teď tomu ještě nedokázal uvěřit, ale Mary dosáhla přinejmenším toho, že přestal být tak zarytě pesimistický. Podle ní se dokonce v posledních týdnech

choval jako rozmazlené dítě, jak mu několikrát sama řekla.

Ještě že na něj byla tak přísná! Jeho zrak nebyl nenapravitelně poškozený, to mu řekl lékař hned, jen co znovu nabyl vědomí. Rohovky měl sice zanícené a všechno kolem mu splývalo do rudočerné mlhy, ale to se mělo časem zlepšit. Podle lékaře teď jeho oči potřebovaly odpočinek, a o všechno ostatní se už měla postarat sama příroda.

Zítra mu konečně sundají ty proklaté obvazy.

Vrátí se mu zrak! Ano, tomu prostě *musí* věřit! Není přece možné, aby mu osud ke všem krutým ranám, kterými ho v poslední době pronásledoval, nadělil ještě i slepotu!

Zmocnila se ho prudká bolest, ještě silnější a neodbytnější než všechna zranění, která ho tu teď upoutala na lůžko. Od okamžiku, kdy mu Mary přečetla dopis, z něhož se dozvěděl o smrti svého bratra, uběhly už dva týdny. Richard se ale ještě pořád nedokázal smířit s myšlenkou, že až se konečně vrátí domů, do Anglie, nebude ho před rodinným sídlem nikdo čekat.

Nebude tam jeho bratr, aby ho přivítal domů, jak to dělával vždy, když se Richard vracel z fronty na krátkou dovolenou. Nebude tam ani jeho švagrová, půvabná Margaret, dokonce ani ten malý, rozpustilý synovec Jonathan!

Jakýsi závodní kočár vytlačil jejich bryčku z cesty a srazil ji do hluboké strže. Na jejím dně našli všichni tři smrt. Jen kvůli tomu, že se jeden lehkomyslný hejsek snažil vyhrát nějakou hloupou sázku, teď Charles, jeho žena i jejich devítiletý syn leželi šest stop pod zemí.

Dozvěděl se o té tragédii jen pár dní poté, co viděl na frontě umírat krutou smrtí mnoho svých blízkých přátel. Bylo to víc, než v té chvíli dokázal unést. Nechybělo mnoho a byl by ztratil vůli žít. Možná by se s ranami, které mu osud v tak krátké době uštědřil, ani nedokázal vyrovnat. Věděl, že za to, že krizi překonal a znovu se postavil osudu čelem, může děkovat jen té prostořeké dívce, která se ho tu ujala.

Mary ho sice většinou konejšivě ošetřovala a utěšovala, ale občas se dokázala proměnit v opravdovou saň. Podařilo se jí předat mu něco ze své čilosti a nezdolné vůle k životu, podařilo se jí ho zvednout z hlubin malomyslnosti a donutit ho, aby se dokázal ujmout zodpovědnosti, která na něj přešla s předčasnou smrtí jeho staršího bratra.

Věděl, že mu bude trvat dlouho, než se se smrtí svého jediného příbuzného vyrovná, že se mu to možná ani nikdy nepodaří, ale na druhou stranu si uvědomoval, že to alespoň musí zkusit. Když už ne kvůli sobě, tak alespoň kvůli své malé neteři Juliet, která sotva odrostla plenkám a kterou ještě ani jednou neviděl.

Než se Charles a Margaret před měsícem vydali k přátelům do hrabství Derbyshire, došli k názoru, že jejich dcera je na tak dlouhou cestu ještě příliš malá. Proto jí obstarali chůvu a svěřili ji do péče přátel v Londýně. Juliet byly teprve dva roky a byla tedy ještě příliš malá, aby si uvědomila, jaký bude ta tragédie mít vliv na její život. Teď tedy bylo na něm, aby jí nahradil otce, na jehož tvář si Juliet nikdy nedokáže vzpomenout.

Bezděky ke své spasitelce natáhl i druhou ruku, stáhl si ji na hruď a zabořil prsty do záplavy jejích hedvábně

měkkých vlasů. Stejně jako vždy, i teď lahodně voněly po růžích a levanduli.

„Nikdy bych to bez tebe nedokázal, drahá Mary!“

Bezděky spustil ruku z jejích vlasů a zkoumavě jí přejel špičkami prstů po tváři. Pohladil ji po obrysu lícních kostí, vzal jemně, ale pevně do prstů její bradu. Zvedl k ní ústa a jeho rty opsaly po její tváři stejnou křivku, jako před několika okamžiky jeho prsty. Zarazily se ale až na jejích pootevřených rtech, které ho už zvaly dál.

Původně neměl v úmyslu nic víc, než dát té pečlivé a obětavé bytosti najevo, že k ní cítí nekonečnou něhu a vděk. Když však ucítil, jak se jí chvějí rty, vzala jeho původní předsevzetí za své. Potom si uvědomil i to, že mu na hrudníku leží její plná, okrouhlá ňadra.

Touha, kterou se mu před chvílí podařilo tak úspěšně potlačit, se vrátila a znovu rozžehla v jeho slabinách stravující oheň. Než si stačil uvědomit, co vlastně dělá, uložil ji do postele vedle sebe a začal z ní stahovat tenkou noční košili, jediný kus oblečení, který ho dělil od jejího žádoucího těla. Ruce se mu přitom třásly náruživou touhou zmocnit se jí a prozkoumat každý kousíček její kůže.

Ztráta zraku neuvěřitelně vyostřila jeho ostatní smysly. Nedokázal si vzpomenout, že by se někdy předtím dotkl pleti, která by byla tak saténově hladká, tak nádherně neposkvrněná, tak lahodně zvlněná.

Její ňadra okamžitě odpověděla na jeho hlazení, vzepjala se a ztuhla, přivítala jeho rty. Měkké zasténání, které jí splynulo ze rtů, když ji pohladil po roztomilé

křivce boku, mu znělo jako rajská hudba a dodalo mu odvahu k dalšímu, odvážnějšímu průzkumu.

Ani na okamžik ho přitom neudivilo, proč se jí třásly ruce, když prozkoumávala špičkami prstů hustý porost jeho hrudníku. Vůbec si nepřipustil myšlenku, že tělo, které tak bezprostředně reaguje na jeho hlazení, nemusí patřit zkušené ženě. Nikdy by ho nenapadlo, že je Mary panna, přirozeně se poddávající síle aktu milování, která do ní proudí z rukou a těla zkušeného muže.

Teprve když se ocitl nad ní, vnikl do ní a uslyšel tiché zasténání, které tentokrát nezpůsobila rozkoš, ale nevyhnutelná bolest, teprve tehdy mu bleskl hlavou první paprsek poznání. Bylo už ale pozdě – jeho touha zvítězila nad vůlí. Teď už nedokázal přestat, musel akt lásky dovést až k vyvrcholení.

„Pročs mi to neřekla, Mary?“ zeptal se o něco později, když už leželi vedle sebe a vyčerpaně oddechovali. Objal ji a položil si její hlavu na hruď. „Bolelo to, drahá? Ublížil jsem ti? Kdybych to věděl, nikdy bych…“

„Kdybys to věděl, Richarde,“ zašeptala, „myslím, že by ses se mnou nikdy milovat nechtěl.“

Tím si nebyl ani zdaleka tak jistý Nikdy se přirozeným touhám těla nebránil. V posledních letech je ukájel s pomocí několika milenek, ale ještě nikdy se mu nestalo, aby některá z nich byla panna.

Možná kdyby ho jen na jediný okamžik napadlo, že Mary ještě může být nedotčená, nebyl by si nikdy dovolil zajít až k bodu, odkud už nebylo návratu… Jenže to bylo jen *možná,* a teď už bylo příliš pozdě se nad tím zamýšlet. Kdyby chyby. Co se stalo, nedalo se odestát.

Pro čestného muže, za jakého se vždy považoval, připadalo v takové chvíli v úvahu jen jediné řešení.

Zlehka jí přitiskl rty na čelo. „Vezmeme se, jen co se vzpamatuju natolik, abych dokázal zařídit všechno, co je k tomu potřeba.“ Ucítil, jak ztuhla. „Co se děje, Mary? Ty si mě nechceš vzít?“

„Nic si nepřeju víc, Richarde!“ Znělo to jako zoufalý výkřik z nejhlubších propastí milující duše. „Ale… ale vždyť o mně vůbec nic nevíš…“

„Vím, že jsi ta nejsladší a nejhubatější žena, jakou jsem kdy potkal,“ řekl a tiše se zasmál. „Taky vím, že máš světlé vlasy a modré oči.“

„Ach tak,“ vypravila ze sebe namáhavě, jako by měla sevřené hrdlo a do poslední chvíle nevěděla, jestli vůbec dokáže promluvit. „Tuhle kombinaci jsi vždycky měl rád, nemám pravdu?“

„Jak to víš? Řekl ti to Hawker? Že by si zase pouštěl… ústa na špacír?“

Nic na to neřekla, jen se ho otevřeně a bezprostředně, jak už to měla ve zvyku, zeptala: „Opravdu si mě chceš vzít? Nechceš si tím jen ulevit od výčitek svědomí?“

„Samozřejmě si tě chci vzít!“ ohradil se pobouřeně. Na chvilku se předtím ale zarazil, a teď mohl jen doufat, že tím Mary neprozradil, jaké pochyby mu zmítají duší. „A kromě toho, když jsem teď zdědil titul, musím se postarat o dědice. A tebe jsem v posledních týdnech poznal natolik dobře, abych si mohl být jistý, že z tebe bude ta nejlepší manželka a matka, jakou si vůbec člověk dokáže představit. Proto myslím, že není proč váhat.“

Na to mu už nic neřekla.

Když se Richard ráno probudil, zjistil, že je v pokoji sám a polovina postele, kde večer ležela Mary, je už dávno vychladlá. Podle ruchu, který vládl na chodbě za dveřmi jeho pokoje – znělo to, jako by si tam udělal přehlídku celý pluk infanteristů s plochýma nohama – si domyslel, že už je dávno ráno.

Ráno, na které se těšil a kterého se přitom i trochu bál. Ráno, o kterém věděl, že jednou provždy změní jeho život.

Posadil se, opřel se zády o čelo postele, zvedl ruce a složil do nich hlavu. Zhluboka si povzdechl.

Musel si otevřeně přiznat, že na člověka, který se právě zasnoubil, nebyl nijak zvlášť šťastný. Byl k sobě dokonce natolik upřímný, aby si přiznal i to, že z Mary rozhodně nebude ideální manželka.

Líbila se mu, to ano, líbila se mu možná víc než všechny ženy, které kdy potkal. Měla dobré srdce, uměla být zábavná, a i když mluvila se silným venkovským přízvukem, rozhodně nebyla nevzdělaná.

Právě Mary napsala dopis jeho londýnským advokátům, kterým jim odpovídal na neosobní zprávu o smrti svého bratra. Od Hawkera se navíc dozvěděl, že se ho snažila naučit číst a psát, a že v tom dokonce dosáhla i jistých úspěchů. To bylo opravdu pozoruhodné, protože Richard si o duševních schopnostech svého pobočníka nikdy nedělal žádné iluze.

Velmi dobře si ale uvědomoval, že manželka budoucího baroneta by měla být docela jiná. Kdyby to chtěl říct naprosto upřímně, musel by přiznat, že se Mary na úlohu manželky šlechtice vůbec, ale vůbec nehodí.

Nemohla mít nejmenší tušení, co se od ní ve vznešené společnosti očekává.

Kdyby se urozená společnost dověděla, jaký život Mary vedla, než se za něj provdala, byl by to skandál. Stali by se terčem posměchu všech těch zlomyslných klevetnic, které pravidelně otravovaly ovzduší na všech plesech a jiných společenských událostech, kde se scházelo anglických horních deset tisíc. Kdo to kdy slyšel, aby si šlechtic vzal dívku z lidu?

„Ale vždyť o mně skoro nic nevíš," řekla mu včera, a Richardovi se teď její slova vracela jako nepříjemná a neodbytná ozvěna. Mary měla naprostou pravdu – nevěděl o ní, ani co by se za nehet vešlo.

Dostalo se jí asi celkem slušného vzdělání; to poznal z toho, že dokázala konverzovat o spoustě věcí, o jakých by venkovské děvče nikdy ani neslyšelo. Mohla to docela dobře být dcera nějakého venkovského vikáře nebo lékaře. To by ještě nebylo tak nejhorší, s tím by se dalo žít i ve společnosti.

Mohl by si ji vytvarovat jako vláčný vosk, mohl by ji naučit, jaká pravidla platí ve šlechtických kruzích. Navíc, její rodina přece nemohla být tak docela chudá, když si mohli na několik týdnů najmout dům, v němž Mary ošetřovala zraněné. Že by Mary byla dcerou zámožného obchodníka?

Jenže tyhle úvahy nikam nevedou, okřikl se a řekl si, že až ho Mary příště navštíví, dozví se od ní vše, co chce vědět, a k tomu určitě i spoustu věcí, o kterých by raději ani nevěděl.

Otevřely se dveře. Jejich zaskřípání přerušilo tok jeho neveselých myšlenek.

„Mary?“

„Ne, pane, to jsem já.“

Okamžitě poznal drsný hlas svého pobočníka. Usmál se. „Co tě sem přivádí takhle brzy, ty starý lenochu? A co má znamenat všechen ten hluk na chodbě?“

„Služebnictvo stěhuje nábytek, pane. Kapitán Munroe dnes ráno odjíždí zpět do Anglie. Od teďka jsme tu sami, pane.“

„A kde je Mary?“

Hawker na chvíli zaváhal. „Ta má teďka… hm… nějakou práci, tak mi řekla, abych se na vás zašel podívat. Nejvyšší čas, abych se znovu ujal svých povinností, pane. Už celkem můžu chodit, jen mě občas zlobí to koleno. Teďka, když dovolíte, vám uvážu kolem krku tenhle ubrus a oholím vás.“

Hawker svůj úkol dokončil těsně předtím, než do pokoje vešel plukovní lékař. Richard, který v té chvíli bolestně postrádal Maryinu podporu, se přistihl, že napětím zarývá nehty do pelesti postele.

Za všechna ta léta, která prožil v armádě, už zažil ledacos – útok jízdy, palebný přepad ze zálohy, divoké souboje na šavle a bodáky… Přesto si nedokázal vzpomenout, že by mu někdy něco nahnalo strach tolik jako pouhá přítomnost nevinného vojenského lékaře.

Richard vytušil, že lékař teď stojí pouhých pár kroků od něj a že, obrazně řečeno, drží ve svých rukou celou jeho budoucnost. Právě jeho ruce totiž měly odstranit obvaz, který mu zakrýval oči, a tím rozhodnout, jestli znovu uvidí, nebo jestli bude až do konce života odsouzený ke slepecké holi.

Věděl, že právě nastává nejdůležitější bitva v jeho životě, bitva, v níž mu jeho umění bojovat se šavlí a pistolí nebude nic platné.

Lékař k němu přistoupil a opatrně mu sňal pásku z očí.

V prvních vteřinách Richard nic neviděl. Předměty v pokoji byly jen tmavé, beztvaré chumáče jakési neurčité hmoty. Bylo to, jako by se pokoušel zrakem proniknout hustou londýnskou mlhu, kde jen tu a tam plápolá matné světlo zvlhlé pochodně.

Potom se však mlha naštěstí začala zvedat a trhat, a on přes ni uviděl důvěrně známé rysy tváře seržanta Hawkera. Byly stažené úzkostí a strachem.

„Nikdy bych si nepomyslel, jakou budu mít radost, až znovu uvidím tu tvoji nevychovanou tvář, Hawkere. A musím říct, že se od posledně vůbec nezměnila k lepšímu, to mi věř!“ vydechl Richard.

Seržant, kterého to vůbec neurazilo, se srdečně zasmál a odstoupil k oknu, aby lékaři nepřekážel. Podíval se dolů, do ulice, nepatrně přikývl, jako by tam dole někdo čekal právě na tento jeho sotva patrný posunek. Od chodníku před domem se odlepila nenápadná černá bryčka. Seděl v ní jen jeden cestující, mladá dívka.

„Kde je Mary?“ zeptal se znovu Richard. Z jeho hlasu se jasně dalo vyčíst, jak touží po tom, aby ji konečně mohl spatřit.

Hawker se otočil zpět k posteli, zatvářil se trochu provinile a řekl: „Šla se… hm, trochu projít na čerstvý vzduch, pane.“

„Dobře. Až se vrátí, vyřiď jí, že ji chci vidět.“ Richard se zarazil, nepatrně se pousmál a řekl si, že ta

slova mohl vybrat trochu lépe. „Ne, řekni jí, že ji *toužím* vidět.“

Jeho pobočník na to nic neřekl. Věděl, že je jen otázkou času, než jeho pán zjistí, že jsou v domě sami.

Chvíle, které se seržant tak bál, nastala hned ten večer, když mu na podnosu přinesl do pokoje večeři.

„Kde je Mary, Hawkere? Proč se na mě dnes nepřišla ani jednou podívat?“

Seržant věděl, že teď už před svým pánem pravdu skrývat nemůže. „Je pryč, pane. Odjela.“

„Odjela? Kam?“

„Vydala se na cestu zpět do Anglie, pane. Odjela hned, jen co se dozvěděla, že jste zase, hm, normální, jak byste asi řekl, pane.“ Samozřejmě si nechal pro sebe, že v bryčce, které dával z okna signál, když zjistil, že jeho pán znovu vidí, seděla právě Mary. Čekala na jeho znamení, protože chtěla vědět, jestli se Richardův zrak uzdravil.

Richardovou myslí se přehnal uragán protichůdných myšlenek. Trvalo mu hezkou chvíli, než znovu dokázal souvisle přemýšlet. „Řekla ti, proč musela tak narychlo odjet?“

„Stará paní na tom byla prachbídně se zdravím, pane. Za celou tu dobu, co tu jsme, ani jednou nevyšla ze svého pokoje. Slečna Mary ji odtud nejspíš chtěla odvézt, ještě než bude na takovou cestu moc slabá, řekl bych. Myslím, že by tu slečna Mary ani tak dlouho nezůstávala, nebýt nás, raněných.“ Hawker sáhl do kapsy a vytáhl z ní nadvakrát přeložený list papíru. „Než odjela, dala mi tenhle vzkaz a řekla, abych vám ho předal, pane.“

Richard mu z natažené ruky papír málem vyrval. Lékař mu sice přikázal, aby oči ještě nenamáhal čtením, ale to teď vůbec nebylo důležité. Rozlomil pečeť a otevřel dopis.

Můj nejdražší Richarde, stálo na první řádce. *Tímto se s tebou loučím. Vím, že je to ode mě možná zbabělé, ale věř, že to tak bude lepší, pro nás pro oba. Kdybych tě znovu viděla, snad bych ti podlehla a souhlasila, že se stanu tvojí ženou. Byl by to veliký omyl a oba bychom za něj draze zaplatili. Vím, že ti čest velela, abys mě po tom, co se mezi námi včera v noci stalo, požádal o ruku, ale nemohu dopustit, abys mi přinesl takovou oběť. Oddala jsem se ti dobrovolně, po dlouhé a zralé úvaze, a vůbec toho nelituju a nikdy litovat nebudu. Jak by ale naše manželství mohlo být šťastné, kdyby byla láska jen na mé straně? Jednoho dne jistě někoho potkáš, zamiluješ se do něj a potom mi za to, co jsem dnes udělala, požehnáš. Bůh tě opatruj,*

Mary.

Richard ztěžka polkl. Měl v tom okamžiku pocit, jako by ho škrtila nějaká neviditelná, chladná ruka. Znovu se podíval na dopis, znovu ho od prvního do posledního slova přečetl, znovu se zadíval na písmena, napsaná zkušeným, pečlivě vykrouženým rukopisem, který mu najednou připadal nějak povědomý.

V tom okamžiku by přísahal, že ten rukopis už někdy viděl. Ale kde? A kdy? Potřásl hlavou. V mysli mu bleskla neurčitá vzpomínka na něco, co se stalo už někdy

dávno, před léty… Než ji však stačil uchopit a prozkoumat, zmizela zase zpět v hlubinách jeho vědomí.

Znovu potřásl hlavou a zadíval se na dopis. Mary ho zprostila všech závazků, které by k ní mohl cítit, ale… Chtěl vůbec, aby mu takovou svobodu darovala? Na tuto otázku neznal odpověď. Nemohl jí ale dovolit, aby takhle jednou provždy zmizela z jeho života. Alespoň tolik jí ještě pořád dlužil. Věděl, že je jeho povinností Mary znovu najít.

„Nenapsala sem žádnou adresu," řekl pomalu a podíval se do ustarané tváře svého pobočníka. „Řekla služebnictvu, kam za ní mají poslat její věci?"

„Nevím, pane. Služebnictvo odjelo se slečnou. Teďka už jsou tady akorát ti žabožrouti."

„To nejsou Francouzi, Hawkere, to jsou Belgičané."

„To je pro mě to samé," ucedil Hawker. Jiná odpověď se od něj ani čekat nedala. Myšlenka, že ne všichni, kdo mluví francouzsky, musejí nutně být Francouzi, byla pro jeho mozek stejně nepochopitelná jako záhady vyšší matematiky. „Mám vám sem poslat hospodyni, pane?"

Richard přikývl, ale ani hospodyně mu nedokázala pomoci. Lámanou angličtinou mu sdělila, že *mademoiselle* se o své nové adrese před nikým nezmínila. Možná by mu mohl povědět víc její pán, kdyby na něj *monsieur* počkal, až se za měsíc vrátí z Itálie. Ten by možná o Mary Smithové věděl víc.

Richard ale na majitele domu čekat nemusel. Asi o týden později si v novinách přečetl, že se uprostřed kanálu La Manche potopila loď Albatros, která měla namířeno do Southamptonu. Mezi těmi, kdo se

pohřešovali a s největší pravděpodobností se v rozbouřeném moři utopili, byla i Mary Smithová.

DRUHÁ KAPITOLA

Před hlavním vchodem zámku zastavila elegantní bryčka. Vystoupila z ní mladá dáma v módním plášti lemovaném kožešinou. Lady Dartwoodová nadšeně vykřikla a začala poskakovat na místě jako malé dítě, které právě dostalo novou hračku.

„Už je tady, Brine! Konečně přijela!“

„Přestaň, propána, poskakovat!“ okřikl ji manžel. Upřímně se snažil, aby to znělo přísně, ale povedlo se mu to jen napůl. Jeho manželka ho vůbec nevzala na vědomí. „Nezapomínej, v jakém jsi stavu!“ dodal.

„Na to teď ani zapomenout nemůžu, ne?“ Lady Dartwoodová se podívala na svoje vypouklé břicho, které jí nadouvalo volné šaty a už před čtvrt rokem jí docela pokazilo postavu. V komtesiných očích se přitom objevil výraz, který byl trochu znechucený, ale jinak plný mateřské lásky k nenarozenému děťátku. „Té Elisabeth to ale sluší! Určitě si ji taky okamžitě zamiluješ.“

Vikomt se zvedl z křesla, došel ke své mladé manželce a láskyplně ji objal. „Slibuju, že ji budu mít rád už kvůli tobě, Verity. Vím, jak máš svoji bývalou spolužačku ráda. Moje srdce ale patří jen tobě, to přece taky víš. Kolikrát ti to ještě musím opakovat?“

Odměnila ho za ta slova úsměvem, ale vzápětí se z jeho objetí rychle vyprostila, protože se otevřely dveře pokoje a dovnitř vešla mladá žena. Mohlo jí být kolem pětadvaceti.

Vydala se rovnou k nim. Šla tak lehce, jako by se vznášela, jako by byla nějaká nadpozemská bytost, plachtící vzduchem těsně nad podlahou. Komtesa při tom pohledu ucítila píchnutí, které se až nebezpečně podobalo závisti. V posledních měsících si připadala neforemná a těžká jako pytel brambor. Rychle se za to v duchu okřikla a srdečně svoji přítelkyni objala na uvítanou.

„Jsi den ode dne krásnější, Elisabeth, a taky štíhlejší, to ti musím říct!“

„A tys přímo rozkvetla, moje drahá Verity. Jsi prostě ztělesnění kypícího zdraví!“ Elisabeth se otočila a natáhla ruku k vikomtovi. „Jak se máte, Vaše Lordstvo? Vaše žena mi o vás tak často píše, až mám pocit, jako bych vás znala už celá léta!“

„Totéž můžu říct já o vás, slečno Beresfordová,“ odpověděl jí vikomt, podal jí ruku, jemně ji stiskl a zdvořile se uklonil. „Od té doby, co moje žena dostala dopis, jímž jste potvrdila, že nás přijedete navštívit, o ničem jiném ani nemluví.“

„Tedy, tahle konverzace je tak odporně zatuchlá!“ ozvala se nesouhlasně Verity. Znělo to tak mrzutě, že se vikomt i Elisabeth museli bezděky usmát. „Měli byste si oba uvědomit, že jsem v jiném stavu a že mě nesmíte trápit. Takže, od teď už nechci slyšet žádné formální nesmysly, ani od jednoho, ani od druhého. Můj manžel se jmenuje Brin a tohle je Elisabeth. A kdybyste si tykali, tak by mi to taky nevadilo.“

„Za těchto okolností bych ji raději poslechla, Vaše Lordstvo,“ navrhla Elisabeth. „Ale jen pod podmínkou,“ dodala a usmála se na něj, „že mi nebudete říkat žádnou z těch odporných zkomolenin, které si lidé z mého jména tak často o své vlastní vůli vytvářejí. Jmenuju se Elisabeth, ne Betty nebo Lizzie. A jméno Beth se mi taky nelíbí.“

Vikomt se tomuto požadavku bez protestů podrobil. Pomyslel si přitom, že tak okouzlující ženu aby člověk hledal o půlnoci s lucernou.

Její vystupování bylo přímé a půvabně upřímné. Když se s nimi o chvíli později rozloučila s tím, že se musí jít do svého pokoje převléct, došel k názoru, že Elisabeth Beresfordovou by si nejspíš oblíbil, i kdyby ho k tomu jeho manželka už týden nenutila.

„Proč, u všech svatých, není tahle kouzelná mladá dáma už dávno provdaná? Nejen že je neobyčejně půvabná, ale navíc je i inteligentní!“ zeptal se, jen co se za Elisabeth zavřely dveře.

Verity se spokojeně usmála. Vůbec ji nepřekvapilo, že její přítelkyně udělala na manžela takový dojem. „Nemám nejmenší tušení, Brine.“ Její úsměv povadl. „Vůbec by mě ale nepřekvapilo, kdyby to mělo něco společného s jejím původem. Měla dost smutné dětství, pokud vím. Z toho, co občas mezi řečí prohodila, jsem pochopila, že manželství jejích rodičů nebylo moc šťastné. Myslím, že si Elisabeth byla docela blízká se svým otcem, ale nevycházela se svou matkou. A co se týká té její sestry…!“

„Hm.“ Vikomt se zamyšleně podíval na polena, která mírumilovně praskala ve velkém krbu. „Doufám, žes ji

už předem připravila na to, že každou chvílí čekáme návštěvu lady Chilthamové… tedy, že je docela klidně možné, že se tu zase někdy nečekaně objeví.“

Verity se zamračila. Dala tím docela jasně najevo, co si o lady Chilthamové myslí. Elisabethinu sestru upřímně nesnášela a jejího manžela, lorda Chilthama, považovala za nadutého tupce. Chilthamovi ale bydleli necelé tři míle od jejich zámku, proto jim nezbývalo nic jiného, než v zájmu udržení dobrých sousedských vztahů svoje opravdové pocity skrývat pokaždé, když se s nimi museli setkat.

„Když byly malé, chovala se Evadne k Elisabeth naprosto nemožně. Pamatuj u se, že pokaždé, když se Elisabeth vrátila z prázdnin, přivezla si s sebou nejméně jednu modřinu. Pokaždé to měla na svědomí ta její příšerná sestra.“

„To je docela normální, má drahá, že se sourozenci perou,“ poznamenal smířlivě vikomt.

„To vím, jenže Evadne je o celých sedm let starší než Elisabeth. To nebylo nevinné dětské škádlení, Brine, Evadne ji prostě krutě šikanovala.“ Komtesa se najednou nahlas zasmála. „Chtěla bych vidět, jak by to dopadlo, kdyby si něco podobného zkusila teď,“ pobaveně se jí zablesklo v očích.

Bylo na ní vidět, že by jí vůbec nebylo proti mysli, kdyby si před ní ty dvě vjely do vlasů. „Od té chvíle, co začala žít u své babičky, se Elisabeth změnila k nepoznání. Myslím, že až ji Evadne po všech těch letech znovu uvidí, pořádně to s ní zamává.“

„To ano, tomu věřím. Elisabeth mi rozhodně nepřipadá jako ta příslovečná panenka, která sedává v

koutě. Zajímavé je i to, že své sestře není vůbec podobná, nejen povahou, ale dokonce ani vzhledem.“

„To je pravda,“ přitakala Verity. „Ve škole byla Elisabeth vždycky hrozně stydlivá, ale to už se naštěstí od základu změnilo. Taky mi teď připadá až neuvěřitelně přizpůsobivá. To je pro ni obrovská výhoda, když vezmeme v úvahu, jakou nedávno utrpěla ztrátu. Jak se zdá, dokázala se se smrtí své babičky už celkem dobře vyrovnat.“

V této věci se ovšem komtesa mýlila víc, než by si kdy dokázala představit. Kdyby se zeptala Elisabethiny komorné, dozvěděla by se, že i když Elisabeth navenek vystupuje klidně a vyrovnaně, rozdírá jí smrt milované bytosti srdce i teď, po více než čtvrt roce.

Nikdo jiný než Agatha Stigwellová – tak se totiž jmenovala Elisabethina komorná, která v rodině Beresfordových sloužila už víc než pětadvacet let a celou tu dobu byla své paní upřímně oddaná – totiž nevěděl, jak bídné dětství její mladé paní osud připravil. Z první ruky věděla, jakými drobnými krutostmi ji starší sestra týrala, a nikdy nedokázala pochopit, proč proti takovému bezpráví paní Beresfordová, jejich matka, ani jednou nezakročila.

Jediný člověk, který v dětství Elisabeth prokazoval lásku a něžnost, byla její babička z matčiny strany a její otec. Babička ale bydlela v Bristolu a otec se doma objevoval jen zřídka, protože byl obchodník a musel hodně cestovat. Když přece jen přijel, nikdy se nezdržel tak dlouho, aby Elisabeth dokázal vynahradit všechny

ústrky, kterých se jí dostávalo od Evadne, a tím vlastně nepřímo i od její vlastní matky.

Elisabethino dětství, doba, která měla být nejšťastnějším obdobím jejího života, tak připomínalo spíš zlý sen.

Agatha nikdy nemusela litovat rozhodnutí, které učinila, když její pán, Elisabethin otec zemřel. Pomohla Elisabeth utéct z rodinného sídla Beresfordových k její babičce. V péči té milé, srdečné staré dámy Elisabeth přes noc doslova rozkvetla.

Elisabethina matka do Bristolu přijela hned, co se dozvěděla o útěku své mladší dcery, a zuřivě se dožadovala, aby se Elisabeth okamžitě vrátila domů. Stará paní už byla oslabená nemocí, ale dokonce i tehdy se své dceři dokázala rázně postavit.

Agatha se nikdy nedozvěděla, co si toho dne babička Smithsonová a Elisabethina matka řekly, ale ať už stará paní řekla cokoliv, stačilo to k tomu, aby její dcera ještě týž den nečekaně odjela a už se do Bristolu nikdy nevrátila. Aggie si musela přiznat, že se jí po její bývalé paní nikdy nestýskalo, a stejně otevřeně si přiznala i to, že když paní Beresfordová o dva roky později nečekaně zemřela, neuronila za ni jedinou slzu.

Agatha se nikdy nedozvěděla, co v té době cítila slečna Elisabeth. Tehdy ji nikdy neviděla plakat, zato když loni na podzim zemřela její babička, chodila Elisabeth dva týdny po domě jak tělo bez duše a celou tu dobu měla oči zarudlé pláčem.

Agatha si také všimla, že od té chvíle už Elisabeth nikdy nebyla stejná jako předtím. Jenže, připomínala si pokaždé, když se ve svých úvahách dostala až k tomuto

bodu, slečna Elisabeth byla jako vyměněná už od loňského léta, od jejich návratu z Bruselu.

„Proč se na mě tak divně díváš, Aggie?“

Služka nedokázala unést zkoumavý pohled své mladé paní. Zatékala očima a vydala se na druhou stranu ložnice pro šátek. „To se vám jen něco zdálo, slečno. Jen mě tak napadlo, jak od vás bylo moudré, že jste přijala to milé pozvání od komtesy Dartwoodové. Podle mého názoru už jste se před okolním světem skrývala moc dlouho. Víte přece, že by to vaše babička, dej jí pánbůh věčnou slávu, určitě nechtěla.“

„Ne, vím, že by to nechtěla. Dokonce i před smrtí mně přikázala, abych se nepoddávala truchlení a nenosila za ni smutek.“ Elisabeth si povzdechla. „Aspoň tohle přání jsem jí splnila. Dokonce jsem nenosila ani černé rukavice.“

Elisabeth se postavila a nechala si od Aggie přes ramena přehodit a urovnat šátek. Teprve potom se vrátila do salonu.

Vikomt a komtesa seděli vedle sebe na titěrném sofa před krbem a vypadali v tom okamžiku jako ztělesněné manželské štěstí.

Jen co Elisabeth vešla, vikomt se zvedl a vyrazil k servírovacímu stolku, kde stálo několik karaf. „Obávám se, že vám Verity zapomněla říct, že čekáme ještě dalšího hosta, mého dobrého přítele z dob, kdy jsem sloužil v armádě. Nevím jen, kdy přesně dorazí – možná dnes, možná až zítra.“

Díval se, jak se Elisabeth jediným plavným pohybem ukládá do křesla, a potom jí podal sklenici madeiry. „Pokud jsem dobře slyšel, byla jste loni v Bruselu. To

jste vlastně přímo na místě mohla oslavit velké a slavné vítězství u Waterloo. A podle toho, co mi říkala Verity, jste dokonce pomáhala ošetřovat zraněné britské vojáky.“

„Ano, byla jsem tam,“ poznamenala bezbarvě Elisabeth. „Nic velkého ani slavného jsem tam ale neviděla. Viděla jsem jen vozy plné mrtvých a umírajících, které po bitvě sváželi do města. Byl to pohled, na jaký do smrti nezapomenu. A ještě něco vám k tomu řeknu – ano, ti vojáci, které jsem ošetřovala, byli všichni Britové, ale zrovna tak bych pečovala i o zraněné Francouze. Myslete si o mně, co chcete, ale já na nějaké vlastenecké city moc nedám. Člověk je pro mě v první řadě člověk, a teprve potom Francouz nebo Brit.“ Potřásla hlavou. Ta vzpomínka byla stále ještě až příliš živá. „Kde je sláva, pane, ve všem tom zbytečném utrpení a nadarmo utracených životech? Já si myslím, že by se za takové věci měli lidé spíš stydět.“

Verity si všimla, jak její manžel náhle zvážněl. Po chvíli zvedl hlavu a otočil se po zvuku, který k nim dolehl ze vstupní haly.

„Co se děje, Brine? Že by to už byl tvůj přítel? Že by přijel už dnes?“

„Asi ano. Půjdu to zjistit.“

Verity počkala, až její manžel odejde z pokoje, a teprve potom se obrátila k Elisabeth. Rozpustile se na ni usmála. „Nikdy předtím jsem si nevšimla, že máte s Brinem skoro stejnou barvu vlasů.“ Ještě jednou si pozorně prohlédla její pečlivě upravené lokny a potom dodala: „Jediný rozdíl je snad v tom, že ty tvoje jsou trochu víc do ruda. Mohli byste klidně být bratr a sestra!“

„Kdyby byl Brin můj bratr, nic bych proti tomu nenamítala. Mělas štěstí, Verity, žes našla takového manžela. Je to ohromně okouzlující muž.“ Rychle přejela po komtese pohledem. Jejím šedozeleným očím jen málokdy něco uniklo, a proto na první pohled poznala, že její přítelkyni jdou manželství i mateřství k duhu. Verity doslova zářila a vypadala, jako by byla se svým osudem dokonale spokojená. „Kdy to dítě vlastně čekáte? Už by to mělo být každou chvílí, řekla bych.“

„Dobré nebe, ne! Ještě to bude pár týdnů trvat, bohužel.“ Verity si všimla, že se Elisabeth trochu zamračila. „Vím, že už teď vypadám jak neforemný balon. A když si představím, že takhle budu vypadat ještě aspoň měsíc…“

Její bolestínský výraz se ale vytratil v okamžiku, kdy se otevřely dveře a do salonu vkročil její manžel s jakýmsi mužem. Byl to na první pohled šlechtic. Jeho tvář, ošlehaná větrem, jim oběma okamžitě prozradila, že má za sebou život plný dobrodružství.

Verity tohoto Brinova přítele nikdy předtím neviděla, a okamžitě z něj vycítila auru nepoddajné mužnosti. Manžel jí nově příchozího představil jako sira Richarda Knightleye.

Richard se na ni krátce, ale půvabně usmál. Byla tím tak uchvácená, že si ani nevšimla, jak na jeho příchod zareagovala její přítelkyně.

Elisabeth roztřesenou rukou odložila sklenku s vínem na stolek, který byl náhodou příhodně umístěný hned vedle pohovky. Měla strach, že by ji každým okamžikem mohla upustit. Její snaha ale nakonec stejně vyšla naprázdno, protože hned v dalším okamžiku se sklenka

zvrhla a její obsah jí potřísnil přední stranu zelených sametových večerních šatů. Jen tak dál, pomyslela si trpce.

V tom okamžiku by ji totiž nepřekvapilo víc, ani kdyby uviděla ducha Hamletova otce. Po chvíli se jí ale přece jen podařilo vypadat vcelku vyrovnaně, skoro jako by se vůbec nic nestalo.

„Sira Richarda mi představovat nemusíš," řekla Brinovi, hned jak se k ní otočil s docela jasným úmyslem formálně je seznámit. „Když jsem byla ještě docela malá, znali jsme se víc než dobře."

Elisabeth teď byla trochu pobledlá, ale podařilo se jí vytvořit a udržet zdání duševní vyrovnanosti a sebedůvěry. Zvedla se z gauče a dokonce vykouzlila něco, co snad měl být zdvořilý úsměv. Doufala, že tím alespoň trochu uklidnila ty tři, kteří se na ni teď udiveně dívali a očividně nevěděli, co si o jejím podivném chování mají myslet.

„Už je to hezkých pár let, pane, co jste mě naposledy viděl, takže mě váš poněkud udivený výraz ani v nejmenším neuráží," řekla Elisabeth siru Knightleyovi. Podala mu ruku, která se jí už, zaplať pánbůh, skoro ani netřásla. „Elisabeth… Elisabeth Beresfordová."

Sir Richard jen tak tak, že neotevřel údivem ústa. Vypadal ale, jako by ho od toho moc nedělilo. I tak si ale za svůj udivený výraz vysloužil od nezbedné komtesy pobavený výbuch upřímného smíchu.

„Vůbec mě nepřekvapuje, Vaše Lordstvo, že se tváříte tak nechápavě, hlavně jestli jste moji starou přítelkyni Elisabeth několik let neviděl. Když jsem ji loni po dlouhých letech odloučení potkala poprvé, seděla

zrovna u vyhlášené londýnské modistky. Myslím, že jsem se v první chvíli tvářila stejně překvapeně jako teď vy.“

„Musím uznat, že jste se opravdu velice změnila,“ pronesl sir Richard tím zvláštním, hlubokým, temným hlasem, který si Elisabeth tak dobře pamatovala. „Ale stejně, i tak jsem vás měl poznat. Omlouvám se.“

Jeho temné oči na okamžik ulpěly na bohatých loknách rudohnědých vlasů a potom prozkoumaly její půvabnou, drobnou tvář, která se k němu tak neodolatelně zvedala zpod vysokého, ušlechtilého čela. „Na rozdíl od své sestry jste velice podobná svému otci. Navíc, neobvyklá barva vašich vlasů vás nade všechny pochybnosti prozrazuje jako potomka ctihodného rodu Beresfordových.“

„Ani nedokážu slovy vyjádřit, jak ráda slyším to, co jste právě řekl, Vaše Lordstvo,“ řekla mu na to Elisabeth a otočila se k vikomtovi, jehož vzápětí podarovala tak srdečným úsměvem, až se z toho Richardovi žárlivostí sevřel žaludek. „Tvoje drahá polovička, Brine, mi totiž před chvilkou řekla, že jsme si tak podobní, že bychom klidně mohli být bratr a sestra. Určitě už jsi přišel na to, že tvoje drahá ženuška by si občas zasloužila na ten svůj drzý jazýček pořádný visací zámek. Než se nadějeme, rozkřikne se to, lidé si o tom začnou šuškat a my nebudeme vědět, kam se skrýt před zkoumavými pohledy starých tlachavých dam z vyšší společnosti,“ řekla s úsměvem Elisabeth.

Vikomt se srdečně zasmál, spiklenecky na ni zamrkal, tak, aby si toho všichni kolem všimli, a nabídl jí rámě s tím, že ji doprovodí do jídelny. Verity se zavěsila do sira

Richarda. Dobře si přitom všimla, že jejich nový host nedokáže od její přítelkyně ani na okamžik odtrhnout pohled. Dodalo jí to pocit neobyčejného uspokojení, skoro jako by Elisabethina téměř zázračná proměna z šedivé myšky v krásnou mladou dámu byla její vlastní dílo.

Elisabeth si během večera také všimla, že se na ni Richard často dívá, ale na rozdíl od Verity jí občasné pronikavé pohledy jeho tmavě hnědých očí nepřipadaly zábavné.

Nikdy, ani v nejdivočejších snech, by si nepomyslela, že dalším hostem, kterého Dartwoodovi čekají, by mohl být právě muž, kterého tajně a bláhově milovala už od dob svého dospívání.

Musela sáhnout až na samé dno svých sil, aby dokázala sama před sebou ukrýt pravdu, která ji teď bolela víc než kdy předtím. Musela se však dál chovat ke své tajné lásce tak, jako by se chovala k jakémukoliv jinému člověku, kterého sice už dlouhou řadu let zná – s přátelským, zdvořilým, ale přece jen trochu odtažitým zájmem. Během večera začala cítit, že ji to neuvěřitelně vyčerpává a že dříve či později nastane okamžik, kdy už se nedokáže ovládnout a prozradí se nějakým bezděčným gestem – možná to bude pohled, možná na první pohled nevinná poznámka.

Když o něco později Verity oznámila, že má v úmyslu jít co nejdříve na kutě, byla to pro Elisabeth vítaná záminka, jak ze společnosti sira Richarda po anglicku zmizet. Řekla, že pokud pánové dovolí, ráda by doprovodila svoji přítelkyni do ložnice a muže zanechala

jejich vlastnímu osudu – nebo úvahám, to že nechá na nich.

Elisabeth doprovodila Verity až ke dveřím jejího pokoje a celou cestu se jí dařilo, podle jejího názoru vcelku úspěšně, udržovat zdání bezstarostné, dobré nálady. Komtesa jí navrhla, ať k ní ještě jednou zajde, aby si mohly před spaním ještě trochu popovídat. Elisabeth její pozvání s povděkem přijala.

V okamžiku, kdy překročila práh svého pokoje se však její chování od základu změnilo.

„Ha! Já to věděla, že vás to sebere, slečno!“ řekla jí místo pozdravu její služebná.

Elisabeth se na ni popuzeně zašklebila. „To jsem si taky mohla domyslet, že budeš už předem vědět, že se tu objeví právě on! A vůbec, nestůj tam jako trdlo a pojď mi pomoct z těch proklatých šatů!“

Aggie, které se ostrý tón její paní ani v nejmenším nedotkl, pomohla Elisabeth s šaty. „Co s tím chcete dělat, slečno? Vsadila bych poslední pěťák, že na to přijde.“

Elisabeth si začala kartáčem rozčesávat rudohnědé lokny a zadívala se přitom přes zrcadlo přímo na svoji služebnou. Pohyby jejích rukou přitom byly nervózní a zbytečně prudké, jako by si energií, kterou do nich vkládala, chtěla ujasnit myšlenky, které jí nepokojně vířily hlavou.

„Jak by se mu to mohlo podařit, Aggie? Víš o tom jen ty a já. A jestli někdy někomu vyzradíš mé tajemství, přísahám při všem, co je mi svaté, že ti to nikdy neodpustím!“

„Ze mě by to nevypáčili ani párem volů, to přece víte, slečno Elisabeth. Jenže on není hloupý, na to nesmíte

zapomínat. Docela snadno se může stát, že se před ním podřeknete.“ Aggie se v tom okamžiku tvářila doopravdy ustaraně. „Možná by bylo nejlepší, kdybyste si vymyslela nějakou výmluvu a kdybychom odtud co nejdřív odjely.“

Elisabeth jen odmítavě potřásla hlavou. „Ten nápad má něco do sebe, ale ne, tím by se nic nevyřešilo. A navíc, vypadalo by pěkně podezřele, kdybych se najednou sbalila a odjela odtud. Vždyť jsme sotva přijely.“

Zadívala se na svůj obraz v zrcadle a zamyslela se. „Ne, to prostě udělat nemůžeme, vyvolalo by to spoustu dohadů. Kromě toho už mám docela slušnou praxi v tom, jak držet jazyk na uzdě a jak skrývat svoje pocity. Dlouholetou praxi, dalo by se říct.“

Uviděla, jak se v očích její služky smísila starost se smutkem. Zvedla se od toaletního stolku, povzbudivě jí stiskla paži a vzala si z křesla župan.

„Musím ale říct, že tohle komtese pěkně vyčtu. Taky si mohla dát tu práci a předem mě varovat, že návštěva, kterou čekají, bude právě sir Richard.“ Pokrčila rameny. „Jenže ať se na ni zlobím sebevíc, teď ji tu stejně nemůžu s klidným svědomím nechat samotnou.“ Ustaraně se zamračila. „Aggie, vidělas, jak komtesa vypadá? Říkala, že má rodit až za měsíc, ale mně se to nějak nezdá…“

„Ano, viděla jsem ji, slečno. Viděla jsem ji, když jste všichni šli do jídelny.“

„Co myslíš, kdy bude rodit? Ty to přece poznáš, máš s tím zkušenosti.“

„Vůbec bych se nedivila, kdyby to na ni přišlo už dneska.“

„To samé si myslím i já!“ Elisabeth se teď mračila ještě víc. „Bůhví, který lékař na ni dohlíží celou dobu, co je těhotná. Vůbec bych se nedivila, kdyby to byl nějaký zkamenělý místní felčar, který se do lékařských knih podíval naposledy někdy v půlce minulého století a který nerozezná chřipku od neštovic. Teď už je mi docela jasné, proč Tom vždycky tak nadával na svoje starší kolegy a proč se jim vždycky snažil dokázat, že by nebylo od věci, kdyby se občas podívali, co se v medicíně od dob jejich studií změnilo. Propána, věčná škoda, že tu teď není s námi!“

Prošla pokojem ke dveřím, tam se zarazila a otočila se zpět ke služce. „Nevíš náhodou, kde má komtesa ložnici?“

„Na konci chodby zahněte doleva. Jsou to druhé dveře po pravé straně.“

Elisabeth si v duchu znovu pogratulovala, že má služku, která se vždy dokáže během několika málo hodin správně zorientovat i v tom nejspletitějším domě.

Komtesu našla v jejím pokoji, jak leží v posteli a záda má podložená horou objemných polštářků s krajkovou obrubou. Komtesa se na ni blaženě usmála a posunkem jí pokynula, aby se posadila do rohu velké postele s baldachýnem, který podpíraly čtyři umně vyřezávané sloupky.

Elisabeth však zůstala stát a jen probodla komtesu pohledem, z něhož se dalo jasně vyčíst, že se na ni zlobí. Verity přece vůbec nebrala ohledy na její city!

Komtesa rychle pochopila, co má ten pohled znamenat. „Co se děje, Elisabeth? Není něco v pořádku?“

„Proč jsi mi neřekla, že jste sem pozvali i sira Richarda?“

Ta otázka zněla vcelku klidně, ale Verity z ní i tak vycítila jakési nejasné vnitřní napětí. Upřímně ji to překvapilo.

„Dozvěděla jsem se o tom teprve před několika dny. Brin ho minulý týden náhodou potkal v Londýně a pozval ho na návštěvu. Co se děje? Tobě vadí, že tu je? Mně se zdálo, že spolu celkem vycházíte.“

Elisabeth ji probodla znechuceným pohledem. „Sir Richard, má drahá Verity, je muž, kterého mi moji rodiče svého času vybrali za manžela.“ Kysele se usmála. „Hlavně můj otec. Hrozně chtěl, abychom se vzali. Copak si nevzpomínáš, jak jsem ti o tom loni na jaře vyprávěla?“

Verity si to opravdu nepamatovala, dokázala si vzpomenout jen na to, že jí Elisabeth vyprávěla o nějakém muži, kterého si měla brát a kterého odmítla, protože byla přesvědčená, že se k sobě nehodí.

„Promiň, nějak mi to úplně vypadlo z hlavy… Opravdu je ti tak nepříjemné, že tu teď je?“

Bylo vidět, že Verity je z toho všeho upřímně v rozpacích. Bylo na ní jasně poznat, jak ji mrzí, že se tu teď její nejlepší přítelkyně cítí trapně, a že za to může ona. Elisabeth při pohledu na komtesu všechna rozmrzelost okamžitě přešla.

Konečně proto přijala Veritino pozvání a sedla si k ní na postel. Podala jí ruku a povzbudivě ji stiskla. „Lhala bych, kdybych řekla že ne. Ale už si s tím nelam hlavu, nějak to překousnu.“ Zamyšleně se pousmála. „Myslím,

že Richardovi se tehdy ulevilo stejně jako mně. Taky si připadal, že ho do toho sňatku někdo nutí.“

Verity se na Elisabeth dlouze, zamyšleně podívala a vzpomněla si, jak se její manžel podivoval, že je Elisabeth ještě pořád svobodná.

Když se nad tím teď znovu zamyslela, musela připustit, že je opravdu trochu zvláštní, že se Elisabeth neprovdala a raději zůstala sama. Napadalo ji jediné vysvětlení – její přítelkyně se nechtěla nechat přinutit ke sňatku z rozumu. Nejspíš jí jako odstrašující příklad sloužilo zoufale nešťastné manželství jejích rodičů. Odpověď na tu otázku ale také mohla být daleko jednodušší – Elisabeth prostě možná ještě nepotkala muže, se kterým by chtěla prožít celý zbytek života.

V mysli se jí najednou objevil obraz lorda Richarda – vysokého, svalnatého muže. Trochu zmateně se zamračila. Pokud Elisabeth ještě nepotkala muže, který by vyhověl všem jejím nárokům, znamenalo by to, že její nároky musejí být neuvěřitelně vysoké, protože… Protože kdo by si dokázal představit džentlmena, který by byl pohlednější než sir Richard?

Verity nedokázala ovládnout zvědavost a o chvíli později se už Elisabeth vyptávala, co se jí na siru Richardovi vlastně nelíbilo a proč si ho odmítla vzít.

„Ale ne, Verity, ne že by se mi nelíbil,“ řekla jí na to bez rozmýšlení Elisabeth. „Právě naopak, když už mám být upřímná. Jak už sis možná sama všimla, líbí se mi. Nedokážu si představit, které ženě by se nelíbil tak pohledný a vzdělaný muž, který je navíc šlechtic.“

No právě, pomyslela si Verity, vždyť to nedává žádný smysl. Proto se s otevřeností, která z ní v očích jejího

okolí vždy dělala tak půvabnou bytost, zeptala: „Tak proč sis ho tedy, propána, nevzala?“

Elisabeth, která v té chvíli působila naprosto vyrovnaně, jí na to vážným tónem odpověděla: „Protože, má drahá, jsem se nedokázala smířit s myšlenkou, že bych měla životem procházet spolu s někým, kdo by ve mně viděl až tu druhou v pořadí.“

Verity údivem spadla čelist.

„Má to snad znamenat, že v té době byl zamilovaný do někoho jiného?“

„Tak jednoznačně se to asi podat nedá,“ odpověděla jí Elisabeth po chvíli přemýšlení. „Nesmíš ale zapomínat, že ten sňatek domluvili naši otcové. Byli přátelé, už od dětství, a přátelství jim vydrželo celý život, až do smrti sira Percivala Knightleyho. Můj otec byl kmotrem sira Richarda, a ačkoliv se doma objevoval jen zřídka, přivedl k nám občas Richarda na návštěvu.“

Elisabeth se odmlčela a zamyšleně se podívala na ornament, vyřezaný do sloupku postele.

„Už od malička jsem si uvědomovala, že Richardovi se vždycky víc líbila moje starší sestra. Na tom není nic tak divného, když vezmeme v úvahu, jak byla tehdy Evadne krásná, zatímco já… já jsem vždycky byla jen šedá myška v pozadí. Navíc byli skoro stejně staří, Evadne je jen o rok mladší než sir Richard.“

„Tím chceš říct, že si Richard chtěl vzít Evadne, a ne tebe?“ Komtesa teď vypadala nejen ohromeně, ale i zvědavě. Elisabeth se nedokázala ovládnout a nahlas se zasmála.

„Skoro všichni mladí muži, kteří v té době Evadne uviděli, i kdyby jen jednou, si ji okamžitě chtěli vzít, a

Richard nebyl výjimka. Jednoho dne jsem je přistihla na zahradě. Seděli na lavičce za křovím a neviděli mě, takže jsem si mohla poslechnout, jak jí Richard říká, jak ho mrzí, že ho otcové chtějí oženit se mnou, a ne s ní… A potom ji políbil.“

Veselá jiskra v jejích očích pohasla. „Myslím, že to byla jedna z nejsmutnějších chvil v mém životě. Pomohlo mi to ale dospět k názoru, že se neprovdám, dokud si nebudu naprosto jistá, že muž, kterého si vezmu, mě bude milovat a vážit si mě.“

Verity potřásla hlavou, jako by nemohla uvěřit vlastním uším. „No prosím, a to jsem si vždycky myslela, že Richard má všech pět pohromadě. Jak by vůbec někdo, kdo má alespoň špetku zdravého rozumu, mohl dát před tebou přednost Evadne?“

„Díky za kompliment, Verity. Ještě že mi občas někdo pozvedne sebevědomí!“ zasmála se Elisabeth a vzápětí o něco vážněji dodala: „Tohle všechno se ale stalo už hrozně dávno. Richardovi tehdy mohlo být něco málo přes dvacet a mně tehdy bylo dvanáct nebo třináct. A navíc se nedá popřít, že Evadne byla v té době přímo úchvatně krásná.“

Komtesa se zamyslela nad tím, co se právě dozvěděla, a potom v ní znovu zvítězil její trochu zlomyslný smysl pro humor. Zvonivě se zasmála. Její smích rázem prosvětlil celou místnost a zaplašil staré vzpomínky.

„Tak to už je mi jasné, proč se Richard večer tvářil tak vyjeveně. Měl si ale vzpomenout na to staré přísloví o ošklivém káčátku, ze kterého vyrostla krásná labuť. Myslím, že bude ještě rád, že si nevzal tvoji sestru. To by pro něj byla úplná katastrofa.“

„Co se týká Evadne, myslím, že se jí Richard nikdy moc nelíbil. Měla velké plány a byla ambiciózní. Nechtěla si vzít nikoho, kdo by neměl titul, a Richard, jak sama víš, byl mladší z obou bratrů, takže šlechtická korunka měla připadnout jeho staršímu bratrovi… Což mi připomíná, že bych mu měla vyjádřit soustrast. Smrt jeho bratra ho určitě hrozně ranila. Pokud si pamatuju, vždycky se měli rádi.“

Zvedla se z postele. „Tak, ale teď už tě opravdu musím nechat, aby ses mohla pořádně vyspat, jinak mi tvůj manžel po právu vyhubuje, že tě tady po nocích otravuju.“

Nedala své přítelkyni možnost protestovat, zvedla se z postele a rychle odešla z pokoje.

Teď si konečně mohla být jistá, že za pozváním Richarda Knightleye nebyl skrytý žádný další motiv, že to byla opravdu jen náhoda. Tiše proplouvala po rudém koberci ke dveřím své ložnice a sama pro sebe se přitom usmívala. Měla přece vědět, že její nejlepší přítelkyně by na ni nikdy nenastražila žádnou intriku, že by ji ani nechtěla schválně uvést do rozpaků.

Potom si ale připomněla, že to nic nemění na skutečnosti, že si po celou dobu, kdy bude Richard na zámku, musí dávat pozor na to, jak se bude chovat. Stačil by jediný pohled, jediné špatně zvolené slovo, a komtesa by si okamžitě domyslela, jaké city jí ve skutečnosti zmítají srdcem.

Zahnula za roh a vzápětí překvapeně zalapala po dechu. Pár metrů před ní stála ve stínu vysoká, štíhlá postava. Rozepnul se jí župan a Elisabeth si v té chvíli

vůbec neuvědomila, že ve světle svíčky, kterou má za zády, je její noční košile skoro průsvitná.

Richard si to ale samozřejmě uvědomil.

Věděl, že v takovéto situaci by se opravdový džentlmen měl zachovat jen jediným způsobem – měl by jí popřát dobrou noc a vrátit se do svého pokoje. Velmi rychle však zjistil, že je v první řadě muž a teprve potom džentlmen.

Nedokázal zabránit tomu, aby se jeho zrak nesvezl po ladných tvarech její postavy. S potěšením ulpíval pohledem na měkkých křivkách a dráždivých stínech jejího těla, a teprve potom zvedl pohled k jejím rtům, které jako by ho samy zvaly k tomu, aby je políbil.

Jen železná vůle a sebekázeň ho dokázaly pevně udržet na místě, kde stál. Když však promluvil, nedokázal zabránit, aby se do jeho hlasu nevkradl zastřený, smyslný podtón.

„Ach, slečna Beresfordová… Myslel jsem, že už jste šla dávno spát. Promiňte, jestli jsem vás vylekal.“

„Vůbec ne, pane. Je to jen moje vlastní chyba, nemám tu chodit po nocích jako nějaké strašidlo.“

Díval se, jak se její půvabně vykroužené rty vlní do svůdného úsměvu a jak se kolem něj vznáší ke dveřím svého pokoje. Podivným řízením osudu měl pokoj přímo naproti dveřím její ložnice.

„Dobrou noc, sire Richarde. Myslím, že se znovu uvidíme ráno u snídaně.“

„Určitě, slečno Beresfordová,“ zamumlal, těsně předtím, než se za ní zavřely dveře. „Tím si můžete být víc než jistá,“ dodal už jen sám pro sebe.

TŘETÍ KAPITOLA

Richard se rozhlédl po pokoji, který mu jeho hostitel přidělil, mrzutě se sám pro sebe ušklíbl, vstal z postele a vydal se ke šňůře zvonku, kterým se přivolávalo služebnictvo.

Cítil se neobyčejně vyčerpaný, ale věděl, že za to, jak špatně se vyspal, nemohlo ani nepovědomé prostředí cizího pokoje, a dokonce ani cizí postel – ta byla pohodlná a pro jednoho člověka možná až moc velká.

Ne, za jeho nespavost nemohl elegantně zařízený pokoj pro hosty, ale ložnice na protější straně chodby.

Usadil se u toaletního stolku a obdaroval sám sebe napůl úsměvem, napůl zlomyslným úšklebkem. Dokonce ani teď se mu pořád ještě nechtělo uvěřit, že ta elegantní, neuvěřitelně svůdná mladá dáma, kterou mu včera Dartwoodovi představili, je stejná Elisabeth Beresfordová, kterou si pamatoval ještě jako děvče, sotva odrostlé dětským střevíčkům.

Pomyslel si, že se tu přírodě nejspíš podařil malý zázrak. Během několika málo let se z bezvýrazného, nicotného stínu stala mimořádně žádoucí žena. Kdyby řekl, že je Elisabeth nejpůvabnější žena, kterou kdy spatřil, možná by trochu přeháněl. To si přiznal, ale rozhodně se nedalo popřít, že její postava, tvář i vystupování jsou kouzelné a neskutečně líbezné.

Taková bytost, jakou teď byla Elisabeth Beresfordová, by dokázala uspokojit i nejvytříbenější vkus nejnáročnějšího džentlmena.

Znovu, snad posté, si vzpomněl na pohled, který se mu naskytl, když včera v noci vyšla za rohem chodby. Vlastně ani v pravém slova smyslu nešla, spíš to působilo, jako by se vznášela několik palců nad zemí, jako by ani nebyla člověk z masa a kostí, spíš snad nějaká nadzemská bytost – možná víla z nějaké staré báje.

Tak to ale nejspíš nebude, připomněl si rychle. Vzpomněl si, že právě on měl mít právo dotknout se jí, kdykoliv by se mu zlíbilo. Kdyby byla na světě alespoň nějaká spravedlnost, měla mu ta bytost už dávno patřit, mělo by mu patřit její tělo i duše. A v tom okamžiku se ho zmocnil pocit zklamání a lítosti, že tomu tak není.

Prohrábl si vlasy, rozcuchané neklidným spánkem, a vrátil se ve vzpomínkách o několik let zpět. Zkusil si vzpomenout, kdy vlastně naposledy viděl dívku, se kterou ho jeho otec a kmotr chtěli oženit. Jeho paměť byla ještě trochu zastřená spánkem, ale i tak si vzpomněl, že ji naposledy zahlédl na pohřbu Henryho Beresforda.

Ano, byla to ona, ta opuštěná, drobná postava ve smutečních šatech, stranou od své matky a bujně vyvinuté starší sestry.

O rok nebo snad o dva roky později, v době, kdy bojoval za svého krále a vlast na iberském poloostrově proti Francouzům, kteří tam pro změnu bojovali za svoji revoluci a přesvědčení, že si všichni lidé mají být rovni, dostal od Elisabeth její první a zároveň poslední dopis. Psala mu, že se už necítí vázaná dohodami, které mezi

sebou uzavřeli jejich zemřelí otcové a že ho proto zprošťuje všech závazků, které by k ní snad mohl cítit. Od té chvíle neměl cítit povinnost se s ní oženit.

Musel si čestně přiznat, že v tom okamžiku necítil nic víc než úlevu a že mu její přístup přišel vhod. Koneckonců, který muž by si chtěl na krk uvázat šedivou, nezajímavou ženu, která nikdy nedokázala poskládat do souvislé věty víc než tucet slov? Povinnost mu samozřejmě ukládala, aby jí odepsal zhruba v tom duchu, že mohou s rozhodnutím ještě nějaký ten rok počkat. Žádný další dopis od ní ale už nedostal.

Znovu se musel čestně postavit pravdě tváří v tvář – v letech, která následovala, si na Elisabeth ani jednou nevzpomněl. Ne, ani jednou, až do včerejšího večera, kdy ji poprvé po dlouhé době znovu spatřil.

Z neutěšených úvah ho vytrhl příchod jeho sluhy. Richardovi se po chvíli úsilí podařilo odsunout myšlenky na Elisabeth stranou. Tento vytoužený stav mysli mu však moc dlouho nevydržel.

První osoba, kterou spatřil, jen co vešel do jídelny, kde se měla podávat snídaně, nebyl nikdo jiný než právě žena, která ho celou noc slastně mučila vzpomínkami na své tělo, ozářené měkkým světlem svíčky a která ho tím připravila o klidný spánek.

Usadil se ke stolu a trochu překvapeně si uvědomil, že je podrážděný. Nevěděl, jak si to má vyložit – možná to bylo tím, že Elisabeth byla svěží jako orosená fialka a bylo na ní na první pohled vidět, že nedostatkem spánku rozhodně netrpí. Oči se jí vesele leskly a chovala se naprosto nenucené.

Možná ho trochu mrzelo, když vycítil, že je Elisabeth dobrá známá jeho hostitelů. Ti se tvářili, jako by je její přítomnost zbavovala všech starostí, které na ně jinak doléhaly v souvislosti s Veritiným těhotenstvím.

„Jak ses vyspal?“ zeptal se ho nevinně Brin, sotva mu sluha naservíroval snídani.

„Díky, výborně,“ zalhal bez sebemenšího zaváhání Richard. „Máte pozoruhodně pohodlný domov. Byla to pro mě docela příjemná změna, spát v místnosti, kde se každých pět minut neřítí z komína do krbu oblaka sazí a dýmu. Až se vrátím na Knightley Hall, musím už konečně dohlédnout, aby s těmi zatrolenými komíny někdo něco udělal. Pár krbů už je tam naprosto mimo provoz, protože vůbec netáhnou.“

„Vzpomínám si, že podobný problém jsme měli i v domě mých rodičů,“ poznamenala Elisabeth. „Hlavně když foukal východní vítr. Naštěstí tam, kde teď bydlím, v Bristolu, jsou všechny komíny v pořádku.“

Richard se trochu zamračil. Předpokládal, že Elisabeth stále bydlí v domě ve Wiltshire, kde prožila dětství. Zřejmě se mýlil, jak se teď ukázalo. Potom si matně vzpomněl, že její matka snad před několika lety zemřela…?

„Nevěděl jsem, že už nebydlíte ve Wiltshire, slečno Beresfordová. Bydlíte u příbuzných?“

„Bydlela jsem u své babičky z matčiny strany. Bohužel, babička loni na podzim zemřela.“ Podívala se mu přes stůl přímo do očí a po tváři jako by jí najednou přeběhl stín. „Dovolte, abych vám, trochu opožděně, vyslovila upřímnou soustrast. Před časem jsem se dozvěděla, že vám zemřel bratr. Taková tragédie!“

Nedala mu čas, aby na to něco řekl. Vstala od stolu, obrátila se k jejich hostiteli a na rtech se jí znovu objevil ten sladký, půvabný úsměv, kterým si tak rychle získala Brinovu náklonnost. „Půjdu se podívat, jak se vede Verity. Sejdeme se tedy před stájemi… řekněme, za půl hodiny?“

Brin se za ní díval, jak odchází z místnosti, a znovu se v duchu podivil nad tím, že ještě není vdaná. Zamyšleně potřásl hlavou. „Nechápu, jak je možné, že je tak půvabná žena ještě pořád svobodná,“ prohodil směrem k Richardovi.

Ruka, kterou si Richard nesl k ústům vidličku se soustem smažených vajec, se na půli cesty zarazila tak prudce, až se vajíčka málem zřítila zpět do talíře.

Ano, pomyslel si kysele, já to taky nechápu, hlavně když si tenkrát měla vzít mě. Nebýt toho, že si tenkrát tahle umíněná osoba postavila hlavu a vzepřela se vůli svého otce, byla by teď jen moje.

Richard najednou zjistil, že ho docela přešla chuť k jídlu. Odsunul skoro plný talíř stranou a otočil se ke svému příteli, protože mu v hlavě nečekaně vyklíčila zvláštní myšlenka. „Myslím, že Elisabethina sestra Evadne bydlí nedaleko odtud, nebo se pletu?“

„Ano, je to asi tři míle.“

Proč tedy Elisabeth nebydlí u své sestry, napadlo Richarda. To by přece bylo přirozenější. Svoji přítelkyni by mohla navštěvovat tak často, jak by se jí zlíbilo. Evadne určitě muselo urazit, že se její sestra raději ubytovala u svých přátel.

Vlastně, když se nad tím pořádně zamyslel, vypadalo to, jako by Elisabeth svoji sestru *chtěla* urazit.

„Doufám, že Verity Elisabeth upozornila, že není vyloučené, že se tu lady Chilthamová objeví. Chodí k nám dost často," prohodil Brin. Ani si nevšiml, jak zvědavě se jeho přítel na tuto celkem nevinnou poznámku zatvářil. „Je jasné, že spolu moc nevycházejí. O tom ale určitě víš víc než já, když jsi dlouholetý rodinný přítel."

„Ne, nevím," přiznal otevřeně Richard. Tahle nová zpráva ho docela zaujala. „Naposledy jsem je viděl na pohřbu jejich otce."

„No, řekl bych, že známost s lady Chilthamovou budeš moct co nevidět obnovit. Jak už jsem říkal, objevuje se tu dost často." Z tónu Brinova hlasu se dalo jasně pochopit, že z návštěv lady Chilthamové není zrovna nadšený.

Zvedl se od stolu, a vzal tak svému příteli příležitost, aby se ho mohl dál vyptávat na důvody, proč se sestry nemají rády. „Promiň, že tě hned první den nechávám na holičkách, jako správný hostitel bych to asi dělat neměl, ale musím se jít převléknout, jinak na mě Elisabeth bude muset čekat." Vydal se ke dveřím, ale na půl cesty ho napadlo to, co vypadalo jako nejjednodušší a nejlogičtější řešení. „Nechceš se k nám přidat? Chci vzít Elisabeth na projížďku a ukázat jí naše panství."

Nemusel mu to říkat dvakrát. Byl to vynikající nápad. Panství Dartwoodových Richarda sice vůbec nezajímalo, zato ho úžasně zajímala Elisabeth Beresfordová. Proto se rychle vydal do svého pokoje a převlékl se do jezdeckého. O chvíli později už s Brinem přicházeli ke stájím, kde na ně čekala Elisabeth.

Měla na sobě lahvově zelené šaty, které zdůrazňovaly rudé tóny v jejích vlasech. Už dokonce seděla v sedle ryzáka, kterého si půjčila od Verity.

„Vy jste opravdu výjimečná žena," poznamenal Brin. „Jedna z mála, která dokáže být včas na místě a na kterou se nemusí čekat." Hodil pohledem stranou právě včas, aby uviděl, jak se Richard vyhoupl do sedla temperamentního grošáka. „Uvědomujete si," otočil se zpět k Elisabeth, „že vedle člověka, který byl snad nejlepší jezdec ve Wellingtonově armádě, budeme na koních vypadat jako párek trapných amatérů?"

Richard se zatvářil trochu dotčeně a Elisabeth se musela nahlas zasmát, jak ji to pobavilo. „Vím, že je dobrý jezdec. Pamatuju si, že otec často říkal, že jeho kmotřenec se naučil jezdit na koni ještě dřív, než uměl chodit."

„To jistě přeháněl," ozval se Richard, aby si ti dva už nemohli dělat legraci na jeho účet. „Máš tady krásné koně, Brine," pokračoval rychle, aby změnil téma hovoru. Poplácal grošáka po krku.

„Pořídil jsem ho před pár měsíci. Ano, je opravdu dobrý, můj nejoblíbenější kůň," řekl Brin, když vyjížděli z dvorku u stájí na cestu. „Máš ještě pořád toho divocha, kterého jsi s sebou měl ve Španělsku?"

„Sultána? Ne, bohužel už ne. Toho chudáka pode mnou zastřelili u Waterloo." Richard si všiml, že Elisabeth najednou nápadně zbledla. Vysvětlil si to tím, že se před ní zmínil o krvavé řeži, a proto rychle dodal: „Promiňte, slečno Beresfordová, my staří bojovníci si často vzpomeneme na věci, na které bychom raději

zapomněli. Občas si přitom ani neuvědomíme, že v dámské společnosti se o takových věcech mluvit nemá.“

„To je moje vina,“ vmísil se Brin, kterému teď bylo upřímně líto, že s tím vůbec začal. „Měl jsem si uvědomit, že o tom vůbec nemám mluvit. Když si pomyslím, co sis asi sama prožila loni na podzim v Bruselu…“ prohodil směrem k Elisabeth.

„Prokazuješ mi čest, Brine,“ řekla na to Elisabeth a odmítavě máchla rukou. „Zachovala jsem se tehdy stejně jako většina ostatních. Když jsem uslyšela první ránu z děla, byla moje jediná myšlenka dostat se co nejdřív do přístavu a vrátit se domů.“

Brin nevěděl, co ho překvapilo víc – jestli Elisabethina lehkomyslná odpověď, o které navíc věděl, že není pravdivá, nebo to, jak se nad ní Richard pohrdavě ušklíbl. Už už chtěl všechno uvést na pravou míru, ale potom jeho myšlenky nabraly úplně jiný směr. Uviděl totiž svého šafáře, který šel přímo k němu a divoce mával rukama. Za ním šel jeden z jeho nájemců.

„Vypadá to, že mě asi budou potřebovat,“ řekl trochu rozmrzele a omluvně se na Elisabeth a Richarda usmál. „Budeš zatím dělat slečně Elisabeth společnost, Richarde? Doufám, že to nebude trvat moc dlouho a že vás za chvíli zase dohoním.“

Richardovi nebylo dvakrát po chuti, že by měl zůstat ve společnosti ženy, která, jak před chvílí zjistil, byla daleko lehkomyslnější, než si původně myslel. Elisabeth si u něj ale pošramocenou reputaci ihned zase napravila, když se ukázalo, že dovede výborně jezdit na koni. Ovládala ryzáka s nenucenou jistotou zkušeného jezdce.

Richard musel proti své vůli ocenit grácii půvabných rukou, jimiž držela uzdu a krotila pokusy o vzpouru, kterým občas propadají všichni temperamentní koně.

„Nevzpomínám si, že bych vás někdy viděl jet na koni, slečno Beresfordová," řekl po chvíli, když se rozjeli k západní hranici panství.

Její rty se zvlnily do podivného úsměvu, který si v první chvíli vůbec nedokázal vyložit. „O tom vůbec nepochybuju. A dokonce bych řekla, že si o mně nepamatujete vůbec, ale vůbec nic."

I když to znělo vcelku vesele a nenucené a v jejím měkkém, příjemném hlasu nebylo ani stopy po nějakých výčitkách, Richard měl pocit, že mu tím chtěla něco naznačit. Nevěděl, jestli ho to má pobavit nebo spíš znechutit.

Chvilku uvažoval, co jí na to má odpovědět, a potom se rozhodl, že přizná pravdu. „Chápu, že to ode mě vůbec není galantní, slečno Beresfordová, ale, upřímně řečeno, máte naprostou pravdu. Skutečně, moc si toho o vás nepamatuju. Na svoji omluvu snad ale můžu říct, že jako děti jsme se moc nevídaly a že jsem vás naposledy viděl… Jak je to vlastně dlouho? Už je to určitě hezká řádka let."

„Sedm."

Co to má znamenat, pomyslel si trochu nazlobeně Richard. Snažila se ho dostat do defenzívy, chtěla nad ním získat navrch? Nebo se prostě jen odmítala řídit jemnými a trochu pokryteckými pravidly zdvořilostní konverzace? Znovu zjistil, že je spíš pobavený než nazlobený nebo uražený.

„Ano, tak nějak,“ řekl a riskl postranní pohled jejím směrem. Trochu podrážděně si uvědomil, že Elisabeth, na rozdíl od něj, působí naprosto vyrovnaně.

Najednou měl sto chutí ten její klid a chladnou lhostejnost nějak rozbít. Chtěl ji nějak vyvést z míry, chtěl zjistit, kdo se pod tou chladnou slupkou doopravdy skrývá. „Bylo to bohužel při dost smutné příležitosti, na pohřbu vašeho otce. Pokud mě paměť neklame, bylo to také naposled, co jsem viděl vaši sestru.“ Upřeně se zadíval na ušlechtilý profil její tváře. „Doufám, že jí zdraví dobře slouží?“

„Pokud vím, tak ano,“ řekla a teprve teď k němu otočila tvář. Trochu se pousmála a zvědavě nadzvedla obočí. „V naší rodině se blízké vztahy nikdy neudržovaly, jak si možná pamatujete. S matkou i sestrou jsme se odcizily už předtím, než jsem se rozhodla, že budu žít se svou babičkou v Bristolu. Evadne si dala tu práci, aby mě vyrozuměla o smrti naší matky, a já jsem jí loni na podzim napsala o babiččině úmrtí. Kromě těchto dvou dopisů jsme si ale nikdy nic nenapsaly, ani jsme spolu v posledních sedmi letech nemluvily.“

Richard si se svým bratrem byl vždy velice blízký, a proto ho trochu rozesmutnilo, když se teď dozvěděl, jak také mohou vypadat poměry v rodině. Dokonce ho i trochu vyděsilo, že Elisabeth vůbec nepřipadá poměr mezi ní a její sestrou podivný. Řekl si ale, že z toho nebude dělat žádné ukvapené závěry, protože o tom koneckonců skoro nic neví.

Změnil téma hovoru a zeptal se, kdo jí teď, po smrti její babičky, dělá společnost. Má snad placenou společnici, gardedámu?

„Ne, žiju sama, pokud nepočítám služebnictvo a samozřejmě Aggii. Tu ale za služebnou skoro ani nepovažuju, i když je to moje komorná,“ řekla. Všimla si, že se na to Richard tváří trochu udiveně. „Nejspíš si na ni ani nepamatujete, ale byla zaměstnaná už v domácnosti mého otce. Zná mě už od narození, a je mi až dojemně oddaná.“

Pousmála se přitom, a jemu ten úsměv připadal neuvěřitelně půvabný.

„Musím přiznat, sire Richarde, že je docela příjemné mít u sebe osobu, které tak záleží na mém blahobytu, i když to Aggie občas trochu přehání. Stará se o mě jako kvočna o kuřata.“

Richard taktně pomlčel o tom, že mu připadá nepřijatelné, aby mladá neprovdaná žena urozeného původu žila sama, a místo toho se jí zeptal na léta, která prožila se svou babičkou. Dojeli mezitím až k pahorku, který ohraničoval západní okraj panství Dartwoodových.

Brzy zjistil, že Elisabeth byla své babičce naprosto oddaná. Nedokázala ani slovy vyjádřit obdiv, jaký chovala k dámě, která díky tvrdé práci a nezlomnému odhodlání dokázala vybudovat úspěšnou obchodní společnost. Společnost vlastnila několik obchodních lodí, které podnikaly dlouhé zaoceánské plavby do celého světa. Její babička zemřela jako jedna z nejbohatších žen v Bristolu.

Během tohoto příběhu si Richard vzpomněl, že jeho otec kdysi při nějaké příležitosti prohlásil, že jediné, co učinilo z Elisabethiny matky přijatelnou manželku pro mladšího syna vévody z Beresfordu bylo její obrovské věno. Mnoho členů vyšší společnosti stále ještě hledělo s

opovržením na ty, kteří měli něco společného s obchodem. Richard proto musel ocenit, že se Elisabeth vůbec netají tím, že její babička vzešla z nuzných poměrů.

Bylo mu jasné, že Elisabeth k babičce cítí jen obdiv a že se za její původ rozhodně nestydí. Koneckonců, právě tvrdá práce té staré dámy jí zajistila pohodlný, bezstarostný život.

„Škoda, že jsem neměl možnost tak zajímavého člověka osobně poznat," řekl upřímně, když se Elisabeth odmlčela. „Podle vašeho vyprávění to opravdu musela být výjimečná žena."

„To ano. Nechci popírat, že byla tvrdohlavá a někdy možná i trochu bezohledná, jak už to v obchodu někdy chodí, ale její povaha měla i daleko citlivější stránku. Do dědečka se zamilovala, když jí ještě nebylo ani osmnáct. Jejich manželství bohužel netrvalo dlouho, necelých šest let, dědeček potom tragicky zemřel. Babička se ale už nikdy znovu neprovdala, i když v životě ještě dostala několik nabídek k sňatku. Jednou mi řekla, že jsme si v tomhle podobné – že i já dokážu milovat jen jednou za život."

Na okamžik v jejích očích zahlédl jakýsi podivný záblesk. Než si ho ale mohl nějak vyložit, Elisabeth se k němu otočila a věnovala mu úsměv – úsměv, který ho vždy vzal za srdce, který vždy dorazil až k jejím očím a zapálil v jejich šedozelených hlubinách jiskřičky, z nichž se mu tajil dech.

„Promiňte, sire Richarde, určitě si myslíte, že toho spoustu natlachám. Od chvíle, kdy jsme vyjeli, nemluvím o ničem jiném než sama o sobě."

Přitáhla ryzákovi uzdu a zastavila. Podívala se na potůček, který si razil cestu údolím mezi dvěma kopci a povzdychla si: „Tady je tak krásně! Myslím, že Verity i Brin jsou ve svém novém domově opravdu šťastní. Krajina je tu ale docela jiná než v jejich rodném Yorkshire.“

Richard se také rozhlédl po okolní pahorkatině a prohodil: „Čím víc cestuju, tím víc si uvědomuju, že každá krajina má svoje zvláštní kouzlo.“

„Hm.“ Elisabeth se najednou zamračila. „Měla bych asi také víc cestovat. Já vím, je to hloupé, ale musím se přiznat, že jsem nikdy nebyla dál než v Gloucesteru. Vždycky jsem se chtěla podívat do Skotska, a při té příležitosti bych se mohla cestou podívat i na Vrchovinu a jezera. Na takovou cestu by bylo ideální pozdní jaro nebo začátek léta, nemyslíte?“

„To rozhodně ne, slečno Beresfordová!“ řekl tak ostře, až se po něm překvapeně ohlédla. „Vás otec byl můj kmotr, takže se snad můžu trochu cítit jako váš starší bratr. To mi snad dává právo vás varovat, že taková věc by byla nejen hrozně riskantní, ale že se cestování bez doprovodu nějakého mužského příbuzného pro mladou neprovdanou dámu z dobré rodiny vůbec nehodí!“

Z jejího pohledu jasně vyčetl, že ji jeho výbuch nejen překvapil, ale i dokonale znechutil. Jeho zase překvapilo, že se jí vůbec pokusil mluvit do něčeho, po čem mu vůbec nic nebylo. A stejně tak ho překvapila i podivná touha, která se ho v té chvíli zmocnila, touha chránit tuto mladou ženu, která teď očividně zápasila s pokušením říct mu, aby si hleděl svého a nemíchal se jí do života.

„Myslím, pane, že by bylo lepší, kdybychom se vrátili,“ řekla pomalu Elisabeth. Z jejího hlasu bylo jasně poznat, jak se musí vší silou ovládat, aby si zachovala chladnou hlavu. „Vypadá to, že Brin se k nám už nepřidá a jak se zdá, kdybychom spolu ještě nějakou chvíli zůstali sami, mohli bychom se brzy ocitnout ve při, a ta by možná skončila brachiální výměnou názorů.“

Richard místo odpovědi zvrátil hlavu a rozesmál se na celé kolo, což Elisabeth ještě víc znechutilo. V době, kdy se vrátili do zámku Dartwoodových, už ale jejich vztah zase byl přinejmenším přátelský.

Když Elisabeth vykročila po Richardově boku k zámku, všimla si, že na prostranství před hlavním vchodem stojí nějaký kočár. Vůbec ji ale nenapadlo přemýšlet nad tím, kdo jím mohl přijet, dokud nevešla do své ložnice a nezjistila, že se Aggie tváří, jako by spolkla švába.

„Co ti to přelétlo přes nos, Aggie? Pohádala ses snad s někým z místního služebnictva?“

„Kdyby vás slyšel někdo cizí, slečno, ještě by si pomyslel, že jsem panovačná můra, která musí mít všude hlavní slovo.“

„A ne snad?“ popíchla ji Elisabeth, která věděla, že před Aggie si nemusí dávat pozor na jazyk. „Tak ven s tím, co se vlastně stalo?“ pobídla ji. Služka se na ni jen dál dívala a tvářila se při tom jak sto čertů. „Pokud za to nemůže nikdo ze služebnictva, tak kdo ti tedy takhle pokazil náladu?“

„Ke komtese přijela další, tentokrát *neohlášená* návštěva,“ zaskřípala Aggie zuby. Znělo to, jako by to měla za zlé komtese, a ne nečekané návštěvě.

„Aha, už se nám to začíná rýsovat.“ Elisabeth se začala svlékat a chápavě se na služku usmála. „Takže ta nečekaná návštěva je nejspíš naše milovaná Evadne, co? No, s tím se přece dalo počítat, byla to jen otázka času, kdy se tu drahá sestřička objeví.“ Zlomyslně jí blesklo v očích. „Tak mě napadá, Aggie, že by ses dobře hodila Wellingtonovi při jeho válce v Iberii. Mohlas mu tam dělat špiónku. Máš totiž neobvyklý dar okamžitě zjistit, co se kde děje.“

Ani tohle však chmury na Agathině čele nerozptýlilo. Dál se na svoji paní dívala, jako by ve vzduchu visela nějaká nečekaná bouře.

„Buďte opatrná, slečno,“ řekla jí pomalu. „Bylo to zlé, zlomyslné dítě. Já samozřejmě vím, že se lidé mohou změnit, ale taky vím, že se nikdy nezmění od základu, pokud je k tomu něco nedonutí.“

„O mě si starosti dělat nemusíš,“ ujistila ji Elisabeth. Své sestry, která ji celé dětství týrala, se teď už vůbec nebála. Věděla, že se jí dříve či později stejně bude muset postavit tváří v tvář, a dnešek pro to byl stejně dobrý den jako kterýkoliv jiný. „Sama přece dobře víš, že se Evadne ve společnosti vždycky chová tak, aby ji všichni viděli v dobrém světle. Vsadila bych se, že bude ke všem úžasně pozorná a dá si dobrý pozor, aby ji nikdo neprokoukl.“

Elisabethina tvář teď trochu ztvrdla, a to se nestávalo moc často. „Jedna zmije v rodině je víc než dost. Jestli ale bude natolik hloupá, aby se mnou chtěla zkřížit zbraně, možná ji ještě překvapí, že taky umím pěkně jedovatě uštknout. Babička mě to dobře naučila. Dnes už jsem pro svoji milovanou sestru důstojný protihráč.“

Agatha už nic víc neřekla a pomohla své paní s převlékáním. Hluboko uvnitř ale pořád ještě cítila nějaké podivné obavy. Věděla, že se možná jen zbytečně trápí, ale ani tak se nedokázala zbavit vtíravého pocitu, jako by ve vzduchu viselo něco nekalého.

Když o něco později Elisabeth sestupovala po bohatě vyřezávaném schodišti do haly zámku, byla naprosto klidná a vyzařovala z ní neochvějná sebedůvěra.

Ke svému sebevědomí měla dobrý důvod. Všechno se jí dařilo. Podařilo se jí vyrovnat s tím, že je na zámku Richard, což pro ni byl ještě včera večer nečekaný šok. Podařilo se jí před ním skrýt, co k němu doopravdy cítí, a ani jednou se ani náznakem neprozradila.

Potom si ale řeklat že to s tím sebevědomím raději nebude přehánět. Živě si vzpomněla, jak se jí před necelou hodinou Richard pokoušel přikazovat, co má a co nemá dělat. Taková neslýchaná drzost! Kdo mu dal právo myslet si, že může rozhodovat za ni?

V té chvíli se už skoro neovládla. Moc nechybělo a byla by na něj pěkně zostra vyjela. Věděla ale, že by to byla velká chyba. Kdyby dovolila, aby v ní zvítězil hněv nad rozumem, mohlo by se příště stát, že by nad její vůlí podobným způsobem zvítězily i jiné city. To by mu potom mohlo dát příležitost poznat, že ho už od dětství obdivuje.

Mladý lokaj jí otevřel dveře do haly. Elisabeth vešla dovnitř a první, co uviděla, bylo, jak komtesa hodila po svém manželovi ustaraným pohledem. Musela se tomu usmát.

Vikomt se zvedl od stolu, stejně jako Richard, a Elisabeth si uvědomila, že se tváří, jako by nebyl ve své kůži.

Potom sklouzla pohledem k elegantně oblečené ženě, která seděla na gauči spolu s nějakou ženou, kterou Elisabeth nikdy předtím neviděla.

Pokud lady Chilthamovou překvapilo, jak dramatickou změnou během sedmi let prošel Elisabethin zjev a vystupování, nedala to na sobě ani v nejmenším znát. Zvedla se z gauče a rozběhla se k ní, aby ji mohla vřele obejmout.

Elisabeth ale věděla, že je Evadne vynikající herečka, takže se tak okatým prokazováním citů nedala ani na vteřinu zmást. Proto Evadne objetí neoplatila, jen řekla: „Vypadáš skvěle, Evadne. Jak je vidět, manželství i mateřství ti opravdu jde k duhu.“

Ve velkých, chrpově modrých očích Evadne jiskřilo jako dřív, ale několik drobností na jejím zjevu prozrazovalo, že jí už brzy bude třicet. Kolem očí se jí začínaly rýsovat první náznaky vrásek a její ústa, kdysi tak krásně, smyslně formovaná, teď byla tvrdě sevřená do zarputilé tenké čárky.

„Věřím, že se tvému manželovi i vašim dětem dobře daří,“ pokračovala Elisabeth konverzačním tónem.

„Clara a Edwin mají přímo železné zdraví, ale jejich otec občas trpí záchvaty dny.“

Elisabeth se vybavila vzpomínka na tlustého barona, kterého zatím viděla jen jednou. Baron byl proslulý tím, že si v jídle nikdy nic neupíral, a Elisabeth by vůbec nepřekvapilo, kdyby teď byl ještě daleko tlustší, než jak si ho pamatovala.

„Jsou děti podobné svému otci, Evadne?“

„Edwin ano, ale o Claře lidé říkají, že je podobná spíš mně.“ Lady Chilthamová ani nedala Elisabeth příležitost, aby mohla poznamenat, že její děti ještě ani jednou neviděla. Rychle ji představila neznámé, která mezitím vstala z gauče a teď stála vedle nich. Byla to paní Caroline Westbridgeová, která byla na zámku Chilthamových na návštěvě a která, jak se ukázalo, byla nejbližší sousedkou sira Richarda.

„Zrovna než jsi přišla jsem zvala sira Richarda k nám, na páteční večer. Pořádáme takovou malou večeři pro několik dobrých známých. Věřím, že se taky necháš zlákat a že sira Richarda doprovodíš.“

„Bude mi ctí poskytnout vaší sestře doprovod,“ řekl rychle Richard. Tím vzal Elisabeth možnost rozhodnout se, jestli tam vůbec chce jít.

Evadne vypadala, jako by ji to upřímně potěšilo, usmála se a podívala se na vikomta a komtesu, kteří seděli na gauči na druhé straně místnosti. „Chápu, že lady Dartwoodová ve svém stavu nejspíš přijít nemůže, a proto na ni nebudu naléhat,“ řekla. „Doufám však, že mi nebudete mít za zlé, když vás na jeden večer připravím o společnost své drahé sestry.“

„Samozřejmě že ne,“ odpověděla Verity. Neměla na vybranou a jen doufala, že představa, jak bude muset večeřet se svou sestrou, Elisabeth moc nerozladila. Trochu ji ale uklidnilo, že tam s ní bude i Richard.

Konverzace se potom stočila k obvyklým tématům, ale lady Chilthamová, která si dávala pozor, aby se přesně držela pravidel zdvořilého chování, o několik minut později prohlásila, že už je bude muset opustit.

Čas, který se považoval za přiměřený pro dopolední návštěvu, už téměř vypršel.

„Byla bys tak laskavá a doprovodila mě ke kočáru, Elisabeth?“

Elisabeth rozpustile a trochu zlomyslně blesklo v očích. „Buď si jistá, Evadne, že mi nic nezpůsobí větší potěšení.“

Dvojznačnost její věty možná lady Chilthamové unikla, zato Richard věděl naprosto přesně, co jí tím Elisabeth chtěla naznačit. Zamračil se a sledoval, jak ty tři odcházejí z místnosti.

„Fuj,“ vydechl vikomt a strčil si prst pod límec, jako by mu najednou byla jeho košile malá. „To tedy dopadlo líp, než jsme si troufli doufat.“

„Seděla jsem celou dobu jako na jehlách. Měla jsem ale vědět, že po té příležitosti Elisabeth skočí.“

„Promiňte, že to říkám,“ ozval se Richard, sáhl do kapsičky u vesty a vytáhl z ní krabičku se šůpacím tabákem, „ale nepřeháníte to trochu? Já vím, že hořkost mezi těmi dvěma trvá už hezkých pár let, ale vsadil bych se, že teď, když se po tak dlouhé době zase shledaly, se to rychle urovná, samo od sebe. Zdá se mi, že si lady Chilthamová nepřeje nic jiného, než aby se na minulost zapomnělo a staré spory se nechaly spát.“

Verity se na něj jen několik vteřin nedůvěřivě dívala. „Tohle můžete říct jen proto, že o té věci vůbec nic nevíte, sire Richarde. Elisabeth mě varovala, ještě dlouho předtím, než jsme se sem vůbec stěnovali, že její sestra má dvě tváře. Jednu ukazuje na veřejnosti, tu druhou ve chvílích, kdy je sama nebo kdy si myslí, že ji nikdo nevidí. A Elisabeth nelže, tím jsem si jistá.“

„Já bych si tím tak jistý nebyl,“ prohodil její manžel zamyšleně.

Verity na něj udiveně pohlédla. „Co tím chceš, propána, říct, Brine?“

„Jde o jednu věc, kterou mi dnes řekla,“ vysvětloval vikomt. Tvářil se přitom trochu zmateně. „Docela jasně si pamatuju, jak jsi mi říkala, že Elisabeth jela loni v létě do Bruselu jen proto, že se chtěla postarat o svoji babičku, která si dělala starosti o svého kmotřence, který byl v té době v armádě. Ten chlapec měl štěstí, vyšel z bitvy u Waterloo bez zranění. Oba také víme, a o tom se nedá pochybovat, že Elisabeth zůstala v Bruselu daleko déle, než původně předpokládala, protože se starala o raněné britské vojáky. Zmínila se o tom v dopise, který ti z Bruselu poslala, pamatuješ? Takže moje otázka zní – proč, když jsem se o tom dnes zmínil, se mě snažila přesvědčit, že se ve skutečnosti zachovala úplně jinak? Že z Bruselu utekla hned potom, co začala bitva?“

Richard odvrátil pohled od vikomta, který se teď tvářil upřímně zmateně, a zamyšleně si začal prohlížet emailovou krabičku na tabák, kterou ještě pořád nevědomky držel v ruce.

Ano, řekl si v duchu, to je opravdu divné. Možná je Elisabeth od přírody skromná a nechtěla, aby se o jejím šlechetném chování k raněným moc mluvilo. Nebo, a to bylo také možné, za tím vězelo něco docela jiného. Musela přece vědět, že Brin pravdu zná. ,

To by znamenalo, že se nesnažila obelhat Brina, ale jeho. Ale proč, propána? Zamyšleně se zamračil. Tohle bylo opravdu zajímavé.

Odhodlaně zaťal zuby a rozhodl se, že než se vrátí na svůj zámek v hrabství Hampshire, musí tu tajuplnou slečnu Beresfordovou poznat daleko lépe, než jak ji zná teď.

ČTVRTÁ KAPITOLA

Richard se pohodlně usadil v kočáře. Zdědil ho spolu se zámkem a používal ho na delší cesty, protože měl ze všech zámeckých bryček nejměkčí pérování.

Změřil si svého spolucestujícího pohledem. Ačkoliv spolu strávili pod jednou střechou několik dní, věděl toho teď o Elisabeth Beresfordové stejně málo jako předtím.

Nedalo se říct, že by se mu snad vyhýbala. Prožil v její společnosti mnoho příjemných hodin, ať už v sedle, kdy se spolu projížděli po devonshirské krajině, nebo po večerech, kdy po večeři hráli piket. Od první projížďky po pozemcích kolem zámku však už spolu nikdy nezůstali o samotě, pokaždé byli ve společnosti Dartwoodových.

Tím by se samozřejmě dalo alespoň částečně vysvětlit, proč se nedozvěděl nic dalšího o životě, jaký Elisabeth vedla od chvíle, kdy opustila bezpečí rodinného krbu. Nedozvěděl se ani nic o tom, proč vlastně musela hledat útočiště u své babičky. Ve společnosti jejich hostitele nebo hostitelky se jí na takové věci vyptávat nechtěl.

Kdyby se o to pokusil, mohlo by to vést k nejdivočejším dohadům, hlavně ze strany rozpustilé komtesy. Komtesa byla Elisabeth očividně oddaná přinejmenším tak, jako její tvrdohlavá, nemluvná komorná, která ji doprovázela při procházkách po zahradě.

Nepodezíral ji, že by mu schválně chtěla zabránit, aby s ní byl sám, a dokonce si ani nemyslel, že by za tím byl stud nebo snaha chovat se podle bontonu. Kdyby tomu tak bylo, byla by si přece přála, aby ji její komorná doprovázela i dnes večer, ne? Vyjela si bez doprovodu gardedámy v pánské společnosti, navíc v uzavřeném kočáře a s mužem, který nebyl její blízký příbuzný. To se přece nedalo u mladé, neprovdané dámy považovat za ukázkové chování.

„Zdá se mi, že vám něco dělá starosti, sire Richarde," poznamenala Elisabeth a otočila se k němu, takže ještě stačila zahlédnout, jak si ji Richard podmračeně prohlíží. „Pokud vás tak rozladila představa, že budete muset večeřet u Chilthamových, musím vám připomenout, že jejich pozvání jste přijal vy, ne já."

„Naopak, velice se na tu večeři těším." Nedodal, že doufá, že tak dostane příležitost zjistit, proč tou návštěvou Elisabeth není nijak nadšená. Mohla to přece brát jako příležitost, jak urovnat svoje spory s lady Chilthamovou. Skoro se zdálo, že Elisabeth o smíření se svou sestrou prostě nestojí. Nevěděl to samozřejmě jistě, jen se dohadoval.

„Upřímně řečeno, trochu mě překvapilo, že jste s sebou nevzala svoji služku," prohodil, jen aby něco řekl.

Už dávno věděl, že je Elisabeth pozoruhodně bystrá, takže ho vůbec nepřekvapilo, když uviděl, jak jí pobaveně zablesklo v očích. „Sire Richarde, dovolte mi, abych vás ujistila, že vám rozhodně nehrozí, že byste se se mnou zkompromitoval. A zrovna tak si nemyslím, že by tím, když s vámi chvíli pojedu v kočáře, mohla utrpět moje pověst. A navíc, pro mě je teď hrozně důležité, aby Aggie zůstala doma.“ Z jeho očí vyčetla nevyřčenou otázku. Proč měla Aggie zůstat doma? „Myslím, že komtesa bude rodit daleko dřív, než si sama myslí.“

Překvapeně nadzvedl obočí. „Nevěděl jsem, slečno Beresfordová, že se kromě jiného vyznáte i v rození dětí.“

„V *rození* dětí ne, s tím zatím nemám žádnou zkušenost, ale zato mám jisté zkušenosti v porodnictví, myslím v porodnictví jako oboru medicíny.“

Znovu udiveně nadzvedl obočí. Tentokrát se na ni podíval s pobaveným zájmem. „Můžu se zeptat, jak jste k takovým zkušenostem přišla?“

„Na rozdíl od většiny mladých žen z vyšší společnosti jsem neztrácela čas vyšíváním ani malováním špatných akvarelů. V posledních letech jsem často doprovázela Toma při jeho pochůzkách k nemocným.“

„Toma?“ zopakoval po ní. Teď už ho to doopravdy zajímalo.

„Doktora Thomase Carlingtona, člena Londýnské lékařské společnosti.“ Vlaze se usmála. „Jeho otec byl lékárník a blízký přítel mé babičky. Umřel, když bylo Tomovi něco málo přes deset. Moje babička se potom Toma ujala a vychovala ho. Nechala ho u sebe bydlet, zaplatila mu školu a dala mu trochu peněz, aby si mohl v

Londýně najít levný podnájem. Když se po studiích vrátil do Bristolu, bydlel dál u babičky, dokud neumřela.“

Elisabeth se zamračila, a ještě než promluvila, bylo Richardovi jasné, že se potom stalo něco, s čím ani teď nemůže souhlasit. „Tom po její smrti prohlásil, že se mnou nemůže bydlet pod jednou střechou, protože bychom se dostali do řečí. Proto teď bydlí v mrňavém pokojíku nad lékárnou, která dřív patřila jeho otci.“ Znechuceně mávla rukou. „Došla jsem k názoru, že mužské pokolení dokáže být někdy hrozně tvrdohlavé.“

Richard vycítil, že je Elisabeth ve sdílné náladě. Uvítal to jako příležitost dozvědět se o ní něco víc, a proto neřekl nahlas to, co si myslel, že totiž s jednáním mladého lékaře z celého srdce souhlasí. Kdo to kdy slyšel, aby dva mladí, svobodní lidé bydleli sami pod jednou střechou? Místo toho jen nedbale poznamenal: „Řekl bych, že zkušenosti, které jste po boku toho mladého lékaře získala, se vám potom dobře hodily loni v létě v Bruselu, ne?“

Okamžitě pochopila, na co naráží. „Aha, takže vy jste o mně za mými zády klevetili, co?“

„Někde jsem zaslechl, že jste prý v Bruselu ošetřovala nějaké zraněné britské vojáky,“ přiznal.

„To tam tehdy dělala spousta lidí, pane,“ řekla Elisabeth a odmítavě mávla rukou. „Ani já, ani babička jsme nebyly žádné výjimky. Dveře svých domovů otevřela raněným polovina města.“ Pevně se na něj podívala. „Slyšela jsem, že vy sám jste byl u Waterloo zraněn, je to tak? Prý vás taky ošetřovali v Bruselu. Doufám, že to zranění nebylo vážné?“

„Jak vidíte, přežil jsem to,“ řekl Richard, otočil se a upřel pohled z okna kočáru. Na okolní krajinu se už rychle snášel soumrak.

Do duše se mu zaryl osten smutku. Mělo to znamenat, že se ho takové chmury zmocní pokaždé, kdy si vzpomene na Mary a její předčasnou a nenadálou smrt?

Znovu se podíval na Elisabeth, i když ho to stálo dost úsilí. Zjistil, že si ho jeho společnice zkoumavě prohlíží. Řekl si, že bude výhodnější změnit téma hovoru, protože jinak by se Elisabeth mohla začít zajímat, čím si v Bruselu prošel, tedy přesně o to, na co by raději zapomněl.

Zbytek cesty už hovořili jen o povrchních tématech, například o počasí, které se v posledních čtyřiadvaceti hodinách neuvěřitelně pokazilo.

Elisabeth změnu teploty asi snášela hůř než on, protože když vystoupili před zámkem Chilthamových, podívala se k potemnělému nebi a otřásla se.

Kočár je vyložil přímo před hlavním vchodem zámku.

Zámek sám byl rozlehlý a postavený s jistým vkusem, skoro jako by ho ani nestavěl Angličan, ale Ital; jako celek ale působil přece jen trochu pochmurně. Snad za to mohla okolní fádní a nevlídná krajina.

Vysokou vstupní halou nepříjemně protahovalo. Rozhodně nepůsobila útulným dojmem. Prošli tedy do písárny, kde se jim dostalo vřelého přijetí od manželky majitele zámku. Dokonce i lord Chiltham byl zdvořilost sama a složil Elisabeth poklonu. Řekl, že jí to úžasně sluší a představil ji svému mladšímu bratru Edwardovi, který u nich byl na návštěvě.

Elisabeth si trochu zlomyslně pomyslela, že i Edward už má v duchu rodinné tradice sklony k tloustnutí a že nebude trvat dlouho a bude mu kvůli tloušťce zatěžko vyjít do schodů.

Na večeři Chilthamovi pozvali ještě několik dalších hostů. Jídlo bylo výborné, skládalo se snad z deseti chodů a ani jeden z nich v ničem nepřipomínal fádní a beztvaré pokrmy, jaké se obvykle v Anglii servírují i v té nejvybranější společnosti.

Lord Chiltham totiž, jako všichni proslulí jedlíci, zaměstnával francouzského kuchaře, jehož umění bylo proslulé po celém hrabství.

Po večeři se dámy uchýlily do písárny, kde se Elisabeth usadila vedle šlechtičny, která Evadne přede dvěma dny doprovázela při její návštěvě u Dartwoodových.

O Caroline Westbridgeové věděla Elisabeth jen tolik, že žije v hrabství Hampshire a že je náhodou Richardova nejbližší sousedka. Vedle Evadne se při jejich návštěvě Caroline chovala trochu zakřiknutě. Moc toho nenamluvila a spíš poslouchala, co si povídají druzí.

Dnes večer však trochu ožila a nepůsobila už tak napjatě. Povídaly si o spoustě různých věcí a po necelé čtvrthodině Caroline najednou úplně nečekaně prohodila: „Vy jste docela jiná, než vaše sestra, slečno Beresfordová.“

Elisabeth podobné věci v minulosti slyšela už tolikrát, že se jí to vůbec nedotklo. Neucítila sebemenší náznak žárlivosti.

Ke své sestře sice necítila ani úctu, ani obdiv, ale otevřeně si přiznávala, že i když má její sestra první

květy mládí už za sebou, je přece jen ještě i dnes výjimečně krásná.

Hodila pohledem na druhou stranu pokoje, kde si její sestra povídala s farářovou manželkou a její dcerou. Evadne už za sebou měla dva porody, ale její postava tím nijak neutrpěla. I když by už její pleť bez líčidel při bližší prohlídce asi neobstála, její vlasy si pořád udržovaly oslnivě zlatý lesk.

„Ne, my si se sestrou vůbec nejsme podobné. Nemá cenu zapírat, že Evadne byla v naší rodině vždycky ta krásnější. Musím uznat, že i dnes je pozoruhodně půvabná."

„Budiž," přikývla paní Westbridgeová. „Já jsem ale měla na mysli spíš rozdíly ve vašem temperamentu."

Přestože Caroline Westbridgeová mluvila běžným, konverzačním tónem, Elisabeth z jejího hlasu vycítila něco, co si nedokázala tak docela vysvětlit. Domnívala se, že Caroline Westbridgeová je Evadneina dávná přítelkyně, a teď se jí najednou zdálo, že je to právě naopak.

„Znáte už moji sestru dlouho, paní Westbridgeová?"

„Můj manžel byl bratranec lorda Chilthama. Seznámily jsme se díky našim manželům."

„Byl? Jak to myslíte, *byl* bratranec lorda Chilthama?" zopakovala po ní Elisabeth jako ozvěna.

„Jsem už víc než pět let vdova."

„Promiňte, to jsem nevěděla…"

„Člověk si na to časem zvykne, slečno Beresfordová. Můj život teď naplňuje můj syn. Na podzim půjde na univerzitu a musím přiznat, že se mi po něm už teď dost stýská."

„Všimla jsem si, že s mojí sestrou výborně vycházíte,“ poznamenala zkusmo Elisabeth.

V tom okamžiku jejich rozhovor ukončila sama Evadne. S jejím příchodem Caroline docela uvadla. Několikrát potom ještě něco prohodila, ale byly to jen nedůležité a nezávazné poznámky, z nichž se o ní Elisabeth už nic víc nedozvěděla.

Caroline byla najednou znovu podivně napjatá a do očí se jí vrátil ostražitý výraz, jaký v nich Elisabeth postřehla už před dvěma dny, při jejich návštěvě u Dartwoodových.

Elisabeth nedostala příležitost zamyslet se nad tím, co mohlo tak náhlou změnu v náladě paní Westbridgeové způsobit, protože o pár minut později se otevřely dveře jídelny a do písárny se vrátili i pánové.

Evadne byla ve svém živlu a Elisabeth docela pobavilo, když viděla, jak se její sestra v roli hostitelky doslova vyžívá.

Nedalo se popřít, že to představení hrála bez jakékoliv námahy. Obvyklou zábavu – karty nebo šarády – okamžitě zavrhla s tím, že to je nudné a obyčejné, a místo toho hostům navrhla, aby si zahráli hru na hledání pokladu. Právě tato hra už její dům stačila proslavit po celém okolí.

Lord Chiltham, farář a jeho manželka se odmítli zúčastnit s tím, že si raději zahrají karty.

Jména účastníků se napsala na kousky papíru, ty se vložily do mísy a zamíchaly se. Každý si potom vytáhl kartičku, která mu přidělila jeho partnera.

Jako první přišel na řadu Richard. Vytáhl si kartičku s jménem Caroline Westbridgeové. Zdálo se, že ani jednomu z nich není taková kombinace proti mysli.

Farářova dcera se dostala do družstva s hezkým synem jednoho z místních šlechticů, takže na Elisabeth zbyl Edward Westbridge.

Nijak zvlášť ji to nezklamalo. Edward byl vcelku příjemný mladý muž, možná trochu lehkomyslný, ale jinak vtipný a přátelský. Trochu ji na něm ale mrzelo, že se mu trochu nepřirozeně leskly oči. Pochopila, že si po večeři, zatímco dámy konverzovaly v písárně, trochu víc přihnul portského, kterým je v jídelně častoval jeho starší bratr.

Každý pár dostal složený kus papíru, kde byla napsaná první stopa. Potom Evadne jednotlivé dvojice s desetiminutovými přestávkami vyslala do domu. Elisabeth a Edward vyrazili jako poslední, a Elisabeth brzy poznala, že většina pátrání bude nejspíš záležet na ní. Edwarda totiž stopy, které je měly dovést k pokladu, nijak zvlášť nezajímaly. Daleko větší zájem projevoval o karafy s různými lihovinami, které byly snad v každém pokoji, kterým prošli.

Ve chvíli, kdy Elisabeth objevila pátou stopu – kousek papíru přilepený ke stojacím hodinám ve Žlutém salonku – už Edward svůj souboj s koňakem, portským a madeirou nadobro prohrál. Svalil se na gauč a ve zlomku vteřiny usnul jako dudek.

Richard a Caroline naopak našli poklad bez větších problémů a ve chvíli, kdy Edward pokojně oddechoval ve Žlutém salonu, se už vraceli do písárny.

„Evadne je těmito hony na poklad proslulá po celém okolí,“ vysvětlovala cestou zpět Caroline Richardovi. „Musím přiznat, že to je docela příjemná změna. Je to daleko zábavnější než karty nebo ‚Země, město‘.“

„Ano, je to zábavné,“ připustil Richard. „Někdo by ale měl lady Chilthamové nenápadně naznačit, že by si tu hru měla nechat na léto. Některé komnaty jsou úplně vymrzlé a všude tu hrozně táhne.“

Caroline se zasmála a přikývla. „O mé ložnici se taky nedá říct, že by byla zrovna pohodlná. Naštěstí se tu tentokrát moc dlouho nezdržím,“ svěřila se mu a usmála se na něj.

Už více než šestnáct let byla blízká sousedka rodu Knightleyových. Když se do hrabství Hampshire se svým manželem přistěhovala, byl ještě Richard sotva odrostlý kluk. Měla velmi ráda jeho staršího bratra a spřátelila se hlavně s jeho švagrovou.

Jejich tragická smrt ji rozrušila stejně jako Richarda. Nikdy ale ani na okamžik nezapochybovala, že se Richard dokáže se ctí ujmout povinností hlavy rodiny, které na něj přešly se smrtí jeho bratra. Věděla, že Richard zdědil po svých předcích nejen jméno, ale i jejich rozvahu a smysl pro povinnost. Už teď, během několika měsíců, které uplynuly od jeho návratu do Anglie, si dokázal získat respekt u svých nájemců a čeledínů.

„Jak dlouho tady chcete zůstat, myslím v Devonu?“ zeptala se ho Caroline najednou. Zatvářil se překvapeně, proto rychle dodala: „Promiňte, Richarde, nechtěla jsem být zvědavá.“

„Ne, nic se nestalo,“ řekl rychle a usmál se tak srdečně, až mu úsměv vymazal mělké vrásky, které se mu už začínaly rýsovat na čele. „Ještě jsem nad tím vlastně ani nepřemýšlel… Ještě tak týden, možná dva.“

„Lord a lady Dartwoodovi vypadají jako okouzlující pár,“ poznamenala Caroline.

„Ano, to také doopravdy jsou. Vikomta už samozřejmě nějaký ten pátek znám. Než zdědil titul, sloužil v armádě. Několik let jsme spolu válčili ve Španělsku. Jeho manželku jsem ale poznal až tady.“

„Mám za to, že komtesa a slečna Beresfordová spolu chodily do školy.“

„Ano, pokud vím, tak ano. Komtesa považuje slečnu Beresfordovou za svoji nejlepší přítelkyni a má o ní vysoké mínění.“

Caroline se na okamžik zarazila a potom začala sestupovat ze schodů. „Ještě než začala hra, mluvila jsem s ní, a udělala na mě ten nejlepší dojem. Velmi půvabná mladá dáma.“

Těsně předtím, než otevřela dveře písárny, se Caroline podařilo koutkem oka zachytit výraz, který se při jejích slovech objevil v Richardově tváři. Napadlo ji, jestli pravým důvodem, proč se Richard chce v Devonu ještě nějakou chvíli zdržet, je opravdu jen pohostinnost lorda a lady Dartwoodových. Co když je za tím něco docela jiného, například slečna Beresfordová?

„To jste tedy byli opravdu rychlí!“ uvítala je v písárně Evadne. „Jak je vidět, budu příště muset stopy schovat o něco lépe!“

Navrhla jim, aby si zahráli karty, než se vrátí ostatní. Po chvíli přišla farářova dcera a její společník. Po

Elisabeth s Edwardem ale ani po další půlhodině nebylo ani vidu, ani slechu.

Richard se podíval na hodiny. Začínalo se připozdívat. Nechtěl se tu moc dlouho zdržovat. Jeho kočí byl starý a nebyl už tak spolehlivý jako kdysi. Mohlo by se stát, že by na neznámých cestách zabloudil.

„Asi bych se po slečně Beresfordové raději měl jít podívat," prohlásil po chvíli rozmýšlení a zvedl se. „Je nejvyšší čas, abychom zvedli kotvy, jak říkají námořníci."

Evadne se na okamžik zatvářila vyplašeně, zvedla se od stolku a vzala si ho stranou. „Zatím jsem k tomu ještě neměla příležitost, ale…" začala polohlasem. „Víte, chtěla jsem Elisabeth přemluvit, aby u nás zůstala přes noc." Všimla si, jak překvapeně se na to Richard zatvářil, a proto se na něj zářivě usmála a rychle dodala: „Ano, přesně tak, Richarde – jistě jste si sám všiml, že vztahy mezi mnou a sestrou nejsou… hm, takové, jaké by měly být. A já bych to ráda alespoň trochu napravila."

Odmlčela se. Bylo na ní vidět, že čeká, co na to řekne. Richard ale mlčel a jen se na ni zkoumavě díval. Evadne proto dodala: „Jak už to u rodinných sporů bývá, i ten náš časem vyrostl do nesmyslných rozměrů. Moji matku velice urazilo, když si tenkrát Elisabeth vzala do hlavy, že se přestěhuje k babičce a že se k nám už nikdy nevrátí. Já jsem tehdy, jak jinak, stála při matce. Nikdy bych si ale nepomyslela, že nám pocit odcizení vydrží tak dlouho. Vždyť už je to víc než deset let! To je přece úplně zbytečné, co říkám, *zbytečné*, to je *hloupé!*"

Richard konečně souhlasně přikývl.

„Nechci vám ve vašem úsilí o smír překážet, to jistě ne, ale stejně si myslím, že by bylo správné, abychom se Elisabeth vydali hledat. Musím jí říct, že už chci odjet.“

„Ach ne, to nedělejte,“ řekla a položila mu dlaň na paži. Podívala se mu prosebně přímo do očí, tak, jak to uměla jen ona. „Určitě by chtěla odjet s vámi, a já bych tím přišla o příležitost, jak si s ní promluvit o samotě. Nemůžu nechat ostatní hosty na holičkách, to přece uznáte, a proto jsem si myslela, že bychom si mohly promluvit, až všichni ostatní odejdou. Nemůžu přece čekat, že se mi během pěti minut podaří urovnat všechny rozpory, které mezi námi trvaly víc než deset let. A slibuju, že kdyby se i potom, až mě vyslechne, chtěla vrátit k Dartwoodovým už dnes večer, půjčím jí kočár a pošlu s ní svého nejlepšího kočího.“

Po tom, co mu právě řekla, jí už Richard nechtěl křížit plány. Pro něj to mimo jiné znamenalo, že ho tu už nic nedrží. Řekl jí, že rozkáže, aby mu připravili kočár, rozloučil se se zbytkem společnosti a vydal se do haly, kterou před několika hodinami s Elisabeth vešli do zámku.

Právě když mu mladý lokaj pomáhal do kabátu, uslyšel někde v domě prásknutí dveří. Otočil se po něm právě včas, aby stačil zahlédnout, jak za rohem v úzké chodbě mizí Elisabethina tmavomodrá sametová pláštěnka.

Kam to propána jde, napadlo ho. Nejspíš se při hledání pokladu dočista ztratila, protože všechny stopy i poklad byly schované v prvním patře, ne v přízemí.

„Kam vede ta chodba?“ zeptal se lokaje.

Lokaj se otočil směrem, kterým mu Richard ukázal, a bez rozmýšlení řekl: „Do kuchyně, pane, a do sklepa.“

„Propána! Tak to se tedy dočista ztratila!“

„Promiňte, pane?“

„To nic. Zatím mi ten kočár ještě neobjednávejte,“ zavolal na něj přes rameno a vyrazil napříč halou k místu, kde před několika vteřinami zahlédl Elisabethinu pláštěnku. „Zařídím si to sám, později.“

Chodba byla spoře osvětlená a, stejně jako v celém zámku, i tady příšerně protahovalo. Richard si vzal z příborníku u zdi svícen, zahnul za roh a právě se chystal otevřít první dveře, na které narazil, když na samém konci chodby zahlédl záblesk světla.

Položil dlaň před plamen svíčky, aby mu při chůzi nezhasla, vydal se ke dveřím, a když uviděl, že se ocitl na vrcholu pískovcových schodů, které pod ním mizely někde v hloubce, pochopil, že vedou do sklepa.

„Slečno Beresfordová!“ zavolal. Odpovědělo mu jen hrobové ticho. Sestoupil o několik schodů níž. „Slečno Beresfordová, jste tady?“

„To jste vy, sire Richarde?“ Nad jednou z polic na víno, kterých byl sklep plný, se objevila Elisabethina hlava. Po tváři se jí míhalo světlo svíčky. „Á, jak vidím, měl jste taky dost rozumu, abyste si na to hledání vzal kabát. V tomhle domě to táhne jako na starém hradě. A tady dole skoro mrzne!“

„V tom s vámi naprosto souhlasím. Není mi ale jasné, co tu vůbec děláte?“ řekl a vykročil k ní.

„To samé co vy, řekla bych. Hledám stopy, které by mě dovedly k pokladu. Upřímně řečeno, doufám, že tahle

bude poslední. Ta hra už mě pomalu začíná unavovat. Připadá mi, jako by to trvalo už…“

Elisabeth se v polovině věty zarazila. Nahoře práskly dveře od sklepa a ozvěna ten zvuk v kamenném sklepě ještě znásobila, takže zněl skoro strašidelně. Potom uslyšeli, jak v zámku rachotí klíč. Tázavě se na Richarda podívala. Bylo vidět, že vysvětlení čeká právě od něj.

„Ano, je to už trochu dlouhé,“ řekl nedbale a smetl si z rukávu nějaké neviditelné smítko. „A únavné, v tom s vámi taky souhlasím. Já tady ale žádné stopy nehledám.“

Elisabeth kolem něj proběhla ke schodům, vyběhla ke dveřím a bezvýsledně se několikrát pokusila stisknout kliku. Nikdo z nich ovšem ani na okamžik nezapochyboval, že dveře jsou doopravdy zamčené. „Tak, a co teď?“ otočila se k němu.

„Budeme čekat, dokud nás nezačnou hledat,“ řekl klidně Richard.

Posadil se na okraj velkého dubového stolu. Trochu pod jeho vahou zaskřípal, ale Richard věřil, že ho udrží. Nedbale začal klátit nohama. Tvářil se, jako by se nestalo nic tak zvláštního, aby nad tím musel dlouze přemýšlet.

„Co kdybyste šel ke mně nahoru a pomohl mi sem někoho přilákat?“ poznamenala Elisabeth a energicky zabušila na těžké dveře.

„Ne. Jestli si ale chcete dál otloukat svoji půvabnou ruku o dveře, můžete klidně pokračovat i beze mě.“

Podívala se na něj tak, že mu bylo jasné, že má v tom okamžiku sto chutí začít místo dveří otloukat jeho.

„Musím vás předem varovat. Do těch dveří můžete tlouct až do úplného vyčerpání, a přitom bych se s vámi vsadil, že to k ničemu nebude. Nikdo vás totiž neuslyší,

leda by stál přímo v chodbě. Navíc bych řekl, že ten, kdo nás tu zamknul, je už dávno pryč – leda by byl hluchý jako pařez.“

„Hm, asi máte pravdu,“ řekla Elisabeth a sešla po schodech zpátky do sklepa. Zamyslela se a potom se najednou z ničeho nic zamračila. „Když jste sem nepřišel hledat stopy k pokladu, tak co tady vlastně děláte?“

„Chtěl jsem se s vámi rozloučit. Když jsem vás před chvílí viděl, jak mizíte v chodbě nad sklepem, byl jsem zrovna na odchodu.“

„Cože? Vy jste chtěl odjet?“ Nejdřív vypadala překvapeně, ale hned potom se zatvářila dotčeně. „Cože… vy jste chtěl odjet *beze mě*l“

Pousmál se. „Vaše sestra doufá, že vás přesvědčí, abyste tu zůstala přes noc. Ráda by urovnala vaše spory.“

„Aha, tak to tedy je…“ Elisabeth se teď tvářila nedůvěřivě. Nikdy své sestře nevěřila, ani co by se za nehet vešlo, ale na druhou stranu jí nechtěla upírat právo vyjádřit se k tomu, co si o jejich starém sporu myslí. „No, mohla bych si poslechnout, co mi chce říct, ale přes noc tady určitě nezůstanu.“

„Doufejme, drahá, že budeme mít na vybranou,“ řekl na to suše Richard. Svezl se ze stolu a zvedl svíčku vysoko nad hlavu. „Do té doby bychom se tu mohli alespoň trochu pohodlně zařídit. Nemůžeme vědět, jak dlouho se v tomhle vězení ještě zdržíme.“

V jedné z dřevěných beden objevil prázdné jutové pytle. Vyndal je, přinesl je ke stolu a rozprostřel je po něm. „Aspoň budeme sedět na měkkém,“ vysvětlil jí, jako by to nebylo jasné. „A naštěstí tady máme i něco na uhašení žízně.“

Zatímco Elisabeth přerovnávala pytle na stole, Richard zkoumal obsah polic. „Vsadil bych se, že komorník občas chodí svému pánovi upíjet z jeho zásob vína a koňaku. To už je takový jejich zvyk. Jak je znám, považují to za svoje přirozené právo, ne-li přímo povinnost. To by znamenalo, že tu má někde schovanou vývrtku… Á, vida, tady je! Místní majordomus si ani nedal práci s tím, aby ji schoval, nejspíš ví, že jeho pán se sem hned tak nepodívá. Musel by potom do schodů, a to by pro něj při jeho objemu asi byl nadlidský úkol. Hm, asi se ale budeme muset obejít bez skleniček.“ Pokrčil rameny. „Člověk ale nemůže mít všechno, co by chtěl, ne?“

Vrátil se ke stolu, podal jí ruku, aby se mohla pohodlně usadit a sedl si vedle ní. Ze zásob lorda Chilthama zkušeně vybral ten nejlepší koňak, jaký tam hrabě měl. Vůbec při tom neměl pocit viny. Vlastně to nebyl koňak, ale pravý předválečný armaňak. Richard totiž dokázal rozlišit jednotlivé druhy těchto ušlechtilých lihovin, které ostatním vždy splývaly pod název *brandy.*

Láhev se mu podařilo otevřít na první pokus. Nabídl jí první doušek, a když uviděl, jak se po něm zašklebila a otřásla, musel se pousmát. Všiml si, že Elisabeth nezná míru, protože se napila zbytečně moc.

Zvodnatěly jí oči a hrdlo jako by jí sežehl plamen. Musela na chvíli zadržet dech, než znovu dokázala promluvit. „Jak dlouho myslíte, že už tu jsme?“

„Tak deset minut, čtvrt hodiny.“

„Takže by nemělo trvat moc dlouho, než nás někdo začne hledat?“

„Asi ne.“ Uznale se na ni podíval. Byl rád, že Elisabeth jejich situaci bere tak rozvážně a nepropadá hysterii. Kdyby tu byl s někým jiným, možná by dokonce nakonec musel dotyčnou křísit pomocí vonných solí… které s sebou samozřejmě neměl. „Vsadil bych se, že váš společník se po vás už dávno shání.“

„Edward?“ vyprskla Elisabeth smíchem. „To tedy pochybuju. Ten usnul ve Žlutém salonku. Zmohlo ho portské.“

„Ve Žlutém salonku?“ zopakoval po ní. „Co jste tam, u všech ďasů, dělali? A taky jsem ještě vůbec nepochopil, proč jste vůbec šla sem, dolů. Všechny stopy i poklad byly přece v prvním patře. Hra už dávno skončila.“

„To je divné!“ Chvilku se tvářila udiveně, potom jen pokrčila rameny. „Napadají mě jen dvě vysvětlení. Buďto jsme si úplně špatně vyložili hned první stopu, nebo byly ve hře dvě různé sady stop. Všechny stopy jsme našli v přízemí, do prvního patra jsme se vůbec nedostali. Jak daleko jste se s hledáním pokladu dostali vy? Aha, teď si vzpomínám, že jste před chvílí říkal, že hra už skončila. Tak to si tedy opravdu nedovedu vysvětlit.“ Překvapeně si uvědomila, že se jí trochu začíná motat jazyk.

Richard slezl ze stolu a začal znovu kousek po kousku prohledávat sklep. „Musím se podívat, jestli tu někde nejsou ještě nějaké svíčky. Aha, tady jsou. Myslel jsem si to, před chvílí jsem je tu zahlédl. Tak, a teď bychom se měli pořádně zahřát.“

Elisabeth se trochu nechápavě dívala, jak Richard staví rozsvícené svíčky do kruhu kolem stolu. „To mi

připomíná nějaký podivný rituál,“ poznamenala. „Připadám si tu teď jako obětní beránek. Jako obětina na oltáři nějakého zlovolného pohanského božstva. Chybí tu už jen můří nohy na stěnách a černá kočka.“

Richard se kupodivu neusmál. Zvedl k ní hlavu, vážně se na ni podíval, a když promluvil, šla na ni z jeho hlasu hrůza.

„Právě to z vás taky bude, má drahá, jestli nás odtud někdo hodně rychle nezachrání.“

PÁTÁ KAPITOLA

Richard zamžoural do ranního světla, které se do sklepa marně snažilo prodrat přes zamřížované umazané okno těsně pod stropem sklepa.

Na to, že je tu uvězněný, si už skoro zvykl. Mrzelo ho na tom snad jen to, že tu tak bezdůvodně ztrácí čas. Nevěděl, jak dlouho ještě bude muset v tomhle proklatém promrzlém sklepě zůstat. Doufal, že služebnictvo už vstalo a že se tu co nevidět někdo z nich ukáže.

Zkusmo pohnul prsty pravé ruky. Měl je tak ztuhlé, že v nich neměl skoro žádný cit. S prsty u nohou to nebylo o mnoho lepší. Svíčky už dávno dohořely, ale jemu se nechtělo jít hledat nové.

Sklouzl pohledem na vodopád narudlých vlasů, který mu padal po rameni, a pousmál se. Ještě že ho alespoň z jedné strany hřála Elisabeth. Nebyla zvyklá pít, a proto s

ní armaňak pěkně zamával. Než se stačila vzpamatovat, usnula, a teď mu už dvě nebo tři hodiny spočívala hlavou na rameni.

Pro první noc, kterou spolu prožili, by si jistě dokázal představit daleko příjemnější prostředí a rozhodně by dal přednost i trochu intimnější atmosféře. Řekl si, že až spolu budou příště sami, bude to v měkkém pohodlí velké postele. Ta představa mu neobyčejně zvedla náladu.

Znovu se kolem sebe rozhlédl. Sklepem‘ bylo šeré a chmurné. Nechat se zavřít do sklepa, to jistě nebyl zrovna běžný způsob, jak přijít k manželce, ale byl si jistý, že i tak spolu budou dobře vycházet. Měl zvláštní, těžko vysvětlitelný pocit, že když má vedle sebe tuhle mladou dámu, je všechno kolem tak nějak v pořádku.

Něco ze spaní zamumlala, ošila se, pohnula hlavou a otevřela oči. Ještě pořád napůl spala. Tvářila se, jako by nevěděla, kdo je, co on dělá vedle ní a kde se to vlastně ocitli. Zamračila se a znovu se na něj pokusila zaostřit pohled.

Tentokrát už ho poznala. Prudce sebou trhla, posadila se a do tváří se jí nahrnula krev.

„Richarde… Kde to propána… Aha, jistě, už si vzpomínám… Jenom kdyby mě tak nebolela ta hlava…“

„Jestli máš kocovinu, můžeš si za to sama,“ řekl jí přívětivě. Potěšilo ho, že ho oslovila křestním jménem, a vzal to jako povolení k tomu, aby si začali tykat. „Když do sebe naliješ půl láhve armaňaku, co můžeš čekat jiného?“

„Propána, to jsem toho opravdu vypila tolik? Kristepane!“ Zkusila se zatvářit, jako by se za to styděla, ale nepovedlo se jí to. „No, aspoň mi nebyla zima.“

Spustila nohy na zem a postavila se. Trochu se při tom zakymácela, ale rovnováhu našla ještě dřív, než jí Richard položil ruce na ramena a poskytl jí tím oporu. Zrovna když mu chtěla říct, že je v pořádku a že si vystačí sama, uslyšela z chodby vysoko nad jejich hlavami nějaký hluk. Richard ho uslyšel také, rychle seskočil ze stolu, a než se Elisabeth stačila vzpamatovat, byl už na půl cesty ke dveřím.

O pár vteřin později už do nich bušil pěstí a křičel, aby jim někdo přišel otevřít. Odpovědí mu ale bylo jen hrobové ticho. Znovu zakřičel, ještě hlasitěji. Teprve teď se jeho úsilí dostalo odměny.

„Kdo… kdo je tam?“ ozval se z druhé strany dveří nějaký vystrašený hlas.

„Sir Richard Knightley. Je tu taky sestra lady Chilthamové. Okamžitě nám odemkněte!“

Nastalo dlouhé ticho a potom se ozvalo: „Nemůžu, pane, páč nemám klíč. Klíč od vinného sklepa má akorát pan Quimper.“

Richard se na Elisabeth udiveně podíval. „Kdo to u sta hromů je, ten Quimper?“

„Asi majordomus, řekla bych. Nejspíš to bude ten ošumělý muž, který nám včera večer otevíral dveře. Všimla jsem si ho hlavně proto, že pořád tak divně uhýbal pohledem.“

„To zní opravdu úžasně,“ zabručel Richard, který, ať se snažil sebevíc, si nedokázal vzpomenout na nikoho, kdo by odpovídal Elisabethině popisu. Otočil se zpět ke

dveřím. „Jste tam ještě, děvenko? Výborně. Tak se hned seberte, běžte za panem Quimperem a řekněte mu, ať nám okamžitě, *ale okamžitě* jde odemknout dveře od vinného sklepa.“

„Už odešla?“ zeptala se Elisabeth.

„Ano, ale jestli udělá, co jsem jí přikázal, to je věc druhá. Ruku do ohně bych za to nedal. Připadala mi trošku pomalejší.“

V tom ale mladé služebné křivdil, protože o pár minut později uslyšeli, jak v zámku rachotí klíč. Po chvíli cloumání se dveře rozlétly dokořán.

Když vycházeli ze svého vězení, uvítal je kruh překvapených tváří. Elisabeth se ale tak ulevilo, že je ze sklepa konečně venku, že si z nich nedělala těžkou hlavu. Co si o celé té podivné situaci myslí služebnictvo, jí bylo v tom okamžiku úplně lhostejné.

Richard však tváře kolem sebe podrobně zkoumal tak dlouho, až v houfu udivených sloužících konečně našel muže, který odpovídal Elisabethinu dost nelichotivému popisu. Muž stál napůl skrytý za dveřmi od sklepa.

„Ha! Vy jste Quimper, co?“

„A-ano, pane,“ vykoktal mužík. „Já… já si nedovedu vysvětlit, jak se to stalo… jak se stalo, že jste tam byl zamčený…“

„Jistě, jistě! To si probereme později!“ přerušil ho netrpělivě Richard. „Teď potřebujeme jen krb a v něm pěkně rozdělaný oheň, abychom alespoň trochu roztáli. Okamžitě nás dovedete k nejbližšímu krbu, jasné?“

„Ale… ten je v kuchyni, pane,“ oznámil mu majordomus. Bylo na něm vidět, že mu představa, že by měl panstvo odvést do kuchyně, není po chuti. Vzpíralo

se to všem jeho představám o tom, jak by se panstvo mělo chovat.

Richard ovšem nebyl v náladě, kdy by si chtěl lámat hlavu, co si o jeho chování kdo pomyslí, i kdyby to měl být nejvyšší královský komoří. „To je mi úplně jedno, i kdyby byl v prádelně! Chci se prostě zahřát, Quimpere, a to hned teď! Podruhé už vám to opakovat nebudu!“

Po chvíli, když seděl na tvrdé dubové lavici před kuchyňským krbem a měl v sobě šálek vlažného čaje, se už Richard cítil daleko smířlivěji.

Napadlo ho, že začíná až moc přivykat pohodlnému životu. Ano, byl prostě rozmazlený pohodlím zámku, v tom to bylo! V posledních měsících, od doby, kdy se vrátil do Anglie, si až příliš rychle zvykl na všechen luxus, který mu jeho zámek poskytoval. Noc strávená v chladném sklepě byla jen dětská hříčka v porovnání s tím, co musel snášet v době, kdy byl v armádě.

Hodil pohledem po Elisabeth, která seděla na lavici hned vedle něj. Ten pohled ho trochu podráždil. Nebýt toho, že se jí rozpadly pečlivě naondulované lokny, takže jí teď vlasy spadaly kolem tváře v přirozených vlnách, nikdo by na ní nepoznal, že právě prožila to, co musela být nejtvrdší noc jejího života.

Vesele si povídala s kuchařem, rtuťovitým mužíkem s mocnými nakroucenými kníry, který občas prokládal svoji angličtinu rodnými francouzskými výrazy. Lichotila mu, jak lahodnou večeři jim včera připravil, a chovala se, jako by se vůbec nic nestalo.

Copak téhle ženě opravdu nedokáže vůbec nic pokazit dobrou náladu, pomyslel si trochu mrzutě Richard.

Uviděl, jak do kuchyně přichází po schodech lady Chilthamová. Její tvář byla bledá. Tvářila se, jako by ani nedokázala uvěřit vlastním očím. Když ale scházela z posledního schodu, všiml si, že v hlubinách jejích chrpově modrých očích blýská i něco jiného než překvapení. Co to ale mohlo být?

Než to mohl zjistit, vtrhla Evadne do kuchyně jako velká voda. „Když mi Quimper řekl, co se stalo, nemohla jsem tomu uvěřit," vychrlila ze sebe. Majordoma, který se krčil za dveřmi a snažil se vypadat tak nenápadně, jak to jen šlo, si vůbec nevšímala, jen mu přes rameno řekla: „Jak jsi je vůbec mohl zamknout ve sklepě, ty nemehlo?"

„Není spravedlivé klást všechnu vinu služebnictvu, Evadne," ozvala se Elisabeth, ještě než mohla Evadne spustit na majordoma další vodopád výčitek.

„Alespoň ne *všechnu* vinu," ozvalo se odněkud seshora. Elisabeth zvedla pohled od své sestry a uviděla, že na schodišti stojí Caroline Westbridgeová a všechny si je zamyšleně prohlíží. „Koneckonců, právě tys přece předpokládala, že sir Richard odjel bez tvé sestry, ne, Evadne? Nebylo by lepší, kdyby ses o tom včera večer raději přesvědčila?"

Lady Chilthamová se na okamžik zarazila, ale velmi rychle se vzpamatovala a nenucené řekla: „Ano, to jsem samozřejmě udělat měla. Když jsem ale zjistila, že zmizel i Elisabethin plášť, jednoduše jsem si řekla, že odjela s Richardem. To mě, myslím, dokonale ospravedlňuje." Podívala se na ty dva, kteří seděli na lavici před krbem, a pokračovala: „Naprosto mi ale není jasné, co jste dělali ve sklepě."

„Podle toho, co si domýšlím,“ začal Richard, než Elisabeth vůbec stačila nabrat dech, „hledala slečna Beresfordová docela jiný poklad, než po jakém pátral zbytek naší malé společnosti.“

Všichni se jako na povel podívali na lady Chilthamovou. „No, to snad… Ach, dobrý Bože, to by znamenalo, že jsem ti musela dát špatnou první stopu! Naposledy jsme tu pořádali hon na poklad na Tři krále, a to jsme stopy opravdu dávali do přízemí. Řekla jsem služebnictvu, aby je tam nechali, protože chci celou hru zopakovat o Velikonocích, to by se tu měla sejít velká společnost.“ Evadne teď byla kajícnost sama. „Ach, to muselo být hrozné, pro vás pro oba.“ Na chvilku se odmlčela a potom dodala: „A kde je vlastně Edward? Neříkejte mi, že je ještě pořád ve sklepě?“

„Ten tam ani nikdy nebyl!“ řekla Elisabeth a v očích jí pobaveně zablesklo. „Tak tomu tedy říkám fraška. Edwarda jsem nechala ve Žlutém salonu, usnul tam. Řekla bych, že tam ještě pořád je a vyspává to portské.“

„Běžte se tam podívat, Quimpere,“ přikázala Evadne majordomovi a potom se znovu otočila ke své sestře. „Ani nevím, jak bych se ti omluvila. Muselo to tam být hrozně nepohodlné. Není mi ale jasné, sire Richarde, proč nám váš kočí neřekl, že jste ještě pořád tady? Vždyť jste měli odjet?“

„Kdyby ses podívala z okna, Evadne,“ vmísila se Caroline Westbridgeová, „bylo by ti to jasné. Přes noc napadly nejméně čtyři palce sněhu. Říkala jsem ti to už včera, chvíli potom, co odešel farář i s dcerou a manželkou. Copak si na to nepamatuješ? Kočí sira Richarda nejspíš předpokládal, že si jeho pán cestu

rozmyslel a že se rozhodl, že v takovém nečase přijme tvoje pohostinství, zůstane tu přes noc a na cestu vyrazí až ráno, za světla.“

„Asi to tak doopravdy bylo, drahá Caroline,“ řekl Richard, zvedl se od ohně a řekl: „Rozhodně tu ale nechci strávit i dnešní noc. Omlouvám se, pokud vám to bude připadat nezdvořilé, lady Chilthamová, ale právě teď ze všeho nejvíc toužím po posteli, snídani a horké lázni – ale ne nutně v tomto pořadí. Myslím, že mohu mluvit i za vaši sestru, ať mě opraví, jestli ne. Pokud byste tedy byla tak laskavá a přikázala podomkům, aby nám přivedli ze stájí koně a připravili kočár, nebudeme už dál zneužívat vaší pohostinnosti.“

„Samozřejmě, okamžitě se o to postarám.“ Evadne se k němu natáhla a položila mu dlaň na paži. „Čím dřív se věci urovnají, tím dřív budeme moci na tuto nešťastnou záležitost zapomenout.“

Elisabeth si okamžitě domyslela, co tím chtěla Evadne Richardovi naznačit. Oklikou mu tím vlastně dala najevo, že kvůli ní si nemusí dělat starosti.

Prostě od něj nečeká, že udělá to, co by na jeho místě měl za podobných okolností udělat každý čestný muž – že by totiž Elisabeth požádal o ruku.

A v tom měla samozřejmě naprostou pravdu!

Elisabeth si uvědomovala, v jak prekérní situaci se proti své vůli a bez vlastního přičinění ocitli. Richard se k ní vždy choval jako dokonalý džentlmen, nic jiného od něj vlastně ani nečekala. Ona sama se k němu chovala tak, jak by se asi chovala ke svému staršímu bratrovi. Svoje city se jí, stejně jako vždy, dařilo držet pod pokličkou…

I když, po pravdě řečeno, když se probudila s hlavou na jeho rameni, rozrušilo ji to natolik, až měla strach, že se v té chvíli prozradí.

Bylo by bláhové doufat, že klepy o událostech včerejšího večera neprosáknou navenek. Elisabeth věděla, že její sestra bude diskrétnost sama. Ne kvůli ní, ale proto, že to slíbila siru Richardovi. Zrovna tak dobře ale věděla, jak si služebnictvo potrpí na šťavnaté historky ze života svých pánů. Věděla, že se v okolí nějakou chvíli nebude mluvit o ničem jiném. Rozhodla se ale, že si s tím nebude zbytečně lámat hlavu, protože věděla, že se tak jako tak v Devonshire moc dlouho nezdrží.

Daleko větší starosti jí dělalo to, že se dostala do situace, kdy jí šlechtic, který se dostal do kompromitující situace, musel kvůli tomu, aby jí zachoval dobré jméno, poskytnout ochranu, a to tak, že ji požádá o ruku. Za těchto podmínek by nabídku k sňatku nikdy nepřijala, a už vůbec ne od Richarda.

Nedokázala odhadnout, co si o celé té nešťastné věci myslí Richard. Celou cestu na zámek Dartwoodových se o jejich dobrodružství ani jednou nezmínil, a proto došla k názoru, že stejně jako ona chce na celou věc co nejrychleji zapomenout a už se k ní nevracet. Tím se jí konečně ulevilo.

Většinu dne strávila ve svém pokoji. Chtěla dospat to, co v noci zameškala, a potom napsala několik dopisů. Teprve v podvečer se vydala do salonku, kde se její hostitelé vždy scházeli před večeří. Rychle zjistila, že když se domnívala, že se o minulé noci Richard nebude před nikým zmiňovat, byla dost naivní.

V okamžiku, kdy překročila práh, konverzace ustala, jako když utne. Brin hodil pohledem po svém příteli a zatvářil se trochu zahanbeně. Jeho žena, pro kterou vždy platilo přísloví „Co na srdci, to na jazyku“, však žádnými zábranami netrpěla.

„Richard nám zrovna vyprávěl, co jste zažili. Brin i já jsme si mysleli, že jste tam zůstali přes noc kvůli počasí. Kdybychom jen věděli, co se doopravdy stalo!“

Elisabeth se odhodlaně připojila ke skupince před krbem, ale přece jen ji trochu zamrzelo, že Richard raději nedržel jazyk za zuby. „Hm, člověk by skoro byl v pokušení uvěřit, že to nebyla náhoda, co?“ prohodila a příliš pozdě si uvědomila, že by tuhle její žertovnou poznámku někdo mohl vzít vážně. „Skoro jako by se moje sestra, její služebnictvo, sir Richard a jeho kočí dohodli, že na mě ušijí ďábelskou lest a zavřou mě na celou noc do vymrzlého sklepa.“

Richarda to však vůbec nepobavilo. „Svého kočího můžu z takového podezření s klidným svědomím vyloučit. Obadiah Hodge už u naší rodiny slouží víc než čtyřicet let.“ Zamračil se. „A v tom je právě ten problém. Už je trochu starý na to, aby dokázal řídit kočár při delších cestách. Je hrozně zapomnětlivý a v poslední době každou chvíli zabloudí. Jak ale říct oddanému služebníkovi, který vás viděl jezdit na vašem prvním poníkovi, že už jeho služby nepotřebujete? To by ho určitě ranilo.“

„Ano, staří sluhové mohou být občas problém,“ přikývla Verity. Elisabeth si málem nahlas oddechla, jak se jí ulevilo, že se změnilo téma hovoru. Vytušila ale, že

to moc dlouho nevydrží a že se dříve či později znovu začne mluvit o dobrodružství ve sklepě.

Celou večeři si uvědomovala, jak na ni čas od času všichni vrhají zvědavé pohledy. Připadala si jako nějaký vzácný exemplář hmyzu, zavřený ve skleněné zkumavce, který právě okukuje skupinka vědců. Řekla si, že musí přestávku v konverzaci využít k tomu, aby si připravila několik dobře volených vět, jimiž by hovor o událostech včerejší noci zmařila už v samém zárodku.

Její myšlenky ale nabraly nečekaný obrat, jen co se s Verity vrátily do salonku a nechaly pány v jídelně ve společnosti portského. Služky ještě ani nestačily přinést čaj a zákusky, když si Verity najednou přitiskla ruku k boku a zasténala.

„Proboha," vydechla, když bolest po chvíli opět ustoupila. „Ten malý sebou dnes večer nějak mrská."

Elisabeth okamžitě zpozorněla.

Přesvědčila svoji přítelkyni, že by bylo moudřejší, kdyby si šla lehnout, pomohla jí do schodů a doprovodila ji do její ložnice. Ještě než stačily překročit práh, Verity znovu zasténala a zavrávorala. Najednou zjistila, že stojí uprostřed louže vody. Zahanbeně zrudla.

„Ne, proboha, ne!" vykřikla zoufale. „Ještě ne, je moc brzo!"

„Tvoje dítě to asi vidí jinak," řekla na to klidně Elisabeth a vydala se ke šňůře zvonku.

Meg, Veritina mladá komorná, přiběhla po několika minutách. Naštěstí si zachovala chladnou hlavu, stejně jako Elisabeth. Ta byla klidná a vyrovnaná, jako by se nedělo nic zvláštního. Vyslala komornou k vikomtovi se zprávou, že dítě už je na cestě, a bylo by proto moudré

zavolat lékaře. Ještě předtím se ale měla komorná zastavit u Aggie a povědět jí, aby za svou paní přišla do komtesiny ložnice.

Aggie na sebe nenechala dlouho čekat. Spojenými silami komtesu převlékly do noční košile a uložily do velké postele.

„Skoro jsem zapomněla, že jsi mi jednou říkala, že máš s těmito věcmi zkušenosti. Je to pro mě ohromná úleva, mít tě po boku," vydechla vděčně Verity.

Elisabethin nenucený úsměv by asi v tom okamžiku dokázal oklamat skoro každého, ale ne Aggie. Ta si dobře všimla, že něco není v pořádku. Elisabeth se odvrátila od postele a ustaraně se na ni zamračila.

Aggie se uměla výborně starat o novorozeňata, ale co se týká samotného porodu, měla daleko větší zkušenosti její paní.

Odstoupila od postele a tiše se jí zeptala: „Co se děje, slečno Elisabeth? Není něco v pořádku? Co vám dělá takové starosti?"

„Děťátko není v úplně normální poloze, Aggie. Doufám, že se sem co nejdřív dostane lékař."

O chvíli později se vrátila Meg a oznámila jim, že pro lékaře poslali posla, ale že se zhoršilo počasí a že hustě sněží. V poslední hodině se také zvedl prudký vítr, který teď vrhal proti oknům zámku zuřivé kotouče sněhu.

Elisabeth na náladě nepřidalo ani to, že se posel po hodině vrátil bez lékaře. Lékař měl nějakou pochůzku mimo vesnici, takže posel nechal vzkaz u hospodyně. Ta ho ujistila, že jen co se lékař vrátí, poví mu, co se děje na zámku Dartwoodových.

Po další hodině čekání už bylo jasné, že lékař včas nedorazí. Buďto si jeho pochůzka vyžádala víc času, než hospodyně předpokládala, nebo nechtěl, a možná ani nemohl, riskovat cestu sněhovou vánicí. Komtesa začínala projevovat čím dál úzkostnější obavy o to, že by se vikomt mohl pro lékaře vydat sám.

Křečovitě držela Elisabeth za ruku. Na čele se jí perlily krůpěje potu a její dlaň byla lepkavá. „Elisabeth, musíš mu v tom zabránit! Nesmíš dovolit, aby v tomhle počasí vycházel ze zámku! Do takové noci by sluhu nikdy znovu neposlal, ale mohl by do ní vyrazit sám… Vím, že by to udělal! To dítě dokážeš porodit sama… Věřím ti, Elisabeth. Slib mi, že Brinovi zabráníš, aby šel pro lékaře!“

Elisabeth se podívala do vyděšených očí své přítelkyně, chvíli ji upřeně pozorovala – Verity to připadalo jako celá věčnost – a potom krátce přikývla. „Máš moje slovo, Verity. Tvůj manžel dnes v noci neopustí zámek.“ Otočila se ke své komorné a řekla: „Dej zatím na komtesu pozor, Aggie, za chvíli jsem zpátky.“

Vydala se do svého pokoje a z cestovní brašny, kterou s sebou ze zvyku vozila pokaždé, když cestovala dál než do vesnic kolem Bristolu, vyjmula malou skleněnou lahvičku, do které se v lékárnách ukládají tekuté léky. Potom sešla do salonu. Jen co překročila práh, Richard i vikomt se jako na povel zvedli. Z jejich tváří se dala jasně vyčíst úzkost a strach.

„Jak to vypadá s mojí manželkou? Kdy sem konečně přijde ten zatracený doktor?“ vyhrkl vikomt, který v tom rozrušení použil i kletbu, kterou by jinak nikdy nenechal

ze svých dobře vychovaných rtů splynout. „Jestli se tu do čtvrt hodiny neobjeví, půjdu pro něj sám!“

„Půjdu s tebou!“ řekl bez zaváhání Richard. Elisabeth ale přesně tohle čekala, a proto se na ně jen usmála a vydala se ke stolku, kde stály karafy s vínem a likéry.

„Ano, vím, že byste tam šli spolu,“ řekla. „Ale co kdybyste se na tu cestu nejdřív trochu posilnili? Co takhle sklenici brandy?“

Ani nečekala, co jí na to řeknou, a nalila do dvou sklenic po štědré dávce koňaku. Do jedné z nich přitom nalila polovinu obsahu lahvičky, kterou si před chvílí vzala z kufru. „Napijte se, pánové,“ pobídla je a podala jim sklenice. Dala si dobrý pozor, aby vikomt dostal tu, ve které byl koňak smíchaný s obsahem lahvičky. „V noci, jako je tahle, byste v sobě měli mít něco pro zahřátí.“

Spokojeně se dívala, jak do sebe ti dva bez dalšího pobízení obracejí obsah sklenic. Mimoděk si přitom všimla, že Richard ke své sklence nejdříve přivoněl, potom si vzal do úst malý doušek, který přemýšlivě poválel po patře, a teprve potom vypil i zbytek.

Vikomt do sebe sklenici zvrátil naráz. „Fuj, co mi to prodali za patoky, chutná to jako staré podešve,“ zavrčel.

Richard se na něj překvapeně podíval. Podle něj to byl vynikající starý koňak.

Brin odložil prázdnou sklenku na stolek a odhodlaně vyrazil ke dveřím. Na půl cesty se však zarazil, zavrávoral a bylo vidět, jak pod ním poklesla kolena. Na poslední chvíli si ještě dokázal přiložit ruku k čelu, ale vzápětí se už nezadržitelně řítil k zemi.

„Rychle, Richarde, pomoz mi ho uložit na gauč, než dočista usne!“

Richard k ní ve zlomku vteřiny přiskočil a spojenými silami se jim Brina podařilo uložit na pohovku těsně předtím, než podlehl účinkům drogy, kterou mu Elisabeth předtím přidala do jeho porce koňaku.

Richard se na svého přítele několik vteřin jen beze slova díval. Nejdřív nechápal, jak je možné, že se jeho přítel tak rychle propadl do bezvědomí, ale potom mu v očích blesklo poznáním.

Sáhl po prázdné sklenici, kterou vikomt odložil na stolek těsně předtím, než pro něj vnější svět přestal existovat, a přivoněl k ní. Ucítil podivný, nasládlý pach, který rozhodně neměl co dělat ve vůni pětiletého koňaku, kterým ho vikomt před Elisabethiným příchodem častoval.

„Co to má, u sta hromů, znamenat, Elisabeth?“ zeptal se prudce.

„Snažím se ze všech sil, abych pomohla komtese porodit dítě. Má co dělat sama se sebou, a proto nechci, aby si navíc musela dělat starosti o svého manžela.“

Richard se sice dál tvářil krajně nepřístupně, ale Elisabeth si ho nevšímala, podložila vikomtovi pod hlavu polštář a přikryla ho vlněnou pokrývkou.

„Za noci, jako je tahle, byste ani vy, ani Brin psa ven nevyhnali,“ začala. „A přitom jste se oba chystali vyrazit na dlouhou cestu k lékaři.“

Richard se, trochu proti své vůli, pobaveně ušklíbl. „Je vidět, že se vůbec nevyznáš ve psech. Mám psa, stopaře, který se mnou odmítá být ve vytopené místnosti,

ale který se právě v takovémhle počasí nemůže dočkat, až vyrazí ven. V teple si totiž připadá nevyužitý a lenivý.“

Otočila se k němu. Richardův popis odolného psa ji očividně nijak zvlášť neuchvátil. „Viděls, jak vypadají cesty? Není vidět, kde končí cesta a kde začíná příkop. I kdyby se vám nějakým zázrakem podařilo dostat k lékaři a přitom se někde napůl cesty nevyklopit, nemáte nikde žádnou záruku, že byste ho zastihli doma. A jak byste ho chtěli přesvědčit, aby se sem s vámi v takovém počasí rozjel?“

Věděl, že má pravdu. Nemělo by nejmenší smysl snažit se uprostřed sněhové bouře překonávat ty čtyři míle, které je dělily od lékaře. „Co tedy můžeme – co můžu – dělat?“

„Můžeš dát pozor na Brina, aby odtud neodcházel. Dala jsem mu té drogy tolik, kolik jsem si troufla, jenže Brin je odolnější, než by se na první pohled zdálo. Nedá se odhadnout, jak dlouho bude spát. Kdyby se probudil, spoléhám na tebe, že ho tu nějak zadržíš.“

Když se na ni teď mohl podívat zblízka, spatřil v její mladé tváři poprvé známky napětí. „Co se děje? Není něco v pořádku?“

Na chvilku zaváhala. Nevěděla, jestli se mu může svěřit se svými obavami. Nakonec si ale řekla, že bude potřebovat jeho podporu, a proto mu krátce vysvětlila: „Dítě není ve správné poloze. Možná se mi ho podaří obrátit, možná ne. Párkrát jsem viděla, jak to dělal Tom, a jednou jsem to dokonce dělala sama… Jestli se mi to ale nepodaří…“

„Jestli se ti to nepodaří, tak co?“ zeptal se, protože si všiml, jak jí v očích blesklo strachem.

„To dítě je dost velké. Jestli se mi ho nepodaří obrátit a jestli bude Verity vyčerpaná, budu ho muset porodit jinak… To už jsem taky několikrát viděla.“

Dvěma dlouhými kroky k ní přistoupil a vzal ji za ruce. Stiskl jí je tak silně, až jí do očí vhrkly slzy. „Ne, Elisabeth, to nesmíš! Rodičky přitom vždycky umírají!“

„To není tak docela pravda,“ řekla pevně. Věděla, že se v tom vyzná lépe než on, a to jí dodávalo sebevědomí. „První úspěšný císařský řez provedli v téhle zemi už koncem minulého století. A sama jsem jednou viděla Toma, jak jím oběma, dítěti i matce, zachránil život.“ Dvakrát byla i při tom, kdy rodička po císařském řezu v šestinedělí zemřela, ale to si nechala pro sebe.

Nejspíš ji ale prozradilo, že při těch slovech uhnula pohledem, protože Richard se nedal zviklat a pokračoval: „Je to hrozně riskantní, Elisabeth, víš to stejně dobře jako já.“

„Dobrá, ale máme na vybranou?“ V jejím hlase zaznělo tolik zoufalství, až se z toho Richardovi sevřelo srdce. „Kdybych to neudělala včas, kdybych zmeškala tu správnou chvíli, oba by zemřeli. Takhle budou mít aspoň nějakou šanci, i kdyby to nakonec měl přežít jen jeden z nich.“

Vyprostila se z jeho dlaní a pomalu řekla: „Jestli budu muset použít nůž a provést císařský řez, je možné, že Verity zemře a že se z toho potom budu muset zpovídat před soudem. Vím, že to nebude nic hezkého, ale tahle představa je pro mě pořád přijatelnější, než kdybych si měla až do smrti vyčítat, že jsem to alespoň nezkusila.“ Podívala se na spícího vikomta. „To bych se mu potom už nikdy nemohla podívat do očí.“

Richard se díval, jak Elisabeth odchází z pokoje. Srdce mu svírala ledová ruka strachu. Poprvé v životě se cítil naprosto bezmocný. Nemohl pro tu půvabnou a obdivuhodnou ženu, která možná dnes večer dávala v sázku svůj život, udělat nic, co by jí její úkol alespoň trochu usnadnilo.

Mohl jí pomoci jen tím, že udělá, o co ho požádala – postará se, aby Brin zůstal v domě a nikam nechodil.

Slíbil si ale, že jen co se bouře uklidní, vydá se pro lékaře, i kdyby měl jít pěšky a prohrabávat si cestu metrovými závějemi. A lékaře také přivede, i kdyby ho k tomu měl donutit násilím!

Podíval se na hodiny. Do úsvitu zbývalo ještě hezkých pár hodin. V téhle chvíli opravdu nemohl dělat nic jiného, než čekat a modlit se.

Přiložil do krbu další dvě polena, usadil se v lenošce a pozoroval, jak je oheň pomalu stravuje. Když už z nich byla jen hromádka řeřavého popela, znovu přiložil. Čas jako by se zastavil, každá minuta mu připadala jako celé století.

Chvílemi si dokonce přál, aby se Brin probudil a vynadal mu. Tím by se mu alespoň ulevilo od samoty a podivného napětí, které v něm osamělost vzbuzovala. Ulevilo by se mu i od syrové, mučivé bolesti, která mu hryzala v útrobách jako zuřivé, hladové zvíře. Od bolesti, kterou v něm za nocí, jako byla tahle, probouzely vzpomínky na Mary Smithovou.

Kvílení větru časem trochu ztratilo na síle. V místnosti teď vládlo nepřirozené ticho, které jen občas přerušil vikomt, jak si něco zabrumlal ze spaní.

Elisabeth ale odvedla svoji práci víc než dobře. Vikomt se začal probírat teprve kolem šesté, a trvalo mu ještě další hodinu, než znovu nabyl vědomí a začal si uvědomovat i svoje okolí.

„Propána! Co jsme to včera večer pili za patoky?“ zasténal. Posadil se, opatrně si stoupl a přitiskl si dlaně na spánky. Richardovi v tom okamžiku připomínal Elisabeth, která se včera ráno chovala podobně. Smutně se pousmál. Vypadalo to, že dokud bude v téhle části země, nebude mít šanci, aby si konečně pořádně odpočinul.

Vždyť se pořádně nevyspal už od prvního dne, kdy sem přijel!

Brin zvedl hlavu z dlaní a zadíval se do ohně, který plál v krbu. Podle toho, jak se mu najednou rozšířily panenky, Richard poznal, že si jeho přítel konečně na všechno vzpomněl.

Zavrávoral a musel se rukou opřít o křeslo. „Dobrý Bože… Verity! Musím jít za ní!“

Richard byl ale jiného názoru a bez námahy ho v jeho rozletu zarazil.

Ve vikomtově situaci by se tak jistě zachoval každý alespoň trochu citlivý manžel. Brinova starost o Verity byla přirozená a pochopitelná, ale Richardovi teď dělalo starosti něco docela jiného. Kdyby vikomt vtrhl do ložnice své ženy v nepravou chvíli, napáchal by víc škody než užitku. Musel ho nějak zastavit.

„Doufám, že se tu nechcete prát, pánové.“

Richard nechal klesnout ruku sevřenou v pěst, kterou chtěl před několika okamžiky umístit na vikomtovu

mohutnou bradu svůj proslulý pravý hák, otočil se a uviděl Elisabeth, jak je ode dveří pobaveně pozoruje.

Byla už bez zástěry, a navíc dokonale upravená. Z účesu jí neodstával ani jediný pramínek vlasů a nic nenaznačovalo, že má za sebou namáhavou práci.

Vikomt využil toho, že jeho přítel na chvíli odvrátil pozornost stranou, setřásl ho a prudce k Elisabeth vykročil. „Co je s Verity? Přijel už ten doktor?“

„Ne, lékař tu není, zato se tu objevil váš syn.“

„Můj…?“ Vikomt ztěžka polkl, jak si chtěl uvolnit sevřené hrdlo. „Je…?“

„Je to hezké, zdravé dítě, a řve jako tur,“ uklidnila ho Elisabeth. Věděla, na co se chce zeptat, i když tu otázku vikomt ještě nedokázal vyslovit nahlas.

„A Verity?“

„Ta je teď unavená, ale to se dalo čekat. Běž se na ni podívat, ale nezůstávej tam moc dlouho, ano? Potřebuje si pořádně odpočinout.“

„A ty taky, řekl bych,“ řekl tiše Richard Elisabeth, jen co vikomt nedočkavě vyběhl z pokoje, aby se mohl podívat na svoji ženu a prvorozeného syna. Vzal ji za paži a dovedl ji ke křeslu, ve kterém právě strávil nekonečnou noc. „To pro vás musela být příšerná noc! Museli jste…“

„Ne, naštěstí ne. Děťátko se nakonec rozhodlo, že své matce pomůže a že se převalí do správné polohy. Musela jsem ho k tomu sice chvíli přemlouvat, ale nakonec si dalo říct. Potom už jsme jen čekaly. Nakonec to šlo jako po másle.“

Richard se musel pousmát tomu, jak prostě a nezaujatě Elisabeth o celé věci mluví. Znělo to, jako by

mluvila o tom, že si v posledních osmi hodinách listovala v nějakém románu. Richard ale už dávno došel k názoru, že tahle dívka mistrně ovládá umění, jak si zachovat chladnou hlavu.

Strčil ruce do kapes u kalhot, opřel se ramenem o krbovou římsu a pozoroval, jak v krbu pomalu uhasínají poslední řeřavé uhlíky.

Celá ta divoká noc tedy nakonec skončila dobře, ale výsledek mohl velice snadno být docela jiný, možná dokonce tragický.

Nikdy by ji ale nenechal nést následky samotnou. Kupodivu se za ni svým způsobem cítil zodpovědný, skoro jako manžel za svoji ženu. A v tom okamžiku se také rozhodl, že si tuhle mladou dámu vezme a že už to nebude dlouho trvat. Čím dříve si to tahle tvrdohlavá, obdivuhodná čarodějka uvědomí, tím lépe!

Odvrátil se od krbu. Chtěl v té chvíli nahlas vyslovit to, o čem už dva dny přemýšlel. Zjistil ale, že budoucí lady Knightleyové mezitím klesla hlava na rameno a že se konečně poddala spánku, který po té dlouhé, vyčerpávající noci tolik potřebovala.

Něžně se usmál a vychutnal si pohled na lahodné rysy její tváře. Napadlo ho, že by možná bylo vhodnější, kdyby ji o ruku požádal při nějaké jiné příležitosti. Sklonil se k ní a jemně, aby ji neprobudil, ji vzal do náručí a zvedl z křesla. Vykročil ke dveřím, ale na půl cesty se náhle zarazil a jeho úsměv rychle povadl.

Z jejích vlasů totiž ucítil nezaměnitelnou vůni růží a levandule. Ta vůně mu byla nějak podivně povědomá. Určitě ji už někdy někde cítil… ale kdy a kde?

ŠESTÁ KAPITOLA

Komtesa Dartwoodová otočila hlavu k oknu, u kterého stála její přítelkyně a držela v náručí Arthura Geralda Charlese Cartera. Jejímu dítěti se v pohodlí Elisabethiných schopných, konejšivých paží očividně líbilo.

Tiše naslouchalo zpěvavému, tichému žvatlání, které sice nemělo hlavu ani patu, ale které ho alespoň uchlácholilo do klidného spánku. Elisabeth mu páté přes deváté povídala, že včera hrozně vyl vítr, ale že to nebylo nic proti tomu, jaký bengál nadělal on, jen co se poprvé podíval na jejich svět.

Verity si pomyslela, že Elisabeth vypadá s dítětem v náručí naprosto přirozeně. Měla by mít své vlastní, pokračovala v úvahách. Byla by z ní výborná matka… Jenže to by z ní samozřejmě nejdřív musela být manželka.

Probírala se v duchu událostmi posledních dnů. Při těch vzpomínkách se musela užasle zamračit. Elisabeth strávila většinu té doby tady, v jejím pokoji. Verity nemohla popřít, že je jí Elisabethina společnost příjemná, ale nedokázala se přitom zbavit podezření, že pozornost, kterou Elisabeth projevuje jí a jejímu synovi, není tak docela nezištná. Jistě, Elisabeth nechce, aby jí tu bylo smutno, ale možná se tak chce co nejvíce vyhýbat společnosti jejich druhého hosta.

Důvod, proč by to Elisabeth měla dělat, byl nad slunce jasnější. Chtěla se vyhnout tomu, aby ji Richard požádal o ruku.

Verity se o možnosti, že by se Richard a Elisabeth mohli vzít, zmínila svému manželovi už včera večer, ale Brin jí na to řekl, že pokud ví, o ničem takovém zatím nepadlo ani slovo. Elisabeth se mu teď jevila skoro jako světice, a proto Verity přísně přikázal, aby se nemíchala do věcí, po kterých jim ani jednomu vůbec nic není.

On sám viděl v Elisabeth inteligentní mladou dámu, která má plné právo rozhodnout se podle své vlastní svobodné vůle, aniž by ji někdo k něčemu nutil nebo jí někoho dohazoval.

V tom měl samozřejmě naprostou pravdu. Proč ale Elisabeth nechtěla vyslechnout nabídku k sňatku od muže, který se jí určitě líbil? Vždyť ze vzájemné úcty a náklonnosti, kterou k sobě ti dva cítili, nemohlo vzniknout nic jiného než opravdová láska.

Otevřely se dveře a do ložnice vešla Aggie. Jako vždy se tvářila vážně a zaměstnaně a do pokoje přišla proto, aby tu od své paní vyzvedla jejího malého svěřence.

„Myslela jsem si, že mi ho tu moc dlouho nenecháš," poznamenala Elisabeth smutně, když jí podávala vzácný uzlík s děťátkem. „Tý se od něj prostě nedokážeš odloučit, co?"

„Stejně si na to budu muset dříve či později zvyknout, ne?" prohodila Aggie, trochu kysele. „Zítra přijde ta nová chůva, a já jí do její práce rozhodně mluvit nebudu." Hlasitě si odfrkla. „A už vůbec bych nemusela žárlit, kdyby mi někdo dal jedno, možná dvě děti, o které bych se mohla starat."

Verity odvrátila hlavu, aby nebylo vidět, že má co dělat, aby nevyprskla smíchem. Jen co Aggie odešla, otočila se zpět k Elisabeth: „Myslím, že Aggie má naprostou pravdu. Byla by z tebe ohromná matka!“

Elisabeth si rychle uvědomila, kam by takový rozhovor mohl sklouznout, a proto se vydala k Veritině posteli, probodla ji pohledem chladným jako dva rampouchy a pomalu, trochu výhružně řekla: „Tak aby bylo jasno, Verity, dobře mě teď poslouchej. Nikdy nepřijmu nabídku k sňatku od člověka, který má dojem, že mě musí chránit svým jménem jen kvůli tomu, že jsem s ním prožila noc ve sklepě, kam nás náhodou zamkl nějaký přitroublý sluha. Richard s tím neměl nic společného, nenese na tom žádnou vinu a k tomu ještě musím dodat, že celou tu dobu, co jsme tam byli zavření, se choval naprosto korektně.“

V tom Verity s Elisabeth naprosto souhlasila, ale nechtěla, aby zůstalo jen při tom, co jí teď Elisabeth právě řekla. „Je vidět, že Richardovi by vaše manželství určitě nebylo proti srsti. Skoro bych řekla, že právě naopak. Může na tobě oči nechat.“

„Opravdu?“ Elisabeth se pochybovačně zamračila. „I když se s Richardem znám už od malička, nemůžu říct, že bych ho někdy doopravdy poznala. Navíc si o něm myslím, že není ten typ člověka, který by o svých soukromých záležitostech mluvil s každým, kdo je ochotný ho poslouchat. Tím chci říct, že si nedokážu představit, že by tobě nebo Brinovi řekl něco v tom smyslu, že by si mě, hm… chtěl vzít.“

Komtesa měla v těle alespoň tolik studu, aby teď zčervenala. „Přede mnou se o tom samozřejmě ani

slovem nezmínil. Od chvíle, kdy se mi narodil syn, jsem ho vlastně viděla jen jednou. Před Brinem o ničem takovém určitě taky nemluvil, to bych o tom věděla," přiznala komtesa. „Já jsem ten dojem spíš získala na naší poslední společné večeři, to bylo tehdy, když vyprávěl, co vás potkalo v domě tvé sestry."

Ani nedala své přítelkyni možnost na to něco odpovědět a hned pokračovala: „A vůbec, kdybys nečekala, že tě požádá o ruku, proč by ses mu pořád tak úzkostlivě vyhýbala?"

Elisabeth se pousmála. Její přítelkyně rozhodně měla pozorovací talent, to se jí nedalo upřít. Mrzuté na tom ale bylo, že Verity mluvila tak otevřeně. Tím jí pokaždé vzala všechny možnosti, jak se vyhnout přímé odpovědi. Proto došla k názoru, že protentokrát se pokoj její přítelkyně jako klidné útočiště moc neosvědčil, a vydala se ke dveřím.

„Možná proto, že si myslím, že je jen otázka času, než si Richard uvědomí, že vůbec není nutné, aby kvůli mně přinesl takovou oběť." S těmito slovy vyšla ze dveří, ale na poslední chvíli ještě zaslechla, jak si její přítelkyně za jejími zády něco nesouhlasně brumlá.

Verity má samozřejmě pravdu, přiznala si Elisabeth cestou ke své ložnici. Opravdu se Richardovi vyhýbala, jak jen to bylo možné. Nebylo to však proto, že by měla strach, že ji požádá o ruku. S tím se už smířila a věděla, že to nevyhnutelně přijde.

Pravý důvod spočíval v tom, že měla strach, aby se v takové chvíli nepoddala nejhlubším tužbám svého srdce a jeho nabídku nepřijala.

Natáhla ruku ke dveřím a potom se s rukou na klice zarazila. Tohle ale taky není žádné řešení, přiznala si v duchu. Nemohla se přece po celou dobu svého pobytu u Dartwoodových schovávat ve svém pokoji jako vyděšený králík. Byl nejvyšší čas, aby se zase začala chovat normálně. Bylo by přece směšné předpokládat, že se mu bude moci vyhýbat donekonečna. Dřív nebo později ji Richard stejně někde přistihne samotnou, a ona v sobě prostě musí najít dost síly, aby ho dokázala odmítnout.

Jednou jsi to už přece udělala, pomyslela si, tak proč bys to nedokázala i podruhé?

Odhodlaně vykročila chodbou k hale. Z vrcholu schodů uviděla místního majordoma, který tam cosi uklízel. Dozvěděla se od něj, že vikomt a sir Richard vyrazili na projížďku, a proto se vydala do knihovny, aby si nějak ukrátila dlouhou chvíli. Právě když si po dlouhém rozmýšlení vybrala z bohaté nabídky zámecké knihovny pojednání o léčbě horečky omladnic, vešel do pokoje majordomus a ohlásil paní Westbridgeovou.

Elisabeth trochu udivilo, že to přišel oznámit jí, a ne paní domu. Vyložila si to tedy tak, že majordomus neví, jestli je jeho paní už natolik silná, aby chtěla tak brzo po těžkém porodu přijímat návštěvy, a že proto chce slyšet její názor.

„Ano, můžete ji uvést dál. Paní Dartwoodová je už natolik silná, aby ji mohla přijmout. Návštěva lady Westbridgeové ji určitě potěší.“

„Obávám se, že jste mě špatně pochopila, slečno Beresfordová. Paní Westbridgeová si přeje mluvit s vámi,“ prohlásil zdvořile sluha.

To je divné, pomyslela si Elisabeth, ale bez váhání majordomovi řekla, aby návštěvu uvedl do knihovny.

O pár minut později se otevřely dveře a do nich vplula paní Westbridgeová. Měla na sobě světle žluté cestovní šaty, které jí výborně slušely a nikdo by jí v nich nehádal její skutečný věk.

„Promiňte, že vás takhle přepadám, slečno Beresfordová," začala, jen co ji Elisabeth zdvořile usadila do pohodlné lenošky před krbem. „Právě dnes ale odjíždím z Devonshire a měla jsem pocit, že bych si s vámi měla promluvit, ještě předtím, než se vrátím domů."

Elisabeth to zaujalo natolik, že na Caroline okamžitě soustředila veškerou pozornost. Bylo to trochu zvláštní – proč by dáma, kterou sotva znala, měla chtít mluvit zrovna s ní?

„Podle toho, co jsem tu a tam zaslechla, jsem došla k názoru, že vy a Evadne spolu moc nevycházíte," začala Caroline a odmlčela se. Když na to Elisabeth nereagovala, pousmála se pokračovala: „To je samozřejmě vaše soukromá věc a se mnou to nemá vůbec nic společného, ale řekla jsem si, že by bylo správné, abych vás varovala. No, to je možná trochu silné slovo… Abych vás upozornila na jistou velmi záhadnou skutečnost."

„Před čím mě chcete varovat, madam?" zeptala se Elisabeth, když se paní Westbridgeová znovu odmlčela.

Caroline ještě chvíli zůstala zticha a poprvé od chvíle, kdy překročila práh knihovny, se zatvářila, jako by nevěděla kudy dál. „Před vaší sestrou, slečno Beresfordová."

„Před Evadne? Proč? Co udělala?"

„Nejde ani tak o to, co udělala, jako spíš o to, co udělat *chtěla.*“

Elisabeth sice netoužila rozebírat rodinné záležitosti s někým, koho vůbec neznala, ale v hlase paní Westbridgeové vycítila jakýsi zvláštní podtón, který ji trochu znepokojil a přiměl, aby ji vyslechla.

„Asi bych měla začít tím, že bych vám podrobně vylíčila jisté… neobvyklé události, které se staly toho večera, kdy jste byli u vaší sestry na večeři. Chvíli potom, co Richard odjel – tedy, vlastně neodjel, ale všichni jsme se domnívali že ano – se vaše sestra začala vyptávat, jestli někdo neví, kam jste na tak dlouho zmizela. Už od první chvíle mi bylo divné, že prostě nezazvonila na služebnictvo a neposlala je, aby se po vás šli podívat. Místo toho sama odešla do písárny, a když se o chvíli později vrátila, oznámila nám, že už jste odjela, s Richardem.“

Dlouze se na Elisabeth zadívala. Ani na okamžik přitom neuhnula pohledem. „To mi přišlo trochu divné, protože na mě udělalo velký dojem vaše otevřené a zdvořilé chování, takže jsem předpokládala, že byste se s námi před odjezdem přišla rozloučit. Teprve druhý den ráno, když vyšlo najevo, že jste byla celou noc zamčená s Richardem ve sklepě, jsem si začala skládat dohromady fakta, která mi předtím nepřipadala nijak důležitá. Došla jsem k názoru, že jste se v tom sklepě neocitla jen náhodou, že to nebyl jen nevinný omyl, jak jsem si původně myslela.“

Znovu se odmlčela, rozvázala tkanici na své pompadúrce a pokračovala: „Nikdo ani na okamžik nezapochyboval, že když vás druhý den ráno Evadne

našla v kuchyni, ještě k tomu s Richardem, byla z toho upřímně překvapená. Sotva jste ale odjeli, šla jsem náhodou kolem jejího pokoje a slyšela jsem, jak tam znovu spílá tomu sluhovi, Quimperovi. Zopakuju vám teď slovo od slova, co mu řekla: *Ty starý blázne, všechno jsi to dokonale zpackal! Méls na to přece dohlédnout!* To by bylo samo o sobě nevinné a vůbec by mě to nezaujalo, kdyby vzápětí nedodala: *Pokazils mi tím všechny plány!*

Nic víc jsem bohužel neslyšela, protože z jednoho vedlejšího pokoje zrovna vyšla komorná, ale stačilo to, abych pojala určité… hm, řekněme, nejasné podezření. Vrátila jsem se tedy do písárny. Služebnictvo ještě nemělo čas tam poklidit, takže všechno zůstalo přesně tak, jak to bylo ten večer předtím. To byla velmi šťastná náhoda, protože v koši na papír jsem našla tohle. Vaše sestra to tam tehdy večer vlastnoručně odhodila, na to si jasně pamatuju.“

Paní Westbridgeová vytáhla z kabelky několik pomačkaných kousků papíru a položila je na psací stůl před Elisabeth. Ta ji teď poslouchala čím dál pozorněji. Prohlédla si je, ale potom se zamračila. „Na těch papírcích ale není nic napsané. Nechápu, co to má znamenat, paní Westbridgeová.“

„Na těchto papírcích měla být napsaná jména všech účastníků honby za pokladem.“

Z toho vyplývalo jediné.

„Takže každý z nás dostal partnera, který mu byl přidělený už předem. Nebylo to tedy losování, ale trik…“ Elisabeth se zamyslela. „Trik, který na nás připravila moje sestra.“

„Přesně tak! A já nevěřím – i když pro to nemám žádný důkaz – že to, že jste právě vy a Edward dostali jinou sadu stop, byla náhoda nebo omyl. Ty stopy vás prostě od samého začátku měly dovést do toho sklepa.“

„A u dveří někdo čekal, počkal, až vejdu dovnitř, a potom mě tam zamkl,“ řekla tiše Elisabeth a zamyšleně se zadívala někam za záda paní Westbridgeové. „A z toho vyplývá, že jsem v tom sklepě měla zůstat přes noc zamknutá s Edwardem Chilthamem.“

„Totéž si myslím i já, slečno Beresfordová. Toho, že se Edward někam vytratil, by si vůbec nikdo nevšiml. Každý ví, že se rád napije a že leckdy musí jít spát dřív, než by bylo slušné. Evadne udělala chybu, když mylně předpokládala, že se Edward bude ten večer ve společnosti v pití mírnit.“

Paní Westbridgeová znovu zavázala tkanice na své kabelce a zvedla se z křesla. „Je mi jasné, že to, co jsem vám tu řekla, pro vás může být těžko uvěřitelné, možná dokonce nepochopitelné… A důvody, proč vás takhle chtěla vaše sestra donutit k sňatku s Edwardem Chilthamem…? O těch se můžu jen dohadovat.“

„Její jednání se někdy opravdu dá jen těžko pochopit,“ poznamenala Elisabeth. Její hlas byl měkký a vláčný jako hedvábí. „Ale v tom, co Evadne dělá, vždycky nějaký smysl je, i když není na první pohled patrný.“

Paní Westbridgeová vypadala, jako by chtěla ještě něco dodat, potom si to ale rozmyslela a vydala se ke dveřím. Na půl cesty se ale zarazila a poznamenala: „Byla bych ráda, kdyby to, co jsme si tu dnes řekly, zůstalo jen mezi námi. Moje návštěva v tomto domě bude

vypadat naprosto přirozeně. Přišla jsem sem přece proto, abych komtese poblahopřála k narození syna, ne? Byla byste tak laskavá a vyřídila to přání Dartwoodovým za mě?“

Elisabeth připadala její prosba trochu podivná, ale bez zaváhání souhlasila. Sotva paní Westbridgeová odešla, hodila důkazy o věrolomnosti své sestry do ohně a vydala se do svého pokoje, kde si vzala plášť.

Bylo to poprvé, co se od narození malého Artura vydala na procházku ven. Březnové slunce se ze všech sil snažilo zbavit krajinu posledních zbytků sněhu, kterým ji před třemi dny zahalila sněhová bouře, kterou by tak pozdě na jaře už nikdo nečekal.

Prošla se po obvodu zámeckých pozemků, prozkoumala klikaté stezky, které vedly francouzským parkem za zámkem a potom se vydala na průzkum živého plotu. Zjistila, že jaro už je za dveřmi, ale že je ještě příliš brzy, aby už někde něco kvetlo.

Proto její zájem o přírodu ochabl, a místo toho se v myšlenkách vrátila k nečekané a velmi poučné návštěvě paní Westbridgeové.

Potřásla hlavou. Příběhu paní Westbridgeové věřila, spíš ji ale překvapilo, že její sestra pořád dokáže být tak zlomyslná. Člověk by čekal, že v třiceti už ze svých dětinských uskoků dávno vyrostla. Jenže Evadne, to byl odjakživa případ sám pro sebe.

Nebýt toho, že měla s povahou své sestry dlouholeté a dost trpké zkušenosti, mohla by podezření paní Westbridgeové brát na lehkou váhu nebo nad ním prostě a jednoduše mávnout rukou. Bohužel, až příliš dobře věděla, že to udělat nemůže.

Nepřítomně nadzvedla špičkou střevíce hromádku loňského listí, která ležela na stezce u jejích nohou. Proto tedy vypadala Evadne tak překvapeně, když je uviděla v zámecké kuchyni – čekala, že tam s ní bude Edward, ne Richard.

Celá honba za pokladem tedy byl hloupý a špatně naplánovaný pokus, jak donutit dva lidi k sňatku. A proč by vůbec Evadne měla chtít Edwarda tak složitým způsobem kompromitovat? Určitě to nedělala proto, aby své sestře zajistila pohodlný život po jeho boku, tím si mohla být Elisabeth naprosto jistá. Co za tím tedy mohlo vězet?

Znovu se vážně zamyslela. Evadne se provdala několik měsíců před smrtí jejich otce. Byla v té době plnoletá a nabídky k sňatku dostávala skoro pravidelně už od šestnácti let. Všechny odmítla. Přijala až nabídku od lorda Chilthama, což mnohé udivilo, protože lord byl o dobrých dvacet let starší. Každá, i sebeméně romantická mladá žena, by ho musela brát jako naprosto nevhodného partnera. Byl obtloustlý a rozhodně nebyl ani trochu hezký.

Byl to ale vcelku dobromyslný bezelstný pán, a co víc, měl značný majetek a titul. A Evadne všechny svoje nápadníky vždy posuzovala hlavně z hlediska jejich společenského postavení.

Možná ji v následujících letech začalo mrzet, že se rozhodla právě pro něj. Možná litovala, že dala přednost rozumu a honu za společenským postavením před hlasem svého srdce. Možná v její zvrácené mysli vzklíčila touha připravit své sestře stejný osud, jaký potkal ji. Možná ji chtěla donutit, aby celý zbytek života prožila vedle

člověka, který sice nebyl hloupý nebo zlý, ale také nevynikal žádným zvláštním kouzlem ani nadáním.

A kdo by se na tuto roli hodil víc než mladý muž, který každým rokem čím dál tím víc připomínal svého staršího bratra?

Uslyšela, jak jí za zády na cestičce skřípá štěrk. Vytrhlo ji to z myšlenek, které jí v té chvíli už připadaly docela zábavné. Otočila se a pobavený úsměv na jejích rtech rychle povadl.

V první chvíli měla sto chutí podlehnout dětinskému nutkání schovat se do křoví a doufat, že ji Richard neviděl. Místo toho však zůstala stát jak přimražená a sledovala, jak se k ní dlouhými, pravidelnými kroky blíží muž, jehož vždy tajně a marně milovala.

Měl na sobě jezdecký oděv, který ještě zdůrazňoval šířku jeho ramen a délku svalnatých nohou. Z toho pohledu by se rozbušilo srdce i té nejzatvrzelejší ženě.

V té chvíli si také vzpomněla, že podle toho, co jí řekli druhý den, usnula po vyčerpávající noci před krbem v salonu a Richard ji odnesl v náručí do jejího pokoje. Ucítila, jak se jí do tváří hrne krev.

Když se konečně ocitl přímo před ní, dalo jí trochu přemáhání, než k němu dokázala zvednout pohled.

„Jsem rád, žes konečně riskovala výlet ze zámku. Nic člověku neprospěje tak jako procházka na čerstvém vzduchu.“

Asi chtěl, aby to znělo trochu jedovatě, ale Elisabeth se rozhodla, že ho nechá na pochybách. „Moc hezké ráno, aby člověk seděl doma,“ odpověděla mu. Byla ráda, že mu její vyrovnaný hlas neprozradil nic o neklidu, který v té chvíli cítila. „Jaká byla projížďka?“

„Příjemná, ale byla by ještě příjemnější, kdybys s námi jela i ty.“ Všiml si, že se trochu začervenala a musel se pousmát. „Možná, pokud vydrží počasí, bys mi mohla zítra prokázat tu čest a doprovodit mě, co říkáš?“

V tom okamžiku nedokázala zformulovat jedinou souvislou větu, měla pocit, jako by se jí mozek nějak podivně zasekl, a tak se nezmohla na nic jiného, než že beze slova přikývla.

„Ani si nedokážete představit, slečno Beresfordová, jak se mi ulevilo. V poslední době se mi v hlavě usadila dost chmurná myšlenka. Měl jsem dojem, že vám připadám otravný. A měl jsem pro to pádný důvod!“ Škádlivě se na ni podíval. „V posledních dnech jste se mi pořád vyhýbala!“

Podle toho, že jí už zase vykal, si domyslela, že si ji jen dobírá. Zamrzelo ji, že to bylo tak poznat, ale současně jí to i dodalo odvahu jednou provždy vyřešit tu nemožnou situaci, v jaké se teď ocitli. „Nebudu popírat, Richarde, že jsem v posledních dnech po tvé společnosti nijak netoužila. S ohledem na ty nešťastné události, které se odehrály v domě mé sestry, se dříve či později objeví otázka našeho sňatku. Bylo ode mě asi hloupé, že jsem si to uvědomila až teď, to přiznávám, protože to je nevyhnutelné a bude to potřeba nějak urovnat. Teď mám pocit, že bychom tu věc měli otevřeně probrat a co nejrychleji uzavřít, protože jinak bude další pobyt tady na zámku pro nás pro oba dost nepříjemný.“

„Jsi velmi rozumná mladá dáma, Elisabeth Beresfordová. Musím složit poklonu tvému bystrému úsudku.“ Položil jí dlaň na paži a zabránil jí tak odejít.

Otočil ji, aby stála přímo před ním a musela se mu podívat do tváře.

Pevně, ale něžně jí sevřel zápěstí a tiše řekl: „Nebudu urážet tvoji inteligenci tím, že bych se snažil předstírat, že si neuvědomuju, v jak choulostivé situaci jsme se ocitli. Taky nechci riskovat, že bych tě urazil tím, že bych si po tvé velice štědré nabídce, kterou jsi mi právě učinila, chtěl vzít trochu času na rozmyšlenou. Proto ti rovnou říkám, že mi bude nesmírným potěšením stát se tvým manželem.“

„C-cože?“ Vytřeštila na něj oči. Nedokázala uvěřit vlastním uším. Myšlenky se jí rozvířily v divokém, neuspořádaném tanci. „To jste mě špatně pochopil, pane. Nechtěla jsem… naprosto jsem neměla v úmyslu… Ani na chvíli jsem nechtěla naznačit, že bychom my dva…“

Byla tak báječně zmatená, že Richard musel bojovat s touhou sevřít ji v objetí a ještě víc její zmatek prohloubit tím, že by ji začal vášnivě líbat. Potom ucítil, jak se jí v jeho dlaních roztřásly ruce. V tom okamžiku ho nadobro opustila touha dál pokračovat v dětinském škádlení, které k ničemu nevedlo.

„Má drahá, já přece naprosto přesně vím, cos mi chtěla říct.“ Pustil její ruku, vzal ji za bradu a donutil ji zvednout tvář, aby se mu mohla podívat přímo do očí. „Už ve chvíli, kdy jsem tě znovu spatřil, jsem poznal, že jsi žena, se kterou bych rád prožil celý zbytek života. Čím víc jsem měl možnost tě znovu poznávat, tím víc jsem tě začal obdivovat a tím víc ses mi líbila.“

Elisabeth se na něj jen beze slova dál dívala. Ani se jí nechtělo věřit, že Richard doopravdy říká to, co právě slyšela. Stačil jí ale jediný pohled do jeho upřímných,

hlubokých očí, aby se jí sevřelo hrdlo. Srdce se jí málem zastavilo prudkým příbojem lásky, kterou k tomuto muži vždy cítila.

„Za normálních okolností bych ti asi chtěl dát víc času, abys mě poznala. Co se ale týká mě, já o ničem nepochybuju, a odmítám se nechat zviklat. Chci dosáhnout toho, o čem jsem přesvědčený, že bude ideální manželství. Nechci si to nechat kazit tím, že nás k tomu trochu postrčila ta hloupá náhoda, za kterou nikdo z nás nemůže."

„Takže, slečno Beresfordová… Elisabeth, prokázala bys mi tu čest a stala se mojí manželkou?"

SEDMÁ KAPITOLA

Elisabeth odhodila rozečtenou knihu stranou, zabořila se do nadýchaných polštářů a pomyslela si, že provdat se za chytrého a štědrého muže, který má navíc půvabnou tvář a okouzlující postavu, je určitě sen každé mladé ženy.

Jejich svatba se konala před týdnem, na základě zvláštního povolení. Ke spěchu nebyl žádný důvod, snad jen ten, že Richard, který na jejich sňatek tak naléhal, nechtěl svatbu odkládat až na konec jara. Všechny argumenty, které by pro to hovořily, odbyl mávnutím ruky.

Při těch vzpomínkách se musela pousmát. Skoro to vypadalo, jako by už ode dne, kdy na zámku Dartwoodových přijala jeho nabídku k sňatku, začala její život ovládat nějaká vyšší moc, daleko silnější než její vůle.

V několika dnech zorganizovali návrat do Bristolu, kde ji Richard nechal čekat, zatímco jel do Londýna vyřídit zvláštní povolení ke svatbě. Když se po týdnu vrátil, nevědělo její služebnictvo, kam má skočit dřív, protože Richard trval na tom, aby se co nejrychleji vydali na cestu do Hampshire.

Tam bydlela kvůli bontonu v domě Caroline Westbridgeové, a teprve po svatbě v malinkém kostelíku v rázovité vesničce nedaleko zámku Knightley Hall se mohla už nastálo přestěhovat k Richardovi.

Všechno se odehrálo tak rychle, že se z toho ještě dokonce i teď cítila trochu zmatená, jako by to všechno byl jen sen. Ale ne, pomyslela si, podívala se na snubní prsten a pousmála se, to všechno se opravdu stalo. Ten tenký zlatý kroužek byl nezvratným důkazem, že z ní teď doopravdy je lady Knightleyová, manželka jednoho z nejbáječnějších šlechticů v celé zemi.

Její úsměv trochu povadl. Ano, byla jeho *manželka*, ale nebyla ještě jeho *žena*.

Zabloudila pohledem ke dveřím, které oddělovaly jejich ložnice. Ty dveře se od okamžiku, kdy sem služebnictvo přestěhovalo její zavazadla, ani jednou neotevřely. Richard jí řekl, že vzhledem k tomu, jak rychle se to všechno seběhlo, jí chce dát čas, aby se nejdřív mohla pořádně vžít do své nové životní role.

Byl k ní milý a pozorný, bral ohledy na všechna její přání a ze všech sil se je snažil splnit. Od svatby spolu trávili všechen čas projížďkami kolem zámku, přijímali návštěvy a v klidu a pohodlí spolu obědvali i večeřeli. Noci ale trávili o samotě.

Uvědomovala si, jak velké úsilí při tom musí Richard vynakládat. Nejednou v jeho očích zahlédla pohled, který jí prozradil, že jeho duší zmítají i daleko vášnivější city, než je obdiv a úcta.

Nebyla ani zdaleka tak naivní, jak si Richard myslel. Během let, která prožila v Bristolu a kdy pomáhala doktorovi Thomasi Carringtonovi při jeho práci, se toho o lidské přirozenosti dozvěděla daleko víc, než by si kdy Richard dokázal představit. Dostala mnoho příležitostí spatřit výsledky šťastných manželství.

Bohužel ale také viděla smutnou spoušť, která zůstávala po těch méně šťastných sňatcích, kdy neuspokojení manželé hledali potěchu jinde než u svých manželek. Někdy se dokonce uchylovali do vykřičených čtvrtí, kde v náručí žen pochybné pověsti, které tu provozovaly nejstarší řemeslo světa, hledaly potěchu, které se jim nedostalo v manželském loži. Často se přitom nakazili neléčitelnými chorobami, s nimiž si nevěděl rady ani doktor Carrington.

Nebyla natolik naivní, aby si nedomyslela, že Richard uspokojoval před jejich svatbou potřeby svého těla s mnoha milenkami. Teď však už neměl důvod, proč by měl v něčem takovém pokračovat. Byla víc než připravena ujmout se plnění svých manželských povinností a věděla, co se od ní v manželském loži očekává.

Jak mu to ale měla dát najevo? Nechtěla před svým mužem vypadat jako vulgární a nestydatá poběhlice. Před mužem, který si zřejmě myslel, že o aktu plození vůbec nic neví.

Z téhle prekérní situace neviděla žádné východisko.

Řekla si proto, že se to nejspíš časem vyřeší samo od sebe, a protože se jí ještě nechtělo spát, rozhodla se, že napíše dopis komtese Dartwoodové. Slíbila jí to hned ten den, kdy odjížděli z jejich zámku. Od té doby ale nevěděla, kde jí hlava stojí, a proto si zatím nedokázala najít čas, aby svůj slib mohla splnit.

Odhodila přikrývku stranou, přešla po báječně měkkém koberci ke skříni a vyndala si z ní župan. Když si ho oblékala, zachytila nešikovně jedním rukávem o fiólu s parfémem, která stála na toaletním stolku vedle skříně, a srazila ji na zem.

Znechuceně si něco zabručela a sehnula se pro ni, aby ji zvedla dřív, než se všechen její obsah vsákne do koberce. Pokud se tento parfém používal v rozumné míře, měl příjemnou, kořeněnou vůni, ale když se ho teď polovina rozlila na koberec, už to tak příjemné nebylo.

Právě když se chystala otevřít okno, aby trochu vyvětrala, otevřely se dveře Richardovy ložnice a do pokoje vešel její manžel.

„Jsi v pořádku, Elisabeth? Zdálo se mi, že slyším nějaký rámus.“

Dojalo ji, že si o ni dělá takové starosti, ale řekla na to jen: „Nic se nestalo, ale jestli hned neotevřu okno, udusím se tu.“

Na chvilku se tvářil zmateně, ale potom ho do nosu udeřila silná vůně parfému. „Fuj! Aha, už je mi to jasné.“

Pomohl jí otevřít dokořán obě křídla velkého okna a poznamenal: „Je to tu cítit jako v budoáru nějaké operetní hopsandy.“

Řekl to dřív, než si stačil uvědomit, že jí takové přirovnání může připadat jako urážka, a proto rychle dodal: „Promiň, drahá, to jsem říct nechtěl. O takových věcech se v přítomnosti dámy nemluví.“ Zatvářil se přitom tak provinile, až se Elisabeth musela usmát.

„Vy jste snad někdy nějaké takové místo navštívil, pane?“ zeptala se ho škádlivě a jakoby udiveně nadzvedla jedno obočí.

Uvědomil si, že si právě vykopal příslovečnou jámu, do které co nevidět spadne, a zrovna když se jí chtěl znovu začít omlouvat, všiml si, jak jí pobaveně blýská v očích. „Elisabeth, ty jedna nezbednice!“ Natáhl k ní paže, položil jí ruce na ramena a laškovně s ní zatřásl. „Tebe to vůbec neurazilo, přiznej se!“

Zasmála se. Byl to lahodný veselý hravý smích, a než se Richard stačil vzpamatovat, smál se taky. Potom, aniž si uvědomil, jak k tomu došlo, zjistil, že ji drží v náručí.

Dokud si od ní dokázal udržet bezpečnou vzdálenost, mohl se s vypětím všech sil ovládnout. Teď ale cítil každou lahodnou křivku jejího těla. Všechno bylo najednou docela jinak.

Jeho železná vůle se rozplynula v návalu prudké tělesné touhy. Sklonil hlavu a zmocnil se jejích rtů, tak prudce, že o jeho úmyslech nemohlo být nejmenších pochyb.

Elisabeth si matně uvědomovala, že ji vede k posteli. Šaty z ní stáhl tak dovedně a rychle, že než si stačila uvědomit, co se vlastně děje, ležela už na posteli vedle

něj docela nahá, v kruhu měkkého, tlumeného světla, které vrhala svíčka vedle postele.

Cítila, jak po jejím těle přejíždí temný pohled jeho očí, zastřených touhou, cítila, jak hodnotí každý kousíček jejího těla, od rozpuštěných narudlých vlasů k bělosti jejích boků. Potom začal dlaněmi a rty s nekonečnou něhou zkoumat chuť její pleti, vychutnávat její hebkost. Elisabeth najednou docela jistě věděla, že si každý jejich dotek bude pamatovat až do konce života.

Z jeho rtů nesplynulo ani jedno slůvko lásky, ale žádný jiný muž na světě by nikdy nedokázal být tak nekonečně něžný a oddaný sladkému citu, jako právě on.

Právě toto poznání zbouralo poslední hradby její sebekontroly. Hladila ho, nejdříve trochu zkoumavě, potom s čím dál větší jistotou. Jeho hrdelní sténání, výraz stoupajícího vzrušení, na ni působil jako afrodiziakum, zapaloval v ní ohnivou, stravující vášeň, takže když se konečně vyhoupl nad ni, vyšla mu instinktivně vstříc, aby se mohli spojit v nekonečné harmonii svých těl.

Nejvyšší spokojenost, která vždy následuje po dokonalém aktu lásky, ji nechala vznášet na oblaku zlatavého vytržení. Návrat na zem ale byl stejně nečekaný, jako bolestivý.

Náhle vycítila, že se něco změnilo. Ještě než otevřela oči, vytušila, že se v Richardovi něco zlomilo. Když oči nakonec přece jen otevřela, zjistila, že ji její manžel probodává ledovým, pichlavým pohledem a tváří se, jako by ho právě bodla přímo do srdce.

„Co se děje, Richarde?“ Pohladila ho špičkami prstů po tváři. „Co se stalo?“

Smetl její ruku stranou a prudce vyskočil z postele, jako by najednou nemohl snést, že je mu tak nablízku. Sehnul se, zvedl ze země svůj župan, který tam před několika minutami nechal bezstarostně spadnout, a zahalil se do jeho rudého, křiklavě vzorovaného brokátu.

„Když už běhna, jako jsi ty, dokonce ani nezavře oči, když vidí nahého muže, musí si alespoň jeden z nás v tomhle mrzkém a nechutném spojení zachovat alespoň trochu slušnosti a důstojnosti!“

Nadávka, kterou jí uštědřil, ji zasáhla jako rána mezi oči. Nebolelo to ale ani zdaleka tolik jako to, že se najednou ve své nahotě cítila neuvěřitelně zranitelná. Sáhla po přikrývkách, které před chvílí Richard nedbale odhodil stranou, ale nedosáhla na ně, protože Richard ji vzal za zápěstí a bolestivě jí ho stiskl.

„Teď už je na předstírání panenské cudnosti trochu pozdě! Tuhle strategii jsi měla použít dřív, místo toho, aby ses chovala jako nevěstka!“ Pozoroval, jak se jí do tváří hrne krev, a jeho rty se zkroutily do krutého úsměšku. „Můj bože, opravdu ti to jde, to musím uznat! Jak dlouho ti trvalo, než ses tenhle trik naučila?“

Elisabeth se v té chvíli nezmohla na nic víc, než že se jen dál beze slova dívala do jeho očí, plných zloby a pohrdání. Vypadal v tom okamžiku jako šílenec.

Ano, on je snad opravdu šílený, pomyslela si jako ve snách. Jak jinak se dalo vysvětlit, že se během několika vteřin změnil z něžného milence v krutého tyrana? A proč jí tak spílal? Jeho řeči neměly hlavu ani patu, byla to jen změť slov, z níž se nedalo nic pochopit…

„Richarde, co se proboha děje?“ Zoufale se snažila zůstat klidná a nepropadnout panice. V přítomnosti

člověka, který vypadal, že by si svoji zlobu dokázal v tom okamžiku vylít i fyzickým násilím, to nebylo snadné. „Co tak strašného jsem provedla? Já nic nechápu…“

„Ale já ano… až moc dobře to chápu! Kde jsou důkazy o tvém panenství?“ Chladným, obviňujícím pohledem přejel po zmačkaném prostěradle. „Jak je vidět, já jsem si ho nevzal – tak kdo tedy? A kolikrát jsi to od té doby už dělala? Desetkrát… stokrát?“

Konečně pochopila, co způsobilo tak drastickou změnu v jeho chování. Považoval ji za povětrnici, za ženu lehkých mravů, a jeho zloba už najednou nebyla tak nepochopitelná. Asi nebylo moudré mlčet tak dlouho o jistých důležitých věcech, které se v její minulosti staly, ale v posledních dvou hektických týdnech nedostala příležitost cokoliv vysvětlovat.

Kdyby k sobě chtěla být upřímná, musela by si přiznat, že na to od jejich odjezdu z Devonu ani jednou nepomyslela.

„Richarde, je mi to tak líto…“ Konečně pustil její zápěstí. Rychle sáhla po přikrývkách. „Měla jsem ti to říct už před svatbou, ale…“

„Ale mělas dost zdravého rozumu, abys pochopila, že kdyby mě jen na chvíli napadlo, že už dávno nejsi nevinná, svatba mezi námi dvěma by nikdy nepřipadala v úvahu,“ procedil skrz zuby ledovým hlasem.

„To není pravda! Nech mě to vysvětlit, Richarde! Stalo se to jen jednou…“

Jenže její manžel nebyl v náladě, kdy by chtěl poslouchat nějaká vysvětlení. Dokázal to mimo jiné i tím, že se nevesele zasmál a dodal: „Moje drahá, ty mě musíš mít za úplného hlupáka. Tvoje zkušenosti nemůžou

pocházet z jediného styku. Ne!“ zarazil ji prudkým pohybem ruky, když se nadechla, aby se mu to pokusila nějak vysvětlit. „Ne, už nechci slyšet žádné další lži! Dělá se mi z nich nanic.“

V té chvíli už v něm nezbylo vůbec nic z obvyklého půvabu a grácie. Vstal z postele a začal neklidně přecházet pokojem sem a tam, jako nebezpečná šelma, která čeká na příležitost k útoku.

„Teď mi to teprve všechno dochází.“ Jeho hlas byl klidný, ale odkapával z něj smrtelný jed zášti. „Já jsem se sice choval jako hlupák, zato ty jsi svoji roli sehrála naprosto bezvadně, vážená manželko. To ti klidně přiznám. Už od první noci tehdy v Devonu jsi měla dopodrobna rozmyšlený plán, nabídlas mi pohled na růžové bradavky a štíhlé svůdné boky. Kterého muže by to neokouzlilo?“

Byla to jen řečnická otázka, na kterou ani nečekal odpověď. Hodil po ní vzteklým pohledem. Elisabeth se tvářila naprosto zmateně, bylo na ní jasně vidět, že vůbec neví, o čem její muž mluví. Richard však byl do své bolesti a podezíravosti příliš ponořený, než aby se staral, jaký dopad na ni mají jeho slova. Zaryl pohled do země a zuřivě potřásl hlavou.

„U bohů! A když si vzpomenu, že mě ani jednou nenapadlo, že by ten večer u tvé sestry mohl být předem pečlivě připravený… že jste si ho ty a tvoje povedená sestra rozmyslely do posledního detailu…“

V té chvíli po ní znovu hodil zlostným pohledem a uviděl, že se teď Elisabeth v očích objevila čirá hrůza. Vypadala v tom okamžiku jako nějaké malé, vyděšené

zvíře, zahnané do kouta, které neví, kudy uniknout. Jenže on s mučením ještě neskončil.

„Jasně si vzpomínám, že před několika lety jsi mě za manžela nechtěla. To se ale asi změnilo, když jsem zdědil titul.“ Cynicky se ušklíbl. „No, řekněme, žes svého cíle dosáhla, vážená manželko. Jenže teď budeš teprve mít možnost doopravdy poznat muže, který k tomu titulu patří!“

Nějaký zapomenutý kout její mysli si uvědomil, že to, co právě slyšela, je naprostá pravda. Ten muž, který tu teď chodil po pokoji a probodával ji tvrdými, neústupnými pohledy, jí opravdu byl docela cizí.

V ničem se nepodobal bezstarostnému, přátelskému mladíkovi, jak ho znala z dob svého dětství. A nebyl to ani okouzlující muž, který jí před nedávnem šeptal krásná slůvka v zahradách devonshirského zámku.

Tento muž byl krutě nespravedlivý. Vrhal na ni křivá obvinění, a přitom jí vůbec nedával příležitost se proti nim nějak hájit. Přitom skoro všechno, co jí kladl za vinu, bylo jen nešťastné nedorozumění.

„Proč jsi mě tedy žádal o ruku, Richarde?“ vypravila ze sebe. Její vlastní hlas jí najednou připadal úplně cizí, jako by patřil někomu jinému.

Tiše vyslovená otázka ho na chvilku zarazila, ale nenávistný úšklebek z jeho tváře nezmizel. „Proč se muži v mém postavení musejí ženit? Chci dědice. Věřil jsem, že v tobě získám počestnou manželku, která se bude dobře hodit k tomu, aby žila vedle baroneta. To byl ovšem z mé strany trpký omyl, ale byl to taky omyl poslední. Žádné další už neudělám!“

Pomalu se vrátil k posteli. Elisabeth, která byla v té chvíli jak přimrzlá, si všimla, že se tváří výhružně a že z jeho hlasu ani teď nezmizel krutý podtón. „Se štěstím je mezi námi konec, ale zůstaneme i nadále manželé. Až se znovu odhodlám k tomu, abych se tě dotkl, splníš bez odmlouvání svoje manželské povinnosti. Budu ale žádat důkaz o tom, že nosíš moje dítě, a ne nějakého nemanželského parchanta, který vzešel ze semene jiného muže. Proto by bylo dost nešťastné, kdyby to, co… se dnes večer stalo v téhle posteli, přineslo nějaké plody, protože bych nikdy neuvěřil, že to dítě je moje.“

Na chvilku se odmlčel a zblízka si ji prohlédl. Nedívala se na něj, ale někam za jeho záda. V jejích očích nebylo nic než bezútěšná prázdnota. V tom okamžiku ucítil podivné pochyby a možná i výčitky svědomí. Tyto pocity ale okamžitě ovládl a znovu obrnil svou mysl neproniknutelným štítem tvrdého pohrdání.

„Mezitím ale, aby bylo jasno, naprosto nemám v úmyslu odpírat si ukájení svých tělesných potřeb. Potěšení ale budu hledat jinde, ne v téhle posteli, na kterou se po tom, co jsem se dnes dozvěděl, nemůžu ani podívat. Hned ráno odjedu do Londýna. Ty zůstaneš tady.“ Odmlčel se a znovu si ji prohlédl. Vydal se ke dveřím a přes rameno ještě dodal: „V době mé nepřítomnosti se budeš chovat slušně… a chraň tě všichni svatí, jestli se dozvím něco jiného.“

Elisabeth si jen matně uvědomovala, jak Richard odchází z pokoje. Po několik nekonečných chvil ještě zůstával její pohled jakoby rozostřený. V duši cítila jen bezútěšnou prázdnotu a chlad. Nedokázala zformulovat

ani jedinou souvislou myšlenku. Z jejího štěstí a nadějí do budoucna zbyla jen hromádka vychladlého popela.

Opřela se zády o hromadu polštářů, ale spánek, který by jí přinesl alespoň částečné a dočasné vykoupení z ledově chladného zoufalství, které jí svíralo srdce, se jí tu noc vyhýbal.

Plamínky svíček jeden po druhém zhasínaly a utápěly se v rozpuštěném vosku.

Nevěděla, jestli muž ve vedlejším pokoji usnout dokázal nebo ne, ale když se do jejího pokoje škvírou mezi závěsy konečně prodraly první náznaky úsvitu, docela jasně uslyšela z vedlejší ložnice zvuk kroků, bouchání dveří a tiché šumění hlasů. Ty hlasy ale byly příliš tlumené, než aby dokázala rozeznat, co říkají.

Potom uslyšela, jak po chodbě někdo táhne něco těžkého. Vzápětí se rozletěly dveře její ložnice a dovnitř vešla její věrná komorná.

Až do této chvíle se Elisabeth cítila necitelná a ztuhlá. Při pohledu na Agathinu věrnou tvář ji ale ten pocit začal pomalu opouštět. Postupně si uvědomovala, že to, co jí připadalo jako zlý sen, se doopravdy stalo.

„Už je pryč, Aggie?“

Komorná přikývla, zavřela za sebou dveře a přešla k její posteli. Její tvář, jindy tak tvrdá a věčně trochu nazlobená, se teď zdála trochu měkčí a soucitnější. Agathiny tmavé oči, kterým jen málokdy něco neuniklo, teď prozrazovaly hluboký vnitřní neklid.

„Je konec, Aggie… Je po všem,“ vydechla její paní. Na dlouhých řasách se zatřpytila slza a pomalu jí stekla po bledé tváři. „Myslela jsem, že mě miluje. Jak jsem

mohla být tak hloupá! Kdyby mu na mně záleželo, nikdy by mi neřekl takové věci… nikdy by nevěřil, že… jak mi mohl říct, že jsem…“

Nedokázala větu dopovědět. Rozvzlykala se a celým tělem jí začaly zmítat vlny zoufalého, hořkého pláče. Aggie k ní rychle přiběhla a láskyplně ji objala.

Nesnažila se ji uklidňovat ani konejšit, chápala, jak to pro ni musí být bolestivé. Věděla, že její paní teď nezbývá nic jiného, než se ze svého utrpení vyplakat.

Domyslela si, co se asi minulou noc stalo, jen co se dozvěděla, že se sir Richard rozhodl odjet do Londýna a že vydal rozkazy, aby mu zabalili dostatek věcí na delší dobu. Přitom ale také dobře věděla, že se tomu dalo zabránit a že si její mladá paní za zoufalství, které teď cítí, může svým způsobem sama.

„Měla jste mu hned na začátku říct pravdu. Ale to ne, musela jste si za každou cenu prosadit svou. A podívejte, jak to teď dopadlo.“ Nepřítomně začala Elisabeth hladit po hedvábných, narudlých vlasech. „Bylo přece jasné, že na to přijde, má drahá. Muž, který má alespoň trochu zkušeností, se nikdy nedá přelstít.“

Ucítila, jak v jejích pažích Elisabeth ztuhla.

„Vy jste myslela, že stará dobrá Aggie o ničem neví, co? Ach, má drahá, já o tom přece věděla už tu noc, co se to stalo. Slyšela jsem, jak vstáváte a jdete za ním. Zůstala jste tam celou noc, až do svítání. Neměla jste odjíždět z Bruselu a nic mu neříct. Už tehdy jste mu měla prozradit, že jste ho celé ty týdny ošetřovala právě vy.“

Elisabeth se trochu uvolnila a podívala se do soucitných očí své komorné. „Víš přece, proč jsem mu to nemohla říct. Nechtěla jsem jeho vděk, Aggie. Věděla

jsem, že mě nemiluje, stejně jako jsem to věděla tenkrát před lety, kdy jsem mu napsala ten dopis do Španělska… Ale když jsme teď spolu byli v Devonu, myslela jsem, že mu na mně začalo záležet… Že začínáme znovu, s čistým stolem, že minulost je zapomenutá…“

„Miluje vás, to je přece vidět na první pohled.“

„Ne!“ přerušila ji prudce Elisabeth. V tom okamžiku už v ní nad bolestí začínala vítězit zloba. „Ne, nemiluje mě… Nikdy mě nemiloval, sám mi to řekl. Vzal si mě jen proto, abych mu porodila dědice. Nic víc za tím není a ani nikdy nebylo!“

Aggie, ponořená do tichého zoufalství, se dívala, jak se její paní zvedá z postele a jde k oknu. Několik minut, které staré služce připadaly jako celá věčnost, se nevidomýma očima dívala do zámeckého parku. Asi jí to pomohlo získat alespoň trochu odvahy, protože když se znovu obrátila do pokoje, nebylo už v jejích očích po zoufalství ani památky. Místo toho v nich teď plála tak silná nenávist, tak zlá zášť, až z toho pohledu Aggie naskočila husí kůže.

„Nedal mi dokonce ani příležitost, abych mu to všechno mohla vysvětlit. Myslel si o mně to nejhorší, dokonce mi řekl, že jsem zkušená běhna.“ Krátce, uštěpačně se zasmála. „Skoro si přeju, Aggie, aby to byla pravda. Vždycky jsem patřila jen jemu, a přitom mi to pokaždé přineslo jen zármutek. Dobře, nechám ho, ať si myslí, co chce! Ode mě se teď pravdu už nikdy nedozví. Ať si hledá potěšení, kde se mu zachce, čím déle, tím lépe… Ale mě se už nikdy nedotkne, to přísahám!“ V očích jí bojovně zablesklo. „Řekl, že ještě zdaleka

neznám muže, za kterého jsem se vdala. Dobrá, on taky ještě nezná ženu, se kterou se oženil!“

OSMÁ KAPITOLA

Pokud někoho překvapilo, že se sir Richard objevil v Londýně tak brzy po svatbě a navíc sám, nedal to najevo jinak než poznámkou mezi řečí. A pokud někomu stálo za to přemýšlet, proč nechal mladou manželku na venkově samotnou, připadalo v úvahu jen několik vysvětlení, která byla naprosto jednoduchá a logická.

Sir Richard do Londýna přijel buď aby zařídil líbánky někde za hranicemi země, nebo ho sem přivedla nějaká obchodní záležitost.

Ti, kteří se nad jeho příjezdem přece jen zarazili, přirozeně čekali, že Richard po několika dnech zase odjede nebo že jeho manželka přijede za ním – to v případě, že by tu sir Knightley zařizoval líbánky.

Když se však ukázalo, že Richard s návratem do Hampshire nijak nepospíchá, začalo se ve společnosti spekulovat, proč tu vlastně je. Jednou v klubu prohlásil, že si určitě nedá ujít závody chrtů, a ty měly být až za měsíc. Po chvíli se proto ve společnosti rozšířil názor, že sir Richard už začíná svého nenadálého sňatku litovat. Jeho svatba už předtím leckomu připadala trochu unáhlená.

K těmto spekulacím přispěla i skutečnost, že lady Knightleyovou nikdo z londýnské společnosti ještě nikdy osobně nepotkal. Byla pro ně svým způsobem hádanka, kterou si navíc nikdo netroufal rozluštit. Neznali ji dokonce ani Richardovi nejbližší přátelé, a to klevetníkům připadalo velmi pozoruhodné.

Věděli vlastně jen tolik, že lady Knightleyová je neteří pana Beresforda, hraběte z Eastbury, a že to má být, podle slov starého hraběte, *„moc hezké ďouče“*. Hrabě ovšem otevřeně přiznával, že ji naposledy viděl, když jí bylo šest.

Zato její sestru znali všichni – nebyl to nikdo jiný než všeobecně známá a oblíbená lady Chilthamová. Jaká škoda, že se Chilthamovi zdržovali na venkově a zdálo se, že do Londýna hned tak nepřijedou! Drahá Evadne byla přece vždy tak vstřícná a sdílná… Od ní by se toho jistě dozvěděli daleko víc.

Takhle věděli jen to, co jim řekla Evadneina dobrá přítelkyně lady Hartleyová, že totiž lady Chilthamová nebyla sňatkem své sestry s baronetem Richardem Knightleyem nijak zvlášť nadšená.

Skutečnost, že lord Knightley odmítal o celé záležitosti hovořit, jen přilévala olej do ohně divokých klevet a dohadů. Stejně mlčenlivý zůstával i v kroužku svých přátel, z nichž většina s ním kdysi sloužila v armádě. Nikomu se z něj nikdy nepodařilo vypáčit jediné slovo o jeho sňatku nebo manželce.

Potom se začalo proslýchat, že sir Richard bez zábran flirtuje s dámami z vyšších kruhů. A když ho při několika příležitostech viděli vcházet do domu, který patřil jisté dámě, která se nikdy nebránila intimním, i když vždy

dobře maskovaným kontaktům s mužskou částí lepší společnosti, začala většina londýnské šlechty považovat za jisté, že manželství sira Richarda je jedním slovem katastrofa. Možná se sir Knightley nakonec oženil jen proto, aby předešel skandálu…

Týdny ubíhaly, ale chování sira Richarda zůstávalo stále stejné. Na veřejnosti vystupoval s nenuceným šarmem bonvivána, který mu vždy dokázal získat přízeň všech dam z vyšších kruhů. V soukromí jeho rezidence se z něj však stával docela jiný člověk. Byl náladový a propadal návalům trudnomyslnosti. Snažil se je mírnit tím, že se uchyloval ke karafám s portským a koňakem častěji, než mu bylo zdrávo.

Ani jeho vlastní služebnictvo nechápalo, co se vlastně s jejich pánem děje. Jejich nová paní byla na venkově, jejich pán v Londýně, a choval se tak, že mu to rozhodně nesloužilo ke cti.

Medway, majordomus, kterého před několika lety Richardův bratr pověřil správou londýnské rezidence, dusil v samém zárodku všechny klevety, které by z domu chtělo vynášet služebnictvo. Medway totiž tajně doufal, že se jednoho dne ujme řízení zámku v Hampshire. Věděl, že tamní majordomus už brzy půjde na odpočinek.

Byl to přičinlivý a loajální člověk, který by nikdy klevety z Richardova domu nevynášel, i kdyby za to dostal od někoho zaplaceno – věděl totiž, že kdyby se to o něm jeho pán dozvěděl, na hodinu by ho propustil, a on by se tak ocitl na dlažbě a bez práce. To bylo riziko, které při svých aspiracích na post zámeckého majordoma nehodlal přijmout.

To mu ovšem nebránilo, aby sám nepřemýšlel nad tím, co mohlo přivodit tak drastickou změnu v chování jeho pána.

Když se vstupní halou rezidence rozlehlo hlasité bušení na dveře, vycházel právě z knihovny, kde z objemného demižonu už podruhé doplňoval zásobu brandy.

Věděl, že jeho pán si ten večer rozhodně nepřeje být rušen – i když si nedokázal představit, co by ho po dvou karafách brandy, které ten den už vypil, ještě mohlo vyrušit – a proto vznešenému návštěvníkovi řekl, že sir Richard nepřijímá.

„Mě jistě přijme!“ zněla nesmlouvavá odpověď lorda Dartwooda. Ten už překvapenému majordomovi nevěnoval žádnou pozornost, proklouzl kolem něj, a než se Medway stačil vzpamatovat, vešel do haly.

„Ohlašovat mě ani nemusíte,“ řekl lord Dartwood povýšeně a podal mu svoje rukavice a klobouk. „Kde je? V knihovně?“

„Říkal jsem vám jasně, Medwayi, že si nepřeju, aby mě někdo vyrušoval!“ ozvalo se z knihovny.

„Co si přeješ nebo nepřeješ, na tom mi čerta starého záleží,“ pozvedl hrozivě hlas lord Dartwood. „Já tě dneska zkrátka vyrušovat budu, a hotovo,“ rozrazil dveře do místnosti.

„To jsi ty, Brine?“ zašilhal na něj Richard přes opěradlo velké lenošky. Několikrát zamrkal a pokusil se na něj zaostřit pohled. Pořád měl neodbytný pocit, že tam není jen jeden Dartwood, ale nejméně dva, pokud se ovšem nějakým záhadným způsobem ještě víc nezmnoží.

Nakonec dospěl k názoru, že tam je Dartwood jen jeden a že za ty ostatní může jeho vynikající koňak. „Co tě u sta ďasů přiválo do téhle díry, které se říká Londýn?“

„Bereš mi slova přímo z úst,“ řekl vikomt a podíval se na poloprázdnou sklenici, která stála na šachovém stolku vedle lenošky. Zapátral pohledem po místnosti, plnou karafu objevil na krbové římse, vzal si ze sekretáře skleničku a nalil si štědrou dávku koňaku. „Přivedl mě sem obchod.“

Ani nečekal na pozvání a usadil se přímo proti Richardovi.

„Ale podle toho, co slyším od první chvíle, kdy jsem dorazil, ty tu kvůli obchodu nejsi, že?“

Zkoumavě si Richarda prohlédl. Vzhled jeho přítele působil dost zanedbaně. Kravatu měl pomačkanou, na přední straně košile měl několik skvrn a vypadal, že by mu prospělo, kdyby se vykoupal a oholil.

„Jestli je pravda jen polovina z toho, co se povídá, ještě že je Elisabeth v Hampshire.“

Richard se trochu přihlouple pousmál a políbil si v přehnaném gestu konečky prstů, jako by líbal ruku dámě. „Vnady té veselé vdovy jsou tak bujné, že by tu zdržely každého muže, který má v žilách krev, a ne vodu.“

Vikomt se pousmál.

„Takže to je pravda… Proboha, a to jsi ženatý teprve pár týdnů!“

„Prožil jsem už v manželství víc času, než jsem potřeboval, abych zjistil, že mě podvedla. Že na mě ta moje rádoby počestná ženuška ušila sprostý trik.“

„O čem to, u sta hromů, mluvíš?“

Teď byla řada na Richardovi, aby se pousmál. „Copak to není jasné? Elisabeth nepřišla do manželského lože… jak se to říká… jako *virgo intacta.*“ Přestože nebyl Richard ani zdaleka střízlivý, všiml si, jak se jeho přítel zarazil. „Jak by ses cítil ty, kdyby ses dozvěděl, že nejsi první, kdo si užil půvabů své manželky? Elisabeth přísahala, že se to stalo jen jednou.“ Jeho úšklebek teď byl ještě trpčí. „Jenže jak jí to mám věřit? Jak mám věřit čemukoliv, co mi teď řekne, když mě takhle podvedla? Po tom, co se jí s pomocí té její vyvedené sestry povedlo donutit mě, abych si ji vzal?“

Poslední poznámka byla až příliš nespravedlivá. Brin okamžitě zvedl hlavu a zamračil se. „Jestli opravdu věříš tomu, co jsi právě řekl, tak to jsi ale úplně vedle. Elisabeth Verity jasně řekla, že by nikdy nepřijala nabídku k sňatku od muže, který by měl pocit, že si ji musí vzít jen proto, že se s ní kompromitoval.“

„Tak proč ji přijala?“

Nad odpovědí Brin nemusel moc dlouho přemýšlet. „Myslím, Richarde, že to děvče upřímně věřilo, že ji miluješ. To jsme si ostatně mysleli i já a Verity už předtím, než jsi ji tak romanticky unesl z Devonshire.“

Brin dopil brandy, odložil prázdnou skleničku na stůl, zvedl se a trochu ustaraně se na svého přítele zadíval. Pochopil, že sem neměl chodit, že to byla chyba. Richard nebyl ve stavu, kdy by dokázal jasně přemýšlet, a Brin se obával, že kdyby tu ještě chvíli zůstal, mohl by toho napůl opilého muže, který kdysi býval jeho nejlepším přítelem, uhodit pěstí přímo do tváře, zarudlé pitím. Přesto se ho ještě jednou pokusil donutit, aby se konečně vzpamatoval.

„Je možné, že kdybych zjistil, že Verity nebyla panna, mrzelo by mě to a možná bych se cítil podobně, jak se asi teď cítíš ty. Když tu ale zůstaneš, Richarde, nic tím nevyřešíš. Věřím, že tě Elisabeth hluboce miluje. Jestli ale zjistíš, že v sobě nedokážeš nalézt sílu, abys jí odpustil její minulost, potom by asi bylo lepší, aby vaše manželství skončilo dřív, než se napáchá ještě víc škody.“

Richard se nepokusil odpovědět, ale ani svého přítele nevyhodil. Jen dál upíral prázdný pohled do vyhaslého krbu a jeho zmučená mysl se dál svíjela v záchvatech bolestných vzpomínek a trpkých výčitek.

Nebyl natolik opilý, aby si nedokázal uvědomit, že Brinův návrh má něco do sebe. Jeho přítel vlastně jen vyslovil nahlas to, co se mu honilo hlavou už od první chvíle, kdy přijel do Londýna.

Ztěžka si povzdechl. Opravdu byl tak nespravedlivý? Opravdu mu zastřela rozum bolest a pocit zklamání? Zavřel oči a zoufale se snažil zapomenout na tvář své ženy, jak ji viděl naposledy, na výraz bezmezné prázdnoty v jejích šedozelených očích.

Možná se mu podařilo celou londýnskou společnost přesvědčit o opaku, ale pravda byla taková, že od svého příjezdu do Londýna nenašel ani chvilku rozptýlení, ani chvilku, kdy by mu svitla naděje na lepší budoucnost. Pobyt v Londýně nepřinesl ani kapku svěží rosy do vyprahlé pouště, která kdysi bývala jeho srdcem.

Dokonce i v posteli té dobře vyvinuté vdovy musel pořád myslet na Elisabeth, ani tam nedokázal z mysli vypudit vzpomínku na Elisabethinu tvář a její prázdné, skelné oči, zastřené beznadějí a zármutkem.

Právě proto v posledním týdnu ani jednou nepocítil touhu lady Torringtonovou znovu navštívit. Jejich krátké sblížení skončilo. Teď se dokonce styděl, že k němu vůbec došlo.

Ano, Brin měl pravdu. Když zůstane v Londýně, ničeho tím nedosáhne. A pokud má jeho přítel pravdu i v tom, že si ho Elisabeth vzala jen proto, že ho miluje, potom by ještě všechno nemuselo být ztracené. Možná by mu nějakou chvíli trvalo, než by se s její zradou vyrovnal, ale možná to ještě pořád stálo za zkoušku.

Trochu nejisté se zvedl z křesla a třikrát zatáhl za šňůru zvonku, která visela vedle mramorové římsy krbu. Dveře knihovny se téměř okamžitě otevřely. „Zítra ráno odjíždím do Hampshire, Medwayi. Zařiďte vše potřebné.“

Richard dorazil na Knightley Hall druhý den odpoledne. Na první pohled vypadalo vše jako vždy, úhledně a poklidně. Cestičky, vysypané šedorůžovým štěrkem, byly čerstvě uhrabané, trávník před zámkem byl nedávno zastřižený a v rozlehlých květinových záhonech by se ani při podrobnějším zkoumání nenašlo jediné stéblo plevele. Jasné květnové slunce mírumilovně zdůrazňovalo medově nazlátlou barvu pískovce, z něhož byl zámek postavený. Vše kolem dýchalo klidem a přátelským teplem.

Vydal se ke dveřím. Ty se jako na povel otevřely a objevil se v nich Finch, jeho majordomus. Richard z jeho vážného výrazu okamžitě poznal, že zdání klame a něco tu není v pořádku.

„Zaplať pánbůh, že už jste se vrátil, pane! Chtěl jsem vám poslat zprávu, ale přikázali mi, abych vám to neříkal.“

„Co abyste mi neříkal, Finchi?“

„O vaší paní, pane. Je na tom velmi špatně.“

Richard probodl stárnoucího sluhu pohledem. „Co je s ní?“

„Tyfus,“ řekl tiše majordomus, jako by se to obávané slovo bál vyslovit nahlas. Jako by se bál, že tím přivolá do domu smrt. Moc nechybělo a byl by se pověrčivě pokřižoval.

Richard mávnutím ruky odbyl Finchovo varování, aby se nepřibližoval k pokoji nemocné, vyběhl do schodů a po netrpělivém zaklepání na dveře vtrhl do ložnice své manželky.

Vedle Elisabethina lůžka seděla věrná Aggie a v klíně měla nějaké vyšívání. Když ho uviděla, zatvářila se trochu překvapeně. Zvedla se, aby ho mohla přivítat, a Richard z unavených rýh v její tváři vyčetl, že je Aggie na pokraji sil. Vypadala, jako by už několik nocí nespala.

„Jak dlouho už je nemocná, Aggie?“ zeptal se. Zvykl si tak Agathě říkat ještě předtím, než odjeli z Devonshire.

„Už skoro týden, pane.“

Richard beze slova přešel k posteli, kde ležela jeho žena, a něžně jí položil dlaň na čelo. Bylo horké jak rozpálená cihlička. Její tváře se na pozadí bílého polštáře zdály až neuvěřitelně rudé. Oči měla zavřené.

Něco zamumlala a zvedla ruku, jako by chtěla jeho dlaň smést stranou. Bylo to tak vyčerpané a zbytečné gesto, že Richard okamžitě ucítil prudký nával soucitu s její bezmocností. Potom mu pohled sklouzl na tenký

zlatý kroužek na prsteníku její levé ruky. Najednou se sám před sebou hrozně styděl.

Ten prsten jí přece navlékl on sám. Měl k tomu jediný důvod – zoufale si přál, aby se právě tahle žena stala jeho manželkou. Myšlenkou, že by se ho do toho sňatku někdo snažil vmanipulovat, se nikdy nezabýval a až do té osudné noci ho nic podobného vůbec nenapadlo.

To, co se tehdy stalo u Chilthamových, nemělo s jejich svatbou vůbec nic společného. Najednou si byl naprosto jistý, že Elisabeth s tím neměla nic společného. V posledních týdnech se v Londýně snažil sám sebe přesvědčit o opaku, ale stejně celou tu dobu kdesi hluboko uvnitř věděl, že pravda je prostá a jednoduchá. Elisabeth si ho vzala prostě proto, že ho milovala.

Nebylo pochyb, že Elisabeth je krásná mladá žena, která oplývá mnoha dobrými vlastnostmi. To ale nebyl důvod, proč si ji bral. Vzal si ji proto, že se poprvé v životě doopravdy zamiloval.

Možná se tu noc, než odjel do Londýna, choval tak nepřiměřeně právě proto, že city, které k ní choval, byly tak hluboké a opravdové. Každého muže by se určitě bolestně dotklo, kdyby zjistil, že žena, kterou tak miluje, s ním hraje falešnou hru. Ani touhle myšlenkou si ale nemohl omluvit svoje nepřijatelné chování.

Dovolil, aby v něm nad zdravým rozumem zvítězily ublížené city. Elisabeth se mu pokoušela všechno vysvětlit, ale jeho uražená pýcha jí nedala příležitost. Kéž by ještě dostal šanci všechno napravit!

„Proč jste pro mě okamžitě neposlali, Aggie?“ Jeho hlas zněl trochu hruběji, než by si přál, ale Aggie jeho vyčítavý pohled vydržela a ani na okamžik neuhnula

očima stranou. Odpověď znal ještě předtím, než ji Aggie vyslovila nahlas.

„Nechtěla o tom ani slyšet, pane. Řekla, že není třeba vás vyrušovat z vašich… hrátek.“ Aggie se pokusila zopakovat Elisabethina slova stejným tónem, jakým je řekla její paní. *„Neopovažuj se posílat pro toho démona s kamenným srdcem, Aggie! Ať v tom Londýně shnije s těmi svými špinavými běhnami.* Ano, pane, přesně tohle mi nakázala.“

Richard se na ni chvilku tázavě díval, ale potom se rozhodl, že se tím už raději nebude zabývat. Po chvíli se zeptal, jak k té obávané chorobě její paní vlastně přišla.

Aggie nevěděla, co mu může a nemůže říct. Nechtěla svou paní zradit a odhalit mu, že se od prvního dne, kdy odjel do Londýna, chovala jak posedlá.

Jezdila celé dny po okolí zámku na nejdivočejším koni, kterého dokázala ve stájích najít, jako by jí bylo úplně jedno, že se jí při tom může něco stát.

„Chtěla si prohlédnout okolí zámku. Jednoho dne, asi před třemi týdny, se dostala do jedné vsi asi pět mil odtud. Dozvěděla se o rodině, která se ocitla v nesnázích. Byli to chudí lidé, pane, a nemohli si dovolit poslat pro lékaře. Lady Knightleyová se nikdy nedokáže dívat stranou, když vidí své bližní trpět, pane. Nakoupila léky a každý den k nim chodila a ošetřovala je. Ta mladá vdova a její nejmladší na tom byly opravdu špatně. Holčička zemřela, ale matka se už pomalu začínala uzdravovat, jenže potom se moje paní nakazila a…“

Aggie se roztřásla brada, ale podařilo se jí ovládnout. „Věděla, jaké jí tam hrozí nebezpečí, pane, ale nechtěla, aby kvůli ní riskoval ještě někdo jiný. Vaší neteři se

vyhýbala obloukem, stejně jako služebnictvu. Večeři si nechávala nosit do pokoje. Ale mně stejně nezabránila, abych o ni pečovala. I já se od chvíle, kdy moje paní onemocněla, ostatnímu služebnictvu raději vyhýbám.“

Obdivné se na ni podíval. „Nemůžeš o ni přece pečovat sama. Jsi dočista vyčerpaná, Aggie. Od téhle chvíle se u ní budeme střídat. Běž se vyspat, později si to všechno znovu probereme.“

Aggie se chvilku zatvářila nerozhodně, jako by nevěděla, co si o tom má myslet. Potom se vydala ke dveřím, ale na půl cesty se zarazila a dodala: „Dovolila jsem si o své vůli poslat pro Toma, pane. Před třemi dny jsem poslala posla do Bristolu. Měl by tu už každou chvílí být.“

„Pro Toma? Pro jakého Toma?“ zeptal se. V první chvíli vůbec nevěděl, o kom Aggie mluví.

„Pro doktora Thomase Carringtona, pane. Je to velmi nadaný mladý lékař. Přijede, pane, určitě přijede. Jestli někdo moji paní dokáže uzdravit, je to právě on.“

Richard Aggie později její bezmeznou víru mnohokrát záviděl. V následujících hodinách propadal malomyslnosti a říkal si, že jeho ženu by nejspíš dokázal zachránit jen zázrak. Ani jednou nenabyla vědomí, jen sebou zmítala, jak jí celým tělem lomcovala vysoká horečka, a bezmocně sténala.

Ve světlejších chvilkách si zase říkal, že toho o nemocích moc neví a že Elisabethin stav možná není tak beznadějný, jak by se mu na první pohled zdálo.

Občas pohnula hlavou, jak se marně snažila najít na polštáři chladnější místo. V takových chvílích nemohl dělat nic víc, než jí vyměňovat chladivé obklady na čele.

Voda, do které obklady namáčel, voněla po levanduli. To mu připomnělo, jak se v Bruselu zotavoval ze svých zranění.

Vrátily se mu hořkosladké vzpomínky na Mary. Tu sladkou bytost ztratil, i když ne vlastní vinou. I tak ale v minulých měsících nejednou pocítil ostrý osten výčitek svědomí a pocitu viny. Jak hořké a nesnesitelné by takové výčitky byly, kdyby měl přijít i o Elisabeth? Kdyby ho hloupá pýcha nedonutila odjet do Londýna, nemusela tu teď Elisabeth ležet v horečkách.

Šerou náladou bezmezného zoufalství k němu dolehlo prudké zabušení na dveře. Do pokoje vešel Finch a oznámil mu, že na zámek přijel jakýsi mladý pán, který se jmenuje Carrington.

„Mladý pán, který odmítá čekat v přijímací hale," ozval se za majordomovými zády autoritativní, hluboký hlas. Vzápětí už do místnosti vcházel vysoký, odolně stavěný mladý muž s trochu přerostlými hnědožlutými vlnitými vlasy a pronikavýma šedomodrýma očima. Kráčel tak prudce a cílevědomě, že majordoma málem odhodil stranou.

Richard se zvedl od postele a podal mu ruku. Carrington mu ji pevně sevřel. „Děkuju, že jste přijel tak brzy, doktore. To jste si na tu cestu pronajal drožku?" Lékař krátce přikývl. Richard se otočil k Finchovi a řekl: „Dopravte zavazadla doktora Carringtona do domu, zaplaťte drožkáři a potom pošlete komornou, ať jde vzbudit slečnu Stigwellovou. Také řekněte kuchaři, ať připraví k večeři o jednu porci navíc a zařiďte, ať zatopí a připraví jeden pokoj pro hosty."

„Pokud možno nějaký, který není moc daleko od naší pacientky,“ dodal lékař a sedl si na pelest postele.

Richard se díval, jak Finch odchází z místnosti, a potom obrátil pozornost k mladému muži, který se mezitím věnoval jeho manželce.

Thomas Carrington se v ničem nepodobal žádnému z lékařů, které kdy viděl. Byl mladý – mohlo mu být sedmadvacet, nejvýš osmadvacet. Byl vysoký a štíhlý, měl atletickou postavu, za kterou bezpochyby vděčil tvrdé práci a střídmosti v jídle. Vlnité vlasy mu spadaly až na límec kabátu, který už dávno vyšel z módy a který už byl na loktech trochu oblýskaný.

Jeho trochu zanedbaný zjev napovídal, že jeho praxe v Bristolu asi není nijak zvlášť výnosná. Pokud tomu tak opravdu bylo, rozhodně to nebylo proto, že by byl mladý lékař neschopný. Prohlídky nemocné se ujal tak zkušeně, že bylo jasné, že má ve svém oboru dlouholetou praxi.

Podíval se na obvazy na Elisabethině paži a znechuceně si cosi zabručel. Obvazy svědčily o tom, že Elisabeth včera místní lékař pouštěl žilou. Potom jí nadzvedl víčka a řekl: „Elisabeth, Elisabeth, probuď se, vstávej.“ Jeho hlas zněl zároveň něžně a důrazně. „Vstávej, drahá. Otevři oči. To jsem já, Tom… tvůj Tom.“

Richard ztuhl jako solný sloup. Každý, kdo by teď mladého lékaře poslouchal, by myslel, že žena, která leží v posteli, je jeho manželka nebo alespoň milenka – tak nekonečná něha zaznívala z jeho hlubokého, přitažlivého hlasu.

V Richardově duši začalo klíčit hrozné podezření, které ještě zesílilo, když se Elisabeth zamihotala víčka,

otevřela oči a chabě zvedla ruku, aby se mohla dotknout lékařovy tváře.

Aggie si svůj příchod nemohla načasovat lépe. V Richardovi už to vřelo a bojoval s neodolatelnou touhou chytit lékaře za ten jeho odrbaný límec, vyhodit ho z pokoje a srazit ze schodů.

„A vida, Aggie, právě včas!“ řekl Carrington. Chlapecký úsměv mu z tváře vymazal ustarané rýhy. „Pojď sem a přilož taky ruku k dílu. Mezitím mi můžeš vyprávět, co se téhle mjadé dámě vlastně přihodilo.“

„Až skončíte s vyšetřováním mé ženy, najdete mě v knihovně,“ řekl úsečně Richard. Než mu na to Carrington stačil odpovědět, otočil se a odešel.

Zoufale se snažil ovládnout divoký hněv a uspořádat si myšlenky, které mu divoce vířily hlavou. Vešel do knihovny a nalil si pořádnou dávku koňaku.

Bylo mu jasné, že mezi mladým lékařem a jeho manželkou je něco víc než jen nevinné přátelství. S tou myšlenkou nechtěl ani nemohl bojovat, mohl se jen pokusit ovládnout hněv. Během chvíle, která uplynula, než do knihovny vešel mladý lékař, se mu to celkem podařilo.

„Je to tyfus,“ řekl bez úvodu doktor Carrington, vzal si sklenku s koňakem, kterou mu Richard podal, a usadil se do křesla přímo proti němu. „To byla ta horší zpráva. Dobrá zpráva je, že to je jeho méně nebezpečná forma a že se nemoc ještě nestačila pořádně rozvinout. Bolí ji hlava a v noci jí stoupá horečka, ale s tím se musí počítat, to je běžné.“

Tím Richarda trochu uklidnil, ale ne docela. „Aggie ale říkala, že jeden z těch lidí, které moje žena ošetřovala, zemřel," poznamenal úzkostlivě.

„Ano, taky mi to řekla. Malá holčička, jestli se nepletu." Doktor pokrčil rameny. Nebylo to bezradné gesto, spíš tím chtěl naznačit, že se to prostě muselo stát. „Díky špatné stravě a prachbídným hygienickým návykům jsou chudí k téhle nemoci daleko náchylnější. To se naštěstí Elisabeth netýká."

Na chvilku se odmlčel a jen vychutnával koňak, kterým ho Richard podaroval. Klidně, bezelstně se mu při tom díval do očí a ani jednou neuhnul pohledem. „Rád bych tu pár dní zůstal. Myslím, že žádné komplikace nenastanou, ale člověk si nikdy nemůže být stoprocentně jistý. Každopádně by ode mě nebylo etické, kdybych vám neřekl, že byste si měl vyžádat i názor svého rodinného lékaře."

Nad tím Richard nemusel dlouho přemýšlet. 1 když nevěděl, co si má myslet o vztahu tohoto mladého lékaře a své ženy, stejně jako Aggie teď i on naprosto důvěřoval jeho profesionálnímu úsudku. „Ještě dnes mu dám vědět, pokud na tom trváte."

„Výborně. Můžu se tu zdržet jen tři dny, nanejvýš čtyři. Nemůžu nechat svoje bristolské pacienty na holičkách. Aggie je samozřejmě velice schopná, jenže Elisabeth si ji dokáže omotat kolem prstu." Lékař se najednou zamračil. „Dokud tady budu, bude ta malá darebnice dělat to, co jí nařídím, jinak ať si mě nepřeje! Až ale odjedu, spoléhám na vás, sire Richarde, že dohlédnete, aby brala léky, které jí předepíšu. Z téhle choroby se nezotaví přes noc."

„Můžete se na mě spolehnout, doktore.“

„Věděl jsem, že můžu,“ pousmál se lékař a zahleděl se do hlubin poloprázdné sklenice. „Já věděl, že se něco takového dříve či později přihodí. A může za to Mary!“

„Mary?“ Richardovi se znovu sevřelo srdce, jako pokaždé, když před ním někdo vyslovil jméno jeho dávno pohřbené lásky, která snad opravdu byla jen přeludem. Měl se snad až do konce života vždy cítit jako ten nejhorší darebák pokaždé, když před ním někdo vysloví to obyčejné, běžné jméno?

„Elisabethina babička, Mary Smithsonová. Znal jste ji?“

„Ne, neměl jsem to potěšení,“ řekl tiše Richard. Mimoděk si vzpomněl, jak si v kostele s Elisabeth vyměňovali manželskou přísahu. „Elisabethino druhé jméno je Mary. Předpokládám, že ho dostala po své babičce, ne?“

„Nejspíš ano,“ poznamenal Carrington bez většího zájmu. „Co jsem to ale vlastně… Aha. Stará paní totiž Elisabeth celých těch šest let, co u ní bydlela, hrozně rozmazlovala. Mary zbožňovala snad i zem, po které Elisabeth chodila. Nebylo nic, co by pro to děvče neudělala. Vůbec nic jí neodepřela. No…“ pokrčil Carrington rameny, „…možná ani není čemu se divit, když člověk vezme v úvahu, v jakých poměrech předtím Elisabeth musela žít.“

Richard okamžitě zpozorněl. „Ano, o tom jsem něco zaslechl. Prý nějak nevycházela se svou starší sestrou.“

„Tak to tedy zdaleka nevystihuje skutečnost, vážený pane.“ Mladý lékař si pro sebe zabručel něco, čemu nebylo moc rozumět, ale co by si asi stejně netroufl ve

vznešené společnosti zopakovat nahlas. „Upřímně doufám, že už tu její zlořečenou sestru v životě neuvidím.“

Richard se na něj překvapeně zadíval. Bylo nad slunce jasnější, že mladý lékař sice chová k Elisabeth velmi něžné city, ale přitom o ní před chvílí mluvil úplně jinak, než jako její milenec. Dávalo to nějaký smysl? „Vy máte moji ženu velmi rád, je to tak?“ zeptal se opatrně.

Lékař se usmál a bez rozmýšlení řekl: „Ano, mám ji velice rád. Vždyť jsme vedle sebe vyrůstali. Kdybych měl sestru, chtěl bych, aby byla jako Elisabeth.“

Ponořil se do vzpomínek a vyprávěl Richardovi, kolikrát musel Elisabeth podlehnout a vzít ji s sebou ke svým pacientům, prostě proto, že kdyby ji nevzal, stejně by s ním šla. Mluvil o létech, která vedle ní prožil v domě její babičky. Vyprávěl o těch dobách s citem a jemnou melancholií. Tón jeho vyprávění se výrazněji měnil jen tehdy, když přišla řeč na to, co považoval za Elisabethinu umíněnost a tvrdohlavost. V takových chvílích se nesouhlasně mračil a dobromyslně ji plísnil.

Richard pozorně naslouchal vyprávění mladého lékaře a docházel přitom k čím dál pevnějšímu přesvědčení, že vztah mezi jeho ženou a mladým lékařem byl vždy jen vztah sestry a o trochu staršího nevlastního bratra.

Když se Richard toho večera odebral na lože, zjistil, že si doktora Carringtona docela oblíbil a že ho svým způsobem dokonce musí obdivovat.

V následujících dnech svěřil Richard veškerou péči o svoji ženu do rukou mladého lékaře. Ačkoliv doktor Carrington trávil většinu času v pokoji u nemocné, dostal

Richard přece jen občas příležitost promluvit s ním. Jeho respekt a obdiv k mladému lékaři s každým takovým setkáním jen rostl. Došel k názoru, že tak nadaný a zodpovědný mladý muž by měl dostat příležitost, aby si trochu přilepšil i co se týká pozemských statků.

Doktor Carrington ovšem mohl o hvězdné kariéře slavného lékaře při své současné situaci jen snít.

Během doby, kterou spolu strávili, se Richard dozvěděl, že paní Smithsonová odkázala ve své poslední vůli doktoru Carringtonovi značnou částku peněz. Podle lékařova dost ošumělého vzhledu bylo ale poznat, že z ní ani penci neutratil za to, aby si život zařídil byť i jen skromným pohodlím.

Všechno svoje úsilí a umění věnoval obyvatelům chudinských čtvrtí Bristolu, což bylo sice chvályhodné, ovšem na druhou stranu dost proděleč né – chudí mu za jeho služby při nejlepší vůli nemohli platit tak, jak by si zasloužil. Richard doktora Carringtona dokonce podezíral, že na jejich léky doplácí z vlastních peněz.

Ačkoliv dědictví po paní Smithsonové nebylo zrovna malé, nemohlo mu vydržet do nekonečna, a Richard se nemohl zbavit dojmu, že by se ty peníze daly využít daleko účelněji. Tom byl mladý muž s radikálními názory jak na lékařskou vědu, tak na to, co nazýval „prohnilou monarchií“. Byl přesvědčený anarchista a idealista.

Richard ale byl trochu realističtější a věděl, že umění mladého lékaře se nikdy nedostane respektu a náležitého ocenění, pokud si nezíská uznání u lidí z vyšších kruhů – tedy u lidí, do jejichž společnosti ho právě on mohl uvést.

V den, kdy měl Thomas odjet, mu Richard navrhl, aby se šli projet na koních. Podnikli takovou projížďku už několikrát, a protože mladý lékař považoval pobyt na zdravém vzduchu a tělesný pohyb za základ zdraví, okamžitě souhlasil. Vyrazili směrem k malému městečku, které se tulilo v údolí asi pět mil od Knightley Hall.

Teprve když se ocitli před hezkým cihlovým domkem na náměstí, který měl nad vchodem erb rodu Knightleyových, si Thomas domyslel, že za jejich výletem je možná něco víc než jen touha po čerstvém vzduchu.

Probodl svého společníka zkoumavým pohledem. Nevěděl, jak si má vysvětlit, že jeli zrovna sem. Seskočil z koně a uvázal mu uzdu na kovové zábradlí před domkem. „Velmi hezký domek, a výhodně položený," řekl. „Zajímalo by mě, kdo tu bydlí. Nejspíš nějaký prosperující právník, ne?"

„Ne, domek je teď prázdný," řekl Richard a vytáhl z kapsy klíč. „Ten dům patří mně, jak jste si už podle erbu určitě sám domyslel. Nechal ho postavit můj otec pro jednu svoji příbuznou. Prateta Matilda byla dobrá duše a každý ji měl rád. Můj otec měl dobré srdce a chtěl se o ni postarat, ale rozčilovalo ho, jak se mu na zámku pořád do všeho pletla. Proto nechal postavit tenhle dům, aby od ní měl pokoj. Prateta mého otce nakonec o pár let přežila, jak už to bývá. Můj bratr se z nějakého neznámého důvodu pořád nemohl přimět k tomu, aby dům prodal, a tak jsme ho od pratetiny smrti občas pronajímali. Jak sám vidíte, teď je prázdný a čeká na nového nájemníka… a já

upřímně doufám, že tím novým nájemníkem budete právě vy.“

Richard neposkytl svému poněkud vyjevenému společníkovi nejmenší příležitost, aby mu na to mohl něco říct, a provedl ho domkem. Vzduch tu byl trochu zatuchlý, jak se v něm dlouho nevětralo, ale jinak byl ve vynikajícím stavu. Při prohlídce Richard lékaři vysvětloval, proč mu tak nečekanou nabídku vůbec předkládá.

Tom jen poslouchal. Richard se ho snažil přesvědčit, aby nechat svoji praxi v Bristolu být a založil si novou ordinaci tady, na venkově.

Když se na závěr prohlídky ocitli ve velké hale v přízemí, řekl mu Tom: „Z téhle místnosti by byla vynikající lékárna a z místnosti pod schody bych mohl udělat vyšetřovnu. Domek je hned na náměstí, takže by sem chodili i nemocní, kteří by jinak lékaře těžko hledali. Navíc se v tomhle městečku konají trhy, takže by se sem sjížděli i lidé z okolí a praxe by tu jen vzkvétala.“ Povzdechl si. „Je to pokušení, Richarde, to nemůžu popřít, jenže já mám spoustu pacientů v Bristolu, kteří naléhavě potřebují moji pomoc. Není tam nikdo, na koho by se mohli obrátit.“

„Tome, chudáky najdete všude, dokonce i tady,“ řekl mu na to Richard. „Potřebují snad chudí na venkově pomoc méně než chudí ve městech? Kdyby tady v okolí byl nějaký lékař, který by jim byl ochotný pomáhat, i když na tom nic nevydělá, nebyla by teď Elisabeth nemocná – vzpomínáte si přece, jak se nakazila, ne?“

Tom přešel k oknu a zadíval se ven. Ulice byla plná lidí, kteří si šli po své práci. Uviděl mezi nimi i dítě, které

bylo ještě jako nemluvně postižené křivicí. O chvíli později uviděl muže ve svém věku, který za sebou těžce vláčel jednu nohu. Vypadalo to, že si ji zlomil a že mu potom špatně srostla, možná jen proto, že mu ji nikdo nedal do dlah. Ano, Richard měl pravdu, chudí se opravdu najdou všude.

„Byl bych rád, kdybych mohl dostat týden, možná dva na rozmyšlenou," řekl nakonec. „Nechci vypadat nevděčně, oceňuju, že jste mi dal příležitost otevřít si tu ordinaci a používat k tomu tenhle dům za směšně nízké nájemné, ale… je spousta věcí, které ještě musím vzít v úvahu."

„Můžete si dát s rozhodnutím načas, nepospíchám na vás," řekl Richard.

Tom potřásl hlavou. „Ne, jsem zvyklý rozhodovat se rychle. Týden mi bude stačit, dva týdny nanejvýš." Uznale se na Richarda podíval. „Upřímně řečeno, dost mě udivilo, že si Elisabeth, která má na monarchii a šlechtu podobné názory jako já, vzala zrovna vás, šlechtice… Teď už to pomalu začínám chápat."

Zato mně to ještě pořád jasné není, pomyslel si Richard, rychle se otočil a beze slova vyšel z domu.

DEVÁTÁ KAPITOLA

Elisabeth si dlouze povzdechla a zhroutila se do *chaise-longue*, které stálo pod oknem její ložnice. V

jejích pohybech nebylo nic z obvyklé grácie a ladnosti, bylo to spíš gesto naprostého vyčerpání, jak tělesného, tak duševního.

Stačilo, aby zavřela oči, a elegantně zařízená místnost kolem ní zmizela. Kdyby jen šlo stejně jednoduše vymazat i bolestivou pravdu o situaci, v jaké se ocitla!

V době, kdy byla nemocná, snad Richard ani nemohl být pozornější. Ode dne, kdy odjel Tom, ji každý den v jejím pokoji několikrát navštěvoval a staral se o ni.

Nejdřív to nesla trochu nelibě. Nebylo jí to po chuti, brala jeho přítomnost jako nevítaný vpád do svého soukromí, a také mu to dávala najevo častými výbuchy rozmrzelosti. Jak ale dny ubíhaly a ona se cítila čím dál silnější, začínala si na jeho přítomnost pomalu, ale jistě zvykat. Ani potom se ale nedokázala přinutit, aby ho vítala s alespoň předstíraným nadšením.

Nedá se říct, že bys byla ideální, trpělivý pacient, řekla si teď Elisabeth a na jejích rtech se objevilo cosi, co snad už mohl být alespoň náznak úsměvu. Tyfus s sebou samozřejmě přinesl i skleslost a únavu, ale její náladovost a rozmary se nedaly svádět jen na nemoc, to si Elisabeth dobře uvědomovala.

Jednu chvíli se chovala jako trpitelka a mučednice, která se sevřenými rty a modlitbou v duši snáší všechny ústrky okolního světa, vzápětí na všechny kolem vybuchovala v záchvatech hořké rozmrzelosti a nic, co pro ni udělali, jí nebylo po chuti.

Chudák Aggie to všechno musela snášet spolu s Richardem, protože ani jemu se její rozmary nevyhnuly a stal se tak obětí nejedné ostré výčitky nebo rozmrzelého

vrtochu. Matně si pamatovala, že po něm jednou dokonce cosi hodila.

Teď se však už takové chování omlouvat nedalo, a Elisabeth si to uvědomovala. Chovala se jako rozmazlené děcko.

Byla teď trochu pohublá, ale s každým dnem se cítila silnější. Teď už opravdu nemusela zůstávat celé dny zavřená ve svém pokoji. Pro ostatní nepředstavovala žádné nebezpečí, už se od ní nemohli nakazit, a proto teď přemýšlela, jestli nenastala ta správná chvíle, aby se znovu ujala povinností paní domu.

Ovšem… kolika z povinností lady Knightleyové se doopravdy chtěla ujmout?

Musela si přiznat, že stále cítí ke svému manželovi hořkost. Ještě mu pořád neodpustila, jak se k ní tehdy choval. Krutá, nespravedlivá obvinění se jí uhnízdila hluboko v duši, jako by tam někdo každé z jeho surových slov vypálil rozžhaveným cejchem.

Nenávist, kterou k němu cítila ten den, kdy odjížděl do Londýna, už trochu polevila a vychladla. Místo toho teď nebyla spokojená se vším, co dělal, a nevěřila mu ani slovo. Pořád se snažila sama sebe přesvědčit, že už jí na něm vůbec nezáleží, že je jí jedno, co s ním bude, že se Richardovi podařilo dokonale zničit veškerou lásku, kterou k němu celý život cítila.

Pokud by tomu tak ale doopravdy bylo, proč by potom ucítila tak prudký nával žárlivosti, když se od jedné sousedky dozvěděla, že v Londýně Richard pravidelně navštěvuje jednu veselou vdovu, která je proslulá tím, že si se svou pověstí neláme hlavu a má ráda pánskou společnost?

A proč včera s tak hořkou lítostí nesla, že se Richard rozhodl vrátit do Londýna?

Dveře ložnice se otevřely. Elisabeth se ohlédla a uviděla, že dovnitř vchází Aggie. V náručí nesla Juliet. Bylo to poprvé po několika týdnech, kdy Elisabeth zase spatřila Richardovu malou neteř. Juliet se na ni usmála, jen co ji poznala. Jediný pohled na malou holčičku zvedl Elisabeth náladu víc než celé vědro nejlepšího léku proti trudnomyslnosti.

„Tak to vidíte! Já vám říkala, že na vás nezapomene," řekla vítězoslavně Aggie a předala dvouleté děcko Elisabeth do náruče.

Juliet okamžitě vzala do drobné pěstičky pramen Elisabethiných vlasů. „Au, tak se mi zdá, že tvoje způsoby se ale ani trochu nezlepšily, ty malá uličnice!" řekla Elisabeth a pokusila se vlasy vyprostit z pevně sevřených prstíků. „A taky se mi zdá, že jsi přibrala. Jestli to takhle půjde dál, bude ti teta muset předepsat dietu."

„To pán ji tak rozmazluje. A vás taky, když už jsme u toho," poznamenala Aggie a nesouhlasně si odfrkla. „Chudák pán, má s vámi přímo svatou trpělivost!"

Elisabeth si okamžitě domyslela, jak to Aggie myslí a proč to říká. Zvedla pohled z Julietiny cherubínské tvářičky a zavrtala ho do zvrásněné tváře své komorné. „Já vím, Aggie, že jednu dobu jsem nebyla tak docela při smyslech. Možná jsem se k tobě chovala nevrle nebo protivně, když jsem byla nemocná. Omlouvám se za všechny rozmary a ústrky, které jsi musela vydržet."

Teď už to byla znovu ta stará známá Elisabeth, která vždy brala ohledy na druhé. Aggie se pousmála, ale hned

se ovládla a dál se tvářila nepřístupně. Její rty se sevřely jak louskáček na ořechy. Když promluvila, zněl její hlas nevrle a nesouhlasně. „Mně se nemáte co omlouvat, po mně jste misku s polévkou ani sklenici s citrónovou limonádou neházela! Každý jiný muž by na vás vzal lískovku, ať jste nemocná, nebo ne!“

Elisabeth se zlomyslně pousmála. Tou sklenicí s limonádou se mu málem trefila do hlavy. S miskou polévky měla větší úspěch – její obsah do poslední kapky skončil na přepychovém, odborně ušitém tmavomodrém saku jejího manžela.

„Neměl mě pořád nutit do jídla,“ odsekla Elisabeth, jako by se tím vysvětlovalo, proč se chovala tak podivně k člověku, který jí chtěl jen pomoci. „Propána, Aggie, vždyť byl tak otravný, že by to nevydržela ani sebetrpělivější světice! Pokaždé, když sem přišel, se hned mezi dveřmi ptal, jestli jsem snědla jídlo nebo jestli jsem si vzala ty léky.“

„A co měl dělat jiného?“ řekla na to Aggie. Měla pocit, že se musí pána domu zastat. V týdnech, které uplynuly od jeho návratu z Londýna, si u ní získal respekt. „Hrozně mu na vás záleží, to by přece muselo být jasné i slepému.“

Tohle Elisabeth připomínat nemusela. Aggie teď v Richardovi viděla ztělesnění všech mužských ctností. Elisabeth se ale při pohledu na věrnou komornou nedokázala ubránit pochybám o tom, co Richarda k tak nečekanému chování vedlo.

V posledních týdnech jeho pověst utrpěla už tím, že odjel z Knightley Hall. Bylo by ji možné ještě víc pošpinit, kdyby zůstal v Londýně a užíval si tam

pohostinnosti té veselé vdovy, zatímco jeho mladá manželka by ležela na smrtelném loži? Možná to všechno dělal jen proto, že nechtěl dát společnosti důvod k pohoršení nad svým chováním.

Nechala myšlenky myšlenkami, protože stejně nikam nevedly, a zjistila, že se na ni teď Aggie dívá trochu tázavě, jako by čekala, jak se její paní v příští chvíli zachová.

„Nejsem v situaci, kdy bych se měla svému manželovi omlouvat, to přece chápeš, ne?“ řekla trochu příkře Elisabeth. „Copak jsi zapomněla, že včera zase odjel do Londýna?“

„Už se vrátil,“ řekla rychle komorná. Tohle Elisabeth opravdu nečekala. „Přijel před necelou hodinou.“ Aggie se otočila a vydala se ke dveřím. Elisabeth tak nemohla vidět vítězoslavný úsměv, který se objevil na její tváři.

I ke komorné se samozřejmě donesly zprávy o tom, co sir Knightley v Londýně dělal. Věděla i to, že jeho milostné avantýry vzbudily zájem celé londýnské společnosti. V zámecké kuchyni totiž vypomáhala služka, jejíž sestra sloužila u lady Pentecostové. Lady Pentecostová byla postarší dáma a postrach všech okolních šlechticů, protože byla proslulá svým jedovatým jazykem a neukojitelnou vášní po klevetách. Bohužel bydlela necelé čtyři míle od Knightley Hall.

Tato služka se samozřejmě s radostí podělila s ostatním služebnictvem o zprávy, které se k ní donesly a které siru Richardovi rozhodně nesloužily ke cti.

Podle toho, jak prudce se Elisabethino chování k siru Richardovi změnilo, si Aggie domyslela, že tyto klevety se donesly i její paní. Elisabeth věděla, že její manžel

navázal poměr se zkušenou vdovou, a v těch dvou týdnech, které předcházely její nemoci, její chování prozradilo, že cítí daleko víc než jen zuřivou žárlivost.

Její paní se snažila sebe i všechny kolem přesvědčit, že jí na jejím manželovi už nezáleží, ani co by se za nehet vešlo. Aggie tím ale nezmátla. Kde není láska, není ani žárlivost, říkala si Aggie.

Komorná si ovšem snadno domyslela, že tentokrát už Elisabeth k žárlivosti nemá žádný rozumný důvod. Sir Richard v Londýně zůstal koneckonců jen na jednu noc. Aggie si nedokázala představit, že by ji využil k další návštěvě té vdovy. I kdyby to udělal, z toho, že se tak rychle vrátil, bylo jasné, že ho její půvaby v hlavním městě určitě dál zdržovat nebudou.

Elisabeth k podobnému názoru v té chvíli sice došla také, ale nedostala příležitost, aby se nad těmito zvláštními okolnostmi hlouběji zamyslela. Juliet se totiž začala po podlaze batolit k těm úžasně zajímavým lahvičkám, které stály na toaletním stolku její tety, a Elisabeth ji proto musela usměrnit. Na hlubší přemýšlení o tom, co mohlo způsobit tak pronikavou změnu v chování jejího manžela, jí zkrátka nezbyl čas.

Právě když si s Juliet začaly hrát na mrkanou, otevřely se dveře ložnice. Elisabeth se domnívala, že to je zase Aggie, která si přišla vyzvednout její malou neteř, aby ji dala po obědě spát, a proto ani nezvedla pohled. Juliet něco radostně zažvatlala a začala se batolit ke dveřím, aby nově příchozího uvítala. Elisabeth v té chvíli klečela na zemi za *chaise-longue.* Zvedla hlavu nad opěradlo a přes jeho okraj uviděla, že holčička už je v objetí silných, svalnatých paží jejího manžela.

Těžko někoho přesvědčovat, že už je z vás zase rozumná, elegantní mladá dáma, když je člověk na všech čtyřech, a ještě k tomu schovaný za kusem nábytku, pomyslela si kysele Elisabeth. Na sebevědomí jí nepřidalo, ani když zjistila, že se na ni její manžel se zájmem dívá a že mu přitom v temných hnědých očích pobaveně jiskří.

Naštěstí ji v té chvíli zachránila Aggie, která si konečně přišla vyzvednout malou Juliet. Elisabeth tím alespoň dostala příležitost zvednout se ze země a trochu se upravit.

„Nečekala jsem, že se vrátíš tak brzo," poznamenala rádoby nenucené, aby prolomila nepříjemné ticho, které nastalo po Agathině odchodu. Richard na to nic neřekl, ale jeho pobavený výraz mluvil sám za sebe. „Myslela jsem, že zůstaneš pryč ještě alespoň pár dní."

„Co jsem měl k vyřizování, to už jsem vyřídil, takže nebyl důvod, proč se tam zdržovat déle, než bylo nutné." Všiml si, jak se jí v očích na zlomek vteřiny pohrdavě zablesklo. Řekl si, že bude moudřejší, když změní téma hovoru. „Připadá mi, že ses za ty dva dny už dokonale zotavila."

Měl teď po dlouhé době první příležitost spatřit ji v něčem jiném než ve flanelové noční košili. Měla na sobě šaty z řaseného mušelínu, ve kterých vypadala daleko mladší. Vlasy měla rozpuštěné a padaly jí na ramena v bohatých rudohnědých prstencích.

„Když už se cítíš dost silná, aby sis mohla hrát se svou neteří, možná by ses mohla ujmout i ostatních povinností, ne?"

Pozorně sledoval, jak na to zareaguje, a proto mu neuniklo, jak v tom okamžiku ztuhla. Rychle se vrátila za gauč. Chovala se jako malé dítě, které se chce schovat před výpraskem. Richardovi bylo jasné, co se za tou náhlou panikou skrývá, a proto ji rychle uklidnil.

„Nečekám, že by ses ujala všech povinností najednou, samozřejmě jsem myslel jen takové, na které se… hm, cítíš.“ Ostražitý pohled z jejích očí nezmizel, a když se Richard vydal zpět ke dveřím, nedokázal potlačit úsměv, který v něm její chování vyvolalo. „Co kdybys mě doprovodila dolů do knihovny? Cestou domů jsem se zastavil na poštovní stanici a vyzvedl jsem dopisy. Je jich tam pár i pro tebe.“

Poprvé ode dne, kdy vypukla její choroba, se Elisabeth odvážila překročit práh své ložnice. Když teď scházela po schodech do knihovny, musela vynaložit obrovské úsilí, aby překonala chuť prchnout zpět do bezpečí svého pokoje.

V knihovně – rozlehlé místnosti obložené od podlahy až ke stropu knihami s koženými deskami – se usadila k psacímu stolu svého manžela a otevřela první dopis.

Byl od její dávné přítelkyně, komtesy Dartwoodové, a Elisabeth se při jeho čtení pomalu dostávala zpět do své kůže. Poprvé se začala cítit alespoň trochu příjemně v domě, který se jí líbil už od prvního okamžiku, kdy ho spatřila.

Ani tak si ale nedokázala pomoci a občas od dopisu hodila pohledem po svém manželovi. Nechtěla ztratit přehled o tom, co právě dělá.

Richard se nečekaně zvedl ze židle, tak prudce, až se trochu lekla. Na nic se jí nezeptal a nalil jí sklenici vína.

„Tumáš, napij se,“ přikázal jí. „To by tě mohlo alespoň trochu uklidnit.“

„Jsem v naprostém pořádku,“ ujistila ho, ale sklenici si od něj přece jen vzala.

„Tak se na mě přestaň dívat, jako bych byl had, který tě chce každou chvíli uštknout. Co ti Verity píše?“ zeptal se. Napadlo ho, že bude lepší, když její myšlenky odvede jiným směrem. „Doufám, že jsou v Devonshire všichni v pořádku?“

„V naprostém. Malý Arthur roste jako z vody.“ Ještě pořád ho ostražitě sledovala. Richard rychle obešel roh stolu a postavil se přímo nad ni. Elisabeth si najednou uvědomila, jak je vysoký a mužný. Také si ale uvědomila, že jeho mužnost, která jí dřív přišla tak přitažlivá, jí teď spíš nahání strach.

V duchu se trochu otřásla. Řekla si, že se v jeho přítomnosti musí alespoň navenek chovat klidně a vyrovnaně. „Z toho dopisu jsem vyrozuměla, žes jim napsal o mé nemoci.“

„Ano, napsal. Verity se sem za tebou chtěla okamžitě rozjet, ale nakonec jsem jí to přece jen vymluvil. Dalo to ale spoustu práce. Možná bychom je ještě letos měli pozvat na návštěvu, co myslíš?“

Pozoroval, jak si Elisabeth štíhlými, půvabnými prsty nese ke rtům sklenku s vínem. Byla ještě pořád trochu hubenější, než by se mu líbilo, ale jinak se zdálo, že se ze své nemoci už dokonale zotavila. Vycítil, že se v jeho přítomnosti cítila nesvá.

„Co kdyby ses se mnou na podzim jela podívat do Londýna? Nemuseli bychom se tam zdržet víc než jeden, nanejvýš dva týdny, ale aspoň bych tě mohl představit

spoustě lidí, kteří touží po tom, aby se s tebou mohli seznámit.“

Nic na to neřekla. Richard ale pozorně sledoval každé její gesto, každý výraz v její tváři, a proto mu neuniklo, že jí po půvabných rysech tváře přeběhl pohrdavý stín. Bylo mu jasné, že se nejspíš dozvěděla o jeho známosti s jistou veselou vdovou.

Teď ale nebyl správný čas na to, aby se pokoušel vysvětlovat, proč došlo k tomu, k čemu vůbec dojít nemělo. Ta záležitost už stejně byla několik týdnů uzavřená, i když tohle asi Elisabeth ještě nevěděla.

„Když už mluvíme o té cestě do Londýna,“ pokračoval nenucené Richard, „vzpomněl jsem si na další věc, kterou bych s tebou rád probral. Jde o náhradu za Finche.“

Teď už se mu podívala přímo do očí. „Má to znamenat, že od nás Finch odchází?“

„Má drahá, Finchovi je přes sedmdesát. Určitě sis už sama všimla, že ho sužuje revmatizmus. Je nejvyšší čas, abychom ho poslali do důchodu. Přijímání a propouštění služebnictva je tvoje starost a já ti do toho nechci mluvit, ale jestli chceš, abych to s ním projednal já, rád to udělám.“

„Ano, byla bych raději, kdybys s ním promluvil ty,“ řekla rychle. Možná to od ní bylo zbabělé, ale na tak nepříjemný úkol se ještě necítila. Stárnoucího majordoma si oblíbila, a on jí už od prvního dne, kdy se na zámku objevila, prokazoval úctu a respekt, i když byl o půl století starší než ona.

Richard ale měl pravdu – když člověk viděl, jak ten starý pán musí několikrát den zápasit s příkrými schody, muselo mu ho být líto.

„Slouží u vaší rodiny celý život, takže asi bude lepší, když mu to oznámíš ty. Nechci, aby si myslel, že ho do důchodu chci poslat já. I když je pravda, že by asi bylo lepší, aby se té práce ujal někdo mladší, v tom s tebou souhlasím."

„Dobrá, vyřídím to sám. Myslím, že ideální náhradou za Finche bude Medway, majordomus, který má na starosti londýnskou rezidenci. Pošlu pro něj, ale byl bych rád, kdyby sis ho předtím ještě na vlastní oči prohlédla. Pokud by se ti nějak nezdál, nebo by sis myslela, že se na tu práci nehodí, můžeme samozřejmě najít někoho jiného."

„Určitě tu práci dobře zastane. Můžeš pro něj poslat třeba hned," přikývla. V duchu se přitom podivila, jak přirozené jí připadá probírat s ním takovéto otázky. Cítila, jak z ní pomalu vyprchává napětí, které jí svíralo duši od první chvíle, kdy ho dnes uviděla. Klid a pochopení, které mezi nimi teď panovalo, ale nemělo trvat déle než několik vteřin.

„Byl bych rád, kdyby i druhý úkol, který musím splnit a který už nemůžu dál odkládat, byl stejně snadný jako tenhle." Tázavě se na něj podívala, a proto hned vysvětlil: „Jde o Hodgea. Je nejvyšší čas, aby už taky šel do důchodu. Měl jsem ho tam poslat hned, jak jsem se loni vrátil do Anglie."

„A proč jsi to tedy neudělal?"

„Ani nevím," řekl a roztržitě si prohrábl vlasy. „Nejspíš jsem nechtěl, aby se kvůli mně cítil nějak

zodpovědný za smrt mého bratra a švagrové. Tu drožku totiž při té nehodě řídil on. Naštěstí se mu na poslední chvíli podařilo seskočit z kozlíku, těsně než se kočár zřítil do té strže.“

„Myslíš, že kdyby kočár řídil někdo mladší, tak by k té nehodě nedošlo?“ zeptala se tiše.

Richard bez zaváhání potřásl hlavou. „Ne, to ne. Byl jsem se tam podívat. Cesta je tam úzká a klikatá, člověk vůbec nemůže odhadnout, co ho čeká za další zatáčkou. Navíc se z jedné strany zvedá skalní stěna, z druhé je ta strž, takže není kam uhnout. Hodge zareagoval tak, jak mu velel instinkt – strhl koně, aby se vyhnul srážce. Jinam než k té strži uhnout nemohl. To ale nic nemění na tom, že už na svoji práci nestačí. Je hrozně zapomnětlivý. Jen si vzpomeň, co se stalo ten večer, když jsme byli u tvé sestry. Každý jiný sluha by se alespoň přišel zeptat, jestli jsme se rozhodli, že zůstaneme přes noc. Hodge místo toho usnul jako pařez a bylo mu to úplně jedno.“

Elisabeth zpozorněla. V jejích očích se znovu objevil ostražitý výraz. „Uznávám, že si o nás měl dělat trochu větší starosti a neměl se spokojit s tím, že si *myslel*, že tam chceme zůstat… Ale doufám, že mu nekladeš za vinu ty nešťastné události, ke kterým tam tu noc došlo.“

Zkoumavě se na ni podíval přes stůl. Nikdy by ho ani nenapadlo vracet se k tomu, co se tehdy na zámku Chilthamových stalo. Teď, když se o tom Elisabeth sama zmínila, měl pocit, že by bylo hloupé tvářit se, že neví, o čem Elisabeth mluví.

Možná už nastala správná chvíle, aby zapomněli na svoje rozpory, odsunuli je stranou a začali s čistým stolem, bez vzájemných výčitek a obviňování.

„Nemám Hodgeovi za zlé to, co se stalo chvíli po našem sňatku,“ řekl opatrně.

„Samozřejmě že ne,“ odpověděla prudce. „Máš to za zlé mně.“

„Ne, ne tak docela,“ řekl pomalu. Elisabeth ho teď probodávala ledovým pohledem, ale on ho vydržel a ani na chvilku neuhnul očima stranou. „Svůj podíl viny na tom má každý z nás, ty i já. Myslíš, že moje zlost byla nepřiměřená, když jsem se o tobě dozvěděl… to, co jsem se dozvěděl?“

Nejdříve si myslel, že mu Elisabeth tvrdohlavě odmítne odpovědět, ale nakonec přece jen promluvila. Její hlas byl chladný a nebylo v něm ani stopy po nějakém citu, naději nebo dobré vůli. „Možná se tvoje chování dá do jisté míry pochopit, možná i omluvit. Na tom, co se stalo, už ale nikdo z nás nic nezmění, i kdybychom na tom něco měnit chtěli nebo mohli.“

Zvedla se z křesla a vydala se ke dveřím. Potom se ale otočila a nečekaně řekla: „V jedné věci jsi rozhodně pravdu měl, Richarde, to musím přiznat. Moje sestra opravdu chtěla, abych tu noc zůstala zamčená ve sklepě. Jsem přesvědčená, že mě tak chtěla donutit ke sňatku. Jenže ten ženich jsi rozhodně neměl být ty.“

Richarda její otevřené přiznání tak překvapilo, že se v první chvíli nezmohl na nic jiného, než že jen ohromeně zalapal po dechu. Než si stačil uvědomit, co mu právě řekla a než si stačil rozmyslet, co to vlastně má znamenat, byl už v knihovně sám.

Vydal se k sekretáři, otevřel ho a nalil si sklenku madeiry. Měl neodbytný pocit, že se teď potřebuje posilnit, stejně jako to před chvílí potřebovala jeho žena.

Odnesl si sklenku s vínem k oknu, postavil ji na římsu a podíval se na zdánlivě nekonečné pozemky, které obklopovaly jeho zámek. Nevnímal ale krásu jara, nevšiml si, že třešně u stájí už rozkvetly a nad květinovými záhony bzučí včely. Před jeho duševním zrakem se znovu odehrávaly události toho osudného večera v Devonshire.

Elisabeth tedy konečně přiznala, že jejich společná noc ve sklepě byla předem naplánovaná. Podle toho, jak to řekla, se zdálo, že ona sama o tom nic nevěděla, že to byl plán její sestry.

Další logickou úvahou mu z toho vyplynulo, že tam tedy s Elisabeth neměl ten večer zůstat uvězněný on, ale mladší bratr lorda Chilthama, Edward. Zúžily se mu panenky. Pořád tu zůstávala ještě jedna, zatím nezodpovězená otázka.

Kdy se vlastně Elisabeth o mrzkém uskoku své sestry dozvěděla? Ze začátku žádné podezření neměla, tím si byl jistý. Musela se o tom ale dozvědět už někdy v době, kdy ještě byli v Devonu.

Pochyboval, že by se jí k tomu přiznala sama Evadne. Ta se dokonce ani nenamáhala, aby je po té noci navštívila u Dartwoodových, dokonce jim tam ani nepřijela blahopřát k narození děťátka. Že by napsala Elisabeth dopis, ve kterém by se jí vyzpovídala ze svých hříchů? Ne, ani tahle možnost se mu nezdála pravděpodobná.

Podle toho, co se o Evadne dozvěděl od Brina a Verity Dartwoodových a co mu později potvrdil i Thomas Carrington, teď měl o charakteru – vlastně spíš nedostatku charakteru – lady Chilthamové docela jasnou

představu. Evadne byla natolik vychytralá, že by se nikdy nedopustila takové chyby, aby o svých nečestných uskocích někomu poskytla písemný důkaz, jakým by takový dopis docela jistě byl. Nemohla riskovat, že by ten dopis v budoucnu někdo mohl použít proti ní.

Ne, od své sestry se Elisabeth pravdu nedozvěděla… Kdo jí to tedy, u všech ďasů, mohl říct?

Osud mu nedopřál, aby se odpověď na tuto otázku dozvěděl hned ten den, proto mu v myšlenkách hlodala ještě skoro celý příští týden.

Elisabeth se povinností zámecké paní ujala s obdivuhodnou nonšalancí, ale kdykoliv se spolu ocitli sami, byla nemluvná a odmítavá. Jinak se chovala normálně a nic se jí nedalo vytknout.

Když spolu večeřeli, mluvila vždy jen o nedůležitých podružnostech, většinou o služebnictvu a o správě zámku. Pokud k nim přišla nějaká návštěva nebo pokud se sami vydali někam k sousedům, bylo její vystupování zdvořilé a přesně podle bontonu.

Nemohl si však nevšimnout, že kdykoliv jí pomáhal nastoupit do kočáru, nechávala ruku v jeho dlani jen tak dlouho, jak bylo nezbytně nutné. Potom ji vždy zase rychle stáhla, jako by ji uštkl had. Nikdy s ním také nezůstávala o samotě déle, než bylo nutné.

Věděl, že by nemělo smysl dávat jí najevo, že by byl rád, kdyby vztahy mezi nimi byly znovu alespoň trochu intimnější. Tušil, že by tím všechno jen pokazil. S každým dalším dnem pro něj ale bylo čím dál těžší držet na uzdě touhu, kterou k ní cítil a která byla každým dnem silnější.

Bylo mu úplně jasné, že mu teď Elisabeth nevěří a že si ho nechce pustit k tělu. I ten největší hlupák by pochopil, že ještě nebyla ani zdaleka připravená ujmout se *všech* manželských povinností.

Richard věděl, že si musí zachovat chladnou hlavu a že nesmí dopustit, aby získala pocit, že se ji do něčeho snaží nutit. Ze všeho nejdříve si musel znovu získat její důvěru a úctu.

Jak se však ze dnů stávaly týdny, musel si přiznat, že její postoj k němu se vůbec nemění; ani k horšímu, ani k lepšímu. Začal ztrácet naději, že ještě někdy budou moci žít jako dva normální manželé.

Nevěděl, jestli mu Elisabeth dokáže odpustit, jak se k ní tehdy choval, jestli mu dokáže prominout, že natruc hledal útěchu a uspokojení u jiné ženy. Jistě, byla to jen krátká epizoda, na kterou by teď raději zapomněl, ale to na věci nic neměnilo.

Musel teď vedle ní být každý den. Měl ji vedle sebe, a přece mu byla tak vzdálená… Někdy měl pocit, že už to dál nevydrží. Nemohl si k ní dovolit ani jediný dotek. Pomalu se dostával ve svých úvahách k bodu, za kterým už byla jen černá beznaděj a zoufalství. V takových chvílích už skoro věřil, že její lásku nadobro ztratil.

A potom najednou přišla pomoc z míst, odkud by ji nikdy nečekal.

Nezapomněl, že je třeba postarat se o zámecké komíny. Venku bylo teplo a svítilo slunce, a to byla ideální doba na vyřešení problému, který ho trápil už od chvíle, kdy se ujal správy zámku. To dopoledne, kdy měl přijít kominík, Richard nebyl doma. Odjel ze zámku, protože chtěl cosi dohodnout s jedním ze svých nájemců.

Finch přesně věděl, o které komíny se jedná, a slíbil, že k nim kominíky zavede a o všechno se postará.

Kolem poledního se zámkem rozlehl vyděšený řev. Elisabeth, která v té chvíli psala dopis komtese Dartwoodové, seděla v malém salonku v zadním křídle zámku, který si zabrala jako svoji pracovnu.

Křik se donesl až k ní, a proto se vydala do haly, aby zjistila, co se vlastně děje. V hale stál hlouček služebnictva. Všichni se s očividným zájmem dívali do salonu, odkud se zřejmě před chvílí ozvaly ty výkřiky.

„Co se to tu propána děje, Finchi?“ zeptala se důrazně, když se ze salonu ozval další výkřik. „Kdo to tu tak křičí?“

„Kominíkův pomocník, paní. Zdá se, že nemá v úmyslu šplhat do tohoto komína, a kominík mu důrazně domlouvá, aby to udělal.“

„Uhněte!“ rozkázala Elisabeth ostře služebnictvu a prodrala se hloučkem ke dveřím salonu. Všichni se trochu lekli a ucouvli. Tak panovačný a ostrý tón z hlasu své paní ještě nikdy neslyšeli.

Elisabeth překročila práh salonu právě včas, aby uviděla, jak se kominík rozpřahuje pěstí a chystá se znovu udeřit svého pomocníka. Byl to malý chlapec, kterému mohlo být sotva deset. Z nosu mu tekla krev a zoufale vzlykal.

„Opovažte se to dítě ještě jednou udeřit!“ zvolala Elisabeth. Její hlas zněl tak ledově a autoritativně, že se mu nedalo odporovat.

Kominík nevědomky spustil ruku dolů a několik vteřin se jen nedůvěřivě díval na elegantně oděnou mladou dámu, která stála ve dveřích a která ho před

chvílí tak rozhodně okřikla. Její hezká tvář byla jako vytesaná z kusu žuly, tak nepřístupně a odměřeně se tvářila. Po několika vteřinách zamlaskal a jeho tlusté, mokré rty se zkroutily do podlézavého úsměšku.

„Nedělejte si s tímhle malým ničemou hlavu, madam. Já už toho lenocha znám, jak nedostane pár za ucho, tak prostě nedělá.“

Elisabeth pomalu vykročila k tomu odpornému, obtloustlému individuu, jehož skelný pohled jí jasně prozradil, že si jeho vlastník rád přihne. Jen co k němu došla, ucítila z něj oblak jalovcové vůně ginu. Podívala se na chlapce, kterého kominík ještě pořád držel tučnou rukou za límec a který se teď bázlivě krčil.

„Okamžitě toho chlapce pusťte!“

„Nedělejte si s tím malým ničemou hlavu, madam. Je to lenoch. Ale já už ho naučím.“

„To už jsem slyšela, nemusíte se opakovat!“ skočila mu Elisabeth ostře do řeči.

Kominíkovo sevření povolilo alespoň natolik, aby se chlapec mohl vytrhnout a o pár kroků se odplížit. Vypadal v té chvíli jako bezbranné, spráskané štěně. Třásl se a po umouněných tvářích se mu valily slzy jak hrachy.

Elisabeth si ho prohlédla od hlavy k patě. Přirovnání ke štěněti bylo trefné – chlapec opravdu připomínal odhozeného, vychrtlého pejska. Jeho šaty na první pohled vypadaly spíš jako pár roztrhaných hadrů. Byly špinavé, a navíc mu byly malé.

Na jeho obličeji pod několika vrstvami neumytých sazí Elisabeth jasně rozeznala staré šrámy a zanícené

boule. Kalhoty, v sedací části děravé, odhalovaly nezaměnitelné podlitiny po rákosce.

„Pojď sem, chlapče," řekla mu Elisabeth tiše a konejšivě, zatímco si chlapec pěstmi vytíral z očí slzy, a ještě víc si tak po obličeji rozmazal staré saze. Chlapec zaváhal, ale potom k ní stydlivě o pár krůčků přistoupil.

Zvedla mu košili a podívala se mu na záda. Křížem krážem se mu po nich táhly rudé pruhy. „Tohle má od vás?" zeptala se ledově kominíka.

„Je to budižkničemu a lenoch," ucedil kominík skrz zuby a podíval se na chlapce pohledem, který nevěstil nic dobrého. Bylo jasné, že jen co dodělají svoji práci a budou pryč ze zámku, dostane chlapec co proto. Stačí, aby se dostali z dosahu téhle mladé dámy, která si myslí, že může mluvit do výchovy malých sirotků. „Zacházím s tím spratkem slušně. Nemůže si na nic stěžovat. Když si udělá svoji práci, dostane i najíst."

„Cože? Že dostane najíst? To dítě je vyzáblé jak rasova kobyla!" Krátce se chlapci zadívala do tváře. „Jak je starý?"

„Bude mu asi deset, řekl bych, nebo tak nějak. Před dvěma rokama jsem si ho vzal ze sirotčince."

„Propána! To má ten chlapec štěstí, že ty dva roky ve vaší *pozorné péči* vůbec přežil!" Elisabeth odtrhla pohled od opuchlé tváře opilého kominíka a podívala se ke krbu. V ohništi bylo naskládané dřevo na podpal. „Jak to, že jsou v krbu ty třísky?"

„To aby se mu líp dělalo, abych tak řekl. Vždycky je potom s prací dřív hotový, hehe."

To znamenalo, že kominík chtěl chlapce nejdřív poslat do komína a potom mu pod chodidly zapálit oheň.

Elisabeth sice o takových nelidských metodách už slyšela, ale až do téhle chvíle si nedokázala představit, že by nějaký příslušník lidského rodu dokázal být tak krutý, aby je doopravdy používal.

Pohrdavě si kominíka znovu prohlédla od hlavy až k patě. V té chvíli jí byl ještě odpornější než předtím.

„Ten chlapec už dnes do žádného komína nepoleze. A nejen dnes, už nikdy!“ prohlásila. Její jindy tak příjemný hlas teď řezal jak čepel čerstvě nabroušeného nože. „Seberte si svoje náčiní a okamžitě z tohoto domu odejděte! Chlapec zůstane tady!“

Jem – tak se totiž chlapec jmenoval – zvedl k Elisabeth zbožňující pohled. V jeho očích byl údiv smíšený s úctou. Nedokázal asi uvěřit, že by se jeho krutému pánovi někdo dokázal postavit, a už vůbec nechápal, že by to mohla být žena. Také mu nešlo do hlavy, že by v tomto krásném domě, na posledním místě, kde by to čekal, našel strážného anděla, který by ho vysvobodil z jeho krutého údělu.

Jeho pán ale viděl věci v docela jiném světle. V jeho bezcitných očích se objevil bojovný výraz, který už Jem tak dobře znal a kterého se vždy tak bál. „Nehnu se odtud, dokud nedostanu zaplaceno za práci, kterou jsem udělal,“ odsekl a výhružně zamával pěstí. „A kluka si vezmu s sebou. Je to můj svěřenec a já mám svoje práva.“

„A jaká že to mají být práva?“ ozval se od dveří hluboký hlas. Elisabeth se v tom okamžiku nevýslovně ulevilo. Otočila se a uviděla, jak se k nim dlouhými kroky blíží její manžel.

Richard si už při prvním pohledu na ty tři domyslel, co se tu asi stalo. Stačil mu jediný pohled na jeho ženu, kominíka, krb s narovnanými třískami a otrhaného chlapce, aby mu bylo jasné, co všechno se tu odehrálo, zatímco byl pryč. Navíc zaslechl poslední slova, která si Elisabeth a kominík vyměnili.

Jeho žena, které teď na jedné bělostné ruce doslova visel umouněný kominíkův pomocník, se na něj dívala se směsicí vzdoru a prosby o pomoc. Kominík najednou zjistil, že proti němu stojí daleko hrozivější protivník, dokonce sám pán domu. Proto se rozhodl, že bude lepší použít trochu jinou taktiku. Podlézavě se zašklebil, přikrčil se a rozpačitě si začal mnout ruce. Působilo to dost nechutně.

„Vaše ctihodná manželka, pane, je taková, aby se řeklo, měkkosrdcatá, hehe? Asi neví, jak žijeme my chudí, žejo, a myslí si, že se s tímhle klukem špatně zachází. To vám teda řeknu rovnou, že ne. Takže kdybyste nás jenom nechal dodělat tu práci, pane, budeme s tím hotoví, než byste řekl švec…“

„Jak se jmenujete, dobrý muži?“ přerušil Richard znuděným hlasem jeho tirádu a smetl si z rukávu neviditelné smítko.

„Archibald Bartoň, Vaše Lordstvo, vrchní kominík, k vašim službám,“ vychrlil ze sebe opilec a pokusil se o něco, co zřejmě měla být poklona.

„Nuže, pane Bartone, ačkoliv se s vámi nechci přít, musím konstatovat, že oproti vašemu nejhlubšímu přesvědčení má moje žena naprosto jasnou představu o tom, jak vypadá život chudiny. Věřím, že dokáže docela jasně rozlišit, jak vypadá těžká práce, kterou jsou si chudí

nuceni vydělávat na svůj chléb vezdejší, a jak vypadá, když je někdo nucen snášet bezdůvodnou krutost, která hraničí s otrokářstvím.“

Kominík sice z proslovu, proneseného tak vybranou řečí, pochopil jen každé druhé slovo, zato však rychle poznal, že v siru Knightleym vytouženého spojence nenajde. Proto znovu sklouzl do vzdorného tónu. „Ten kluk je můj svěřenec, pane, a já mám svoje práva. Můžu s ním nakládat, jak se mi zlíbí!“

„Při vaší řeči se mi vybavuje jeden případ, který se nedávno stal v sousedním hrabství. Jistý člověk, zvláštní náhodou také kominík, který měl také jako svého pomocníka svěřence ze sirotčince, byl odsouzen k několikaletému žaláři za to, že špatným nakládáním s dítětem, o které se měl starat, způsobil jeho smrt. Předseda soudu totiž zastával názor, že i svěřenci mají svá práva. Ta dobrá křesťanská duše si totiž nedokázala srovnat se svým svědomím, že by měla tomu kominickému mistrovi odpustit tak nelidské chování, jakým dozajista je, když někdo svému učni zapálí pod chodidly v krbu oheň, aby ho popohnal v práci.“

Richard se výmluvně zadíval na třísky narovnané v krbu. Vrátil se pohledem ke kominíkovi, který najednou vypadal jako liška, zahnaná do kouta. Cenil ještě zuby, ale už věděl, že prohrál.

„Myslím, že místní soudce má podobné názory. Neznáte ho náhodou? Jmenuje se William Carmichael.“ Kominík zbledl a Richard se neznatelně pousmál. „Ach, ovšem že ho znáte! Už od první chvíle, kdy jsem vás uviděl, jsem měl dojem, že se vaše osudy v minulosti nutně musely někde protnout. Zdá se, že budu nucen

svého starého přítele Carmichaela v nejbližší době navštívit a promluvit si s ním o tom, v jak nelidských podmínkách musí toto nešťastné dítě žít. Než k tomu však dojde, ulevím vám od břemene, které pro vás jistě představuje péče o tohoto chlapce.“

Na několik chvil se odmlčel, aby dal kominíkovi možnost pochopit, co mu právě řekl. „A teď si prosím posbírejte nářadí. Komorník vám zaplatí za práci, kterou jste dosud vykonal.“

Kominík si začal skládat do vaku svoje nářadí. Už se na ně ani jednou neodvážil podívat, jen si sám pro sebe brblal vybrané kletby a nadávky. Elisabeth počkala, dokud neodešel z pokoje, a teprve potom se otočila ke svému manželovi. V jejích očích se objevily první náznaky klíčící úcty.

Už od prvního dne, kdy přijela na Knightley Hall, pochopila, že si podřízení a sluhové svého pána váží. Jeho starost o to, aby se na jeho panství i těm nejchudším vedlo alespoň trochu dobře, byla dost neobvyklá – šlechta se o takové podružnosti nikdy nestarala, tak jí to alespoň vždy říkal Tom.

Až do okamžiku, než Richard před chvílí promluvil, však netušila, jak se její manžel zachová k člověku, který si rozhodně nezasloužil jeho respekt ani náznak základní lidské úcty.

„Ach Richarde, ani nevíš, jak jsem ráda, že ses tady v pravou chvíli objevil!“ vydechla Elisabeth vděčně. „Už jsem měla strach, že si ten příšerný chlap bude chtít chlapce odvést násilím.“

„Upřímně řečeno, většina lidí by asi řekla, že by na to měl plné právo, drahá,“ řekl Richard a trochu zlomyslně

se pousmál. Teprve teď se podíval na chlapce, jehož svým rozhodným vystupováním osvobodil z očistce, jaký mu ze života udělal jeho bývalý pán. V jeho pohledu ale nebylo žádné zvláštní nadšení.

„Jak se jmenuješ, chlapče?“

„Jeremiah, ale každý mi říká Jeme, mylorde.“

„Když mě chceš oslovit, říkej mi *pane*, ne mylorde. A proč se pořád tak drbeš?“

Jem, který se až dosud pevně držel Elisabeth, se totiž druhou rukou střídavě drbal pod košilí a ve vlasech. „To jsou blechy, pane. Vždycky jsem měl blechy.“

Elisabeth vyprskla smíchem. Její muž se trochu znechuceně zašklebil a vykročil ke šňůře od zvonku. Po chvíli vešel do místnosti Finch a Richard ho poslal, aby našel a přivedl slečnu Stigwellovou.

„Postaráš se o tohle dítě, Aggie,“ přikázal jí, když se o něco později objevila ve dveřích Elisabethina komorná. „Určitě má hlad a bude vděčný za trochu jídla. Ze všeho nejdřív ale potřebuje pořádně vykoupat. Obávám se, že se v jeho hadrech usídlil jistý obtížný hmyz.“

„Propána!“

„Přesně to napadlo i mě, Aggie,“ řekl na to Richard a hodil zasmušilým pohledem po své manželce, která se ještě pořád výborně bavila. „Až usoudíte, že je ve stavu, kdy se bude moct stýkat s ostatními příslušníky lidského rodu, najděte mu nějaké vhodné oblečení. Na půdě by někde měly být truhly se starým šatstvem. Potom ho vezměte do kuchyně a dejte mu najíst.“

„Myslíš, že mu na zámku dokážeš najít nějakou práci?“ zeptala se Elisabeth, jen co Jem trochu váhavě odešel s Aggie.

„Nejspíš ano, ale naprosto nechápu, proč to vlastně všechno dělám.“

Elisabeth se nenápadně, vlaze usmála a pomalu překonala těch několik kroků, které je od sebe dělily. Zdálo se jí, jako by právě překročila nějakou neviditelnou řeku, která je od sebe až do této chvíle oddělovala. Bez zaváhání položila dlaň na jeho paži. „Bylo to od tebe neuvěřitelně milé, Richarde, žes tomu chlapci tak pomohl. Až bude starší, určitě ocení, cos pro něj právě udělal. Ocení to stejně, jako to teď oceňuju já.“

Položil jí dlaň na zápěstí a Elisabeth se od něj po době, která mu připadala jako celá věčnost, poprvé neodtáhla.

DESÁTÁ KAPITOLA

Elisabeth se na chvilku zarazila, rozhlédla se po knihovně svého manžela a teprve potom vložila další květinu do vzácné antické vázy. Tuto místnost měla vždy ráda. Cítila se tu příjemně a uvolněně. Když se nad tím trochu zamyslela, bylo to trochu zvláštní, protože právě z tohoto pokoje nejvíc vyzařovala aura mužnosti jejího manžela.

Elisabeth ovšem už mužnost jejího manžela neděsila. Od chvíle, kdy navrhl, aby se znovu ujala svých povinností, už uplynuly tři týdny. Tehdy spolu mluvili právě tady, v knihovně. Nedalo se popřít, že v jedné

chvíli měla pocit, jako by chtěl využít své síly k tomu, aby ji donutil vykonat to, co se obecně a samozřejmě považovalo za manželskou povinnost. Koneckonců, krutě a otevřeně přiznal, že jediný důvod, proč si ji vzal, bylo očekávání, že mu dá dědice.

I dnes ji to ještě bolelo, a to se ani nechtěla znovu zabývat ostatními hroznými věcmi, které jí tu noc řekl. Myšlenka, že od ní Richard nečeká nic jiného než dědice, byla bolestivá sama o sobě. Kdyby k tomu měla přemýšlet i nad tím, z čeho ji Richard neprávem podezírá, asi by tu bolest už nevydržela.

Když ji Richard tehdy v Devonshire požádal o ruku, upřímně věřila, že ji miluje. Potřásla hlavou. Teď už vůbec nevěděla, čemu má a nemá věřit. Možná měla Aggie pravdu, možná ji opravdu miluje. Pokud by to tak ale doopravdy bylo, proč se tak trpce rozhořčil, když měl pocit, že ho podvedla?

Další věc, která jí vrtala hlavou a kterou si neuměla vysvětlit, bylo jeho ohleduplné chování v posledních týdnech. Dávalo jí naději, že jeho pocity k ní jsou hlubší, že to nebyla jen starost o její zdraví a život.

Jestli k ní ale něco cítil, proč to nikdy neřekl nahlas? Dokud si nebyla jistá, co se odehrává v jeho srdci, nedokázala se smířit s myšlenkou, že by se s ním měla znovu dobrovolně milovat.

Jak se její myšlenky ubíraly dál, začala se v duchu zabývat otázkou, proč se vlastně Richard v posledních týdnech svých manželských práv ani jednou nedožadoval. Její zdraví už by jim v navázání tělesného splynutí nepřekáželo, a bylo jasné, že Richard rozhodně

netrpí nedostatkem mužné síly. Měla silné podezření, že není zvyklý upírat si ukájení svých tělesných potřeb.

Že by ji i teď podezíral z toho, že nosí dítě někoho jiného? Kdyby v něm takové podezření ještě pořád hlodalo, proč by se potom nešel poradit s Aggie, když se s ní v době, kdy byla nemocná, tak sblížil? Ta by přece takové podezření okamžitě vyvrátila, a podle toho, jak Richard Aggie důvěřoval, by jí nejspíš uvěřil i v tomto případě.

Samozřejmě tu ještě pořád byla možnost, že své tělesné touhy ukájí někde jinde. Jeho aférka s tou vdovou, lady Torringtonovou, dávno patřila minulosti, o tom Elisabeth nepochybovala, protože Richard od jejich rozhovoru v knihovně do Londýna už ani jednou neodjel. Byla tu samozřejmě ještě jedna možnost, že má další milenku někde v blízkém okolí. Tomu ale Elisabeth nějak nechtěla věřit, i když tak docela jistá si tím samozřejmě být nemohla.

Musela si přiznat, že aféra s lady Torringtonovou ji pořád hořce bolí. Na druhou stranu se ale snažila být spravedlivá a přiznat si, že na tom má svůj díl viny i ona. Nebýt toho, že mu neřekla pravdu, nemusel hledat útěchu v náručí jiné ženy.

Kdyby s ním od samého začátku jednala otevřeně a čestně, nemuselo jejich manželství začínat tak nešťastně. Tolik mu toho zatajila, a možná naprosto zbytečně! Měla mu toho tolik vysvětlit, nejen o sobě, ale i o druhých. Kdyby k tomu teď dostala vhodnou příležitost, všechno by mu řekla… A ta správná příležitost možná právě teď nastala.

Hlubokými úvahami jí do vědomí pronikl nějaký hluk z haly. O pár vteřin později se rozlétly dveře knihovny a v nich se objevila jejich nejoblíbenější sousedka.

Od chvíle, kdy se Elisabeth přestěhovala do Hampshire, se z ní a Caroline Westbridgeové staly důvěrné přítelkyně. Caroline byla také spolu s ženou místního faráře jediní lidé, kteří ji navštěvovali v prvních dnech její nemoci. Od chvíle, kdy se Richard vrátil z Londýna, k ní však už nikoho nepustil, protože nechtěl, aby riziko nákazy nesl i někdo jiný než on sám.

To ale nic neměnilo na tom, že předtím na sebe Caroline riziko nákazy dobrovolně vzala, a to jen proto, aby jí mohla být alespoň duchovní oporou.

„Musím říct, Elisabeth, že ti to dnes úžasně sluší! Úplně jsi rozkvetla!“ řekla Caroline místo pozdravu. „Tváře už máš zase jako dvě růžičky, takže nechci slyšet žádné výmluvy! Přišla jsem tě totiž pozvat na letní ples, který tuhle sobotu pořádám na svém zámku.“

„Určitě ráda přijdu,“ ujistila ji Elisabeth. „Podle toho, co vím od Richarda, je tenhle večírek nejproslulejší společenskou událostí v celém hrabství. A taky nejzábavnější – což nemusí být vždycky totéž.“

„Richard trochu přehání, jako vždycky, ale myslím, že se tam lidem většinou líbí. Chudák Giles, vždycky měl moc rád léto, tím víc, čím větší bylo horko. Nejspíš proto, že mládí prožil v Indii, řekla bych. Od jeho smrti se snažím tu tradici udržovat, a proto pořádám ples uprostřed léta, a ne v zimě, jak je zvykem. Je ale pravda, že se už párkrát stalo, že bylo vedro skoro k zalknutí, takže plesy v zimě mají přece jen svoje výhody.“

Podívala se na velký dubový psací stůl, kam Elisabeth postavila vázu s pečlivě naaranžovanými květy. „Kdepak se dnes schovává Richard?“

„Je to už aspoň hodina, co odešel. Ani mi neřekl, kam jde, nadělal s tím hrozné tajnosti. Říkal ale, že bude zpátky včas, abychom si mohli ještě před obědem vyjet na koních. Děláme to teď každý den,“ vysvětlila Elisabeth. „Nejspíš proto, že už přece jen nevypadám jako chodící smrtka.“

Caroline udělalo radost, když se dozvěděla, že spolu ti dva tráví tolik času. Věděla, že to je jediný způsob, jak časem urovnat nešťastnou roztržku, která mezi nimi z nějakého neznámého důvodu vznikla.

Když se ke Caroline před několika týdny donesly zprávy o Richardově nečekaném odjezdu do Londýna, překvapilo ji to stejně jako všechny ostatní. Nechápala, proč by měl Richard odjíždět do hlavního města jen pár dní po svatbě a nechávat svoji půvabnou novomanželku na venkově. Nepřikládala tomu ale žádnou zvláštní důležitost – až do chvíle, kdy se k ní donesly zvěsti o poměru, který tam Richard navázal s lady Torringtonovou.

Z té vzpomínky Caroline dokonce i dnes běhal mráz po zádech. Seděla tehdy právě tady, v knihovně zámku Knightley Hall a poslouchala, jak ta smutně proslavená klevetnice, lady Pentecostová, zlomyslně rozpatlávala podrobnosti o tom, že se jméno sira Richarda v londýnské společnosti čím dál častěji vyslovuje ve spojení s jistou atraktivní vdovou.

Caroline měla Richarda vždy velmi ráda, ale toho dne v jejích očích neuvěřitelně klesl. Reputaci si u ní začal

napravovat až v následujících týdnech, kdy se tak obětavě staral o svoji nemocnou manželku.

Jeho péče o Elisabeth byla chvílemi až dojemná. Caroline však pořád nedokázala pochopit, jak se muž, jemuž se dostalo tak okouzlující a krásné mladé manželky, mohl uchýlit k tomu, aby hledal rozkoš v náručí vdovy, proslavené svými avantýrami. Lady Torringtonová navíc měla první květy mládí už dávno za sebou.

Trochu jí napověděla návštěva před dvěma týdny. Tehdy se Elisabeth ještě neodvažovala překročit práh svého pokoje. V návalu malomyslnosti se jí svěřila, že si Richard myslí, že spolu se svou sestrou naplánovala jejich společnou noc ve sklepě na zámku Chilthamových.

Caroline tehdy na Elisabeth naléhala, aby Richardovi pověděla pravdu, a proto teď využila příležitosti a zeptala se, jestli si její přítelkyně vzala její radu k srdci.

„Ano, jednou jsem se o tom před ním zmínila, ale jestli mi věřil nebo ne… to nedokážu při nejlepší vůli říct.“

„A řeklas mu, že jsem ti o tom, jak se to tehdy doopravdy seběhlo, pověděla já?“

„Ne, neřekla,“ přiznala bez váhání Elisabeth a srdečně se na svoji přítelkyni usmála. „Sama jsi mě přece tehdy požádala, abych se o našem rozhovoru před nikým nezmiňovala. Pamatuješ si na to, ne?“

Caroline tento argument odbyla popuzeným mávnutím ruky. „Cha, nějaké moje směšné prosby… Teď je daleko důležitější, aby se Richard dozvěděl pravdu. Prostě mu řekni, že ses o uskoku své sestry dozvěděla ode mě. Máš k tomu moje svolení, jestli ho

opravdu tak nutně potřebuješ…“ Na chvíli se odmlčela a potom dodala: „A když už mluvíme o naší drahé Evadne… Neslyšelas o ní v poslední době?“

„Drahá Caroline, už nejednou jsem ti říkala, že si nejsme nijak zvlášť blízké. Od toho rána, kdy jsme po té dobrodružné noci odjeli z jejího domu, jsem se jí ani jednou neozvala. Nenapsala jsem jí a ani jsem jí neposlala žádný vzkaz. Evadne mně taky ne.“

Caroline se ani nepokusila zastírat, jak ji tahle nečekaná novinka zaskočila. „Ale… přece jsi jí aspoň dala vědět, že se budeš vdávat, ne?“

„Ne, já ne, to Richard. A myslím, že jí taky napsal o mé nemoci. Ani se nenamáhala, aby mi napsala a poptala se, jak se mi daří. Nic jiného jsem od ní vlastně ani nečekala.“

„No, já jsem od ní zprávu dostala. Minulý týden mi od ní přišel dopis. Oznámila mi, že se pozvala na můj letní ples. Přijede někdy během tohoto týdne, ale kdy přesně, to zatím nevím.“

Bylo víc než jasné, že Caroline vyhlídka na Evadneinu návštěvu nijak zvlášť nepotěšila. V jejím hlase nebylo ani stopy po nadšení. Nezdálo se, že by se na Evadneinu návštěvu těšila nebo z ní dokonce měla radost.

Pokud tedy Caroline o návštěvu lady Chilthamové nestála, proč jí prostě nenapsala nějaký zdvořilý dopis a její návštěvu neodmítla?

Nebylo to poprvé, kdy na sobě lady Caroline dala znát, že k lady Chilthamové žádné zvláštní přátelství necítí. Elisabeth měla spíš dojem, možná už od první chvíle, kdy se poznaly, že Caroline Evadne upřímně

nesnáší. Přesto jezdila každého čtvrt roku na návštěvu do Devonshire a nikdy se nepokusila lady Chilthamové zabránit, aby ji navštívila.

Bylo to velice zvláštní, a Elisabeth zatím nenapadalo nic, čím by se tak podivný vztah mezi dvěma ženami dal vysvětlit.

„Podívej, Caroline, je mi jasné, že jsi moc dobře vychovaná, abys přede mnou přiznala, co si o mé drahé sestřičce a jejím charakteru myslíš," začala Elisabeth víceméně zdvořile. „Vlastně bych spíš měla říct, co si myslíš o tom, že Evadne vůbec žádný charakter nemá. Je mi jasné, že jsi moc ohleduplná, než abys to rozebírala v mé společnosti, ale… To mi vůbec nebrání, abych ti řekla, že já sama si o její povaze žádné iluze nedělám, právě naopak! Když už mám být upřímná a nechat stranou všechny zdvořilostní fráze a pravidla společenské konverzace, musím přiznat, že si o ní myslím jen to nejhorší. Proto mi nejde do hlavy, proč se s ní tak často vídáš. Člověk na tobě přece na první pohled pozná, že ji taky nemáš moc ráda."

Caroline pokrčila rameny, ale to gesto nevyznělo ani tak bezradně, jako spíš rezignovaně. „Mám k tomu svoje důvody, drahá," přiznala a jednu chvíli se zdálo, jako by k tomu chtěla ještě něco dodat. Na poslední chvíli si to ale rozmyslela a zhurta se zvedla z pohovky.

„Dobré nebe! To už je tolik hodin? Už budu muset jít. Chci se ještě zastavit v Melchamu. Slyšela jsem, že si tam právě dnes otevírá ordinaci nějaký mladý lékař. Myslím, že se u něj stavím. Jestli mi padne do oka, určitě pro něj pošlu, až budu příště potřebovat lékaře. Na toho starého mastičkáře, doktora Fieldhouse, mám stejný

názor jako ty, drahá Elisabeth. Je to opravdu jen venkovský felčar.“

To byla dobrá zpráva – kraj už nutně potřeboval alespoň jednoho dalšího lékaře. Elisabeth okamžitě zapomněla na úvahy o podivném vztahu mezi Caroline a svou sestrou a zvolala: „Výborně! Možná se u něj v příštích dnech taky stavím.“

Doprovodila svoji přítelkyni ke kočáru, který už na ni čekal před zámkem. „Byla bych ráda, kdyby se ten lékař mohl podívat na Jema. Myslím sice, že tomu chlapci nic není, že bude stačit jen trocha dobrého, výživného jídla a mýdla a bude docela v pořádku, ale jeden nikdy neví. Když si člověk vezme, co všechno to dítě muselo vytrpět…“

Caroline příhodu s týraným svěřencem kominického mistra znala, a věděla také, proč je teď chlapec u Knightleyových. „Takže se zdá, že své milosrdnosti zatím nelituješ, co?“ poznamenala.

„Ne, to rozhodně ne. A proč bych měla?“ řekla Elisabeth a trochu zlomyslně se usmála. „Jen pořád nevím, co si o tom myslí Richard. Upřímně řečeno, co můžeš čekat od desetiletého kluka, který celý svůj dosavadní život strávil v otroctví? Nic jiného, než že začne vyvádět hned, jen co ho zbavíš okovů. Jem si chce vynahradit všechno, o co ho život zatím připravil. A tak to taky dělá, jen někdy nezná míru. Chce za týden dohnat to, co nestihl za deset let. Zatím to dopadlo tak, že se jeho rozpustilost nesetkala s pochopením u naší kuchařky. Zrovna včera ho jednou provždy vykázala z kuchyně a Jem je teď ve stájích. Ještě že se ho tam ujal Hodge, hlavní podkoní. Vypadá to, že si toho chlapce docela

oblíbil. Chová se k němu, jako by Jem byl jeho vnuk, a nechává ho spát u sebe v pokoji nad stájemi. Jak se to říká – že člověk je dvakrát dítětem? To by docela odpovídalo. Hodgeovi je kolem osmdesáti, a dneska ráno je někdo viděl, jak spolu střílejí z luku. Věřila bys tomu?“ zasmála se Elisabeth.

„Proč ne? Můj dědeček s námi hrával kuličky. Až přijdeš na ples, musíš mi povědět, jak jim to jde. Pochybuju, že bych se sem ještě předtím dostala. O víkendu u nás bude pár hostů, takže to vypadá, že budu mít plné ruce práce.“

Caroline se usmála a nastoupila do kočáru. Elisabethin úsměv, kterým se s ní rozloučila, však povadl hned v okamžiku, kdy se kočár rozjel směrem ke Carolineinu domovu. Chvíli se za ním dívala, jak mizí v zákrutách cesty, a potom se vrátila do zámku. Vydala se do svého pokoje a rychle se převlékla do jezdeckého.

Ani nečekala, až se Richard vrátí, a sama si ze stájí vybrala čerstvého koně. Vyrazila směrem k jednomu ze svých oblíbených koutů. Nezdálo se, že by se počasí mělo nějak dramaticky změnit, už několik dní bylo sucho a horko.

Když dorazila na lesní mýtinu, kde pod stinným baldachýnem korun staletých dubů zurčel stříbřitý potůček, začínala už trochu nelibě pociťovat účinky palčivého červnového slunce.

Seskočila z koně, nechala ho popásat na šťavnatém trávníku u potoka a usadila se na vyvrácený strom, který porazila některá z větrných smrští, které se minulou zimu prohnaly krajem. Několik chvil jen odpočívala v lesním

tichu a pozorovala drobnou lesní zvěř, která se chodila napojit k bublajícímu potůčku.

Netrvalo však dlouho a Elisabeth se musela v duchu vrátit k návštěvě přítelkyně, která jí byla v poslední době čím dál dražší.

Caroline byla bezpochyby jedna z nejsrdečnějších, nejvyrovnanějších žen, které kdy měla to štěstí potkat. Zdálo se, že dokáže s každým bez problémů vyjít. Elisabeth teď ale už vůbec nepochybovala, že její sestra Evadne je v tomto ohledu výjimka.

Caroline Evadne neměla ráda, to bylo jasné. Na tom by nebylo nic tak zvláštního, to by Elisabeth dokázala bez zvláštní námahy pochopit. Caroline byla natolik inteligentní, aby dokázala odhadnout, jaká Evadne doopravdy je. Určitě věděla, že její sladké úsměvy a přátelské vystupování jsou jen zástěrka, která má zakrýt její černočernou duši.

„Lidé se mohou změnit, ale co vím, nikdy se nezmění od základu, leda by je k tomu něco donutilo…“ vzpomněla si Elisabeth na Agathina výstižná slova, jimiž kdysi věrná služka dokonale vystihla její sestru.

Spolu se slovy věrné komorné se jí vybavily i obrazy z její vlastní minulosti, obrazy, na které by raději už dávno zapomněla. Jako dítě byla Evadne nejšťastnější, když za její provinění potrestali někoho jiného, někoho, kdo v tom byl úplně nevinně a ničeho špatného se nedopustil. Dokázala si bez námahy vzpomenout na několik případů, kdy ji matka potrestala za něco, co ve skutečnosti byla Evadneina zlomyslnost a zlovolnost.

Evadne ze všeho nejvíc milovala moc. Měla ráda pocit, že může někým manipulovat, že ten někdo – ať už

to byl on nebo ona – udělá přesně to, co mu Evadne poručí. Obvykle jí takovou moc dávalo, když věděla něco, co by tomu dotyčnému mohlo uškodit, když znala nějaké jeho nebo její tajemství.

Že by něco podobného bylo i za jejím vztahem k Caroline? Že by se Evadne dozvěděla o něčem, co by Caroline raději utajila? Ale co by to mohlo být?

První vysvětlení, které ji napadlo, bylo samozřejmě to nejjednodušší, že se Evadne nějak dozvěděla, že Caroline měla v době, kdy byla vdaná, poměr s nějakým milencem. Toto vysvětlení se jí ale zdálo dost nepravděpodobné. Podle toho, co se od příjezdu do Hampshire dozvěděla, byli Caroline a její manžel naprosto ideální pár. Byli si naprosto oddaní a jejich manželství prý bylo přímo ukázkové.

Když její manžel tak náhle zemřel, byla z toho Caroline nadobro zničená. Jediné, co ji tehdy drželo nad vodou a dávalo jí sílu postavit se životu čelem a vyrovnat se se smrtí manžela, byla starost o jejich jediného potomka.

Pokud by tedy tím příslovečným Damoklovým mečem, který Evadne držela nad Carolineinou hlavou, byla její nevěra, proč by na tom mělo záležet i teď, po tolika letech? Vždyť Caroline byla vdova už skoro deset let.

Elisabeth se zamyšleně zamračila. Ne, tím se to rozhodně vysvětlit nedalo. Vytušila, že za tím musí být něco jiného. Ale co? Jakého jiného hříchu se Caroline mohla dopustit?

Její myšlenky přerušilo klapání kopyt. Otočila se a uviděla, jak na mýtinku přijíždí její manžel. Seděl na

nádherném grošákovi; toho si pořídil místo koně, kterého pod ním zastřelili u Waterloo.

„Proč jsi nepočkala, až se vrátím?“ zeptal se zklamaně. Bylo na něm vidět, jak ho mrzí, že si na projížďku vyrazila bez něj. „Neudělal jsem nic, co by tě popudilo, ani jsem nic neřekl… nebo snad ano?“

„Samozřejmě že ne.“ Počkala, dokud Richard neseskočil z koně a nesedl si vedle ní. Ucítila, jak se jí přitom dotkl svalnatým stehnem, ale nepokusila se odtáhnout a neodsedla si. „Abych řekla pravdu, myslela jsem na něco úplně jiného. Ze zámku jsem odjela jako ve snách.“

„Aha?“ Okamžitě zpozorněl. „Můžu ti s něčím nějak pomoct?“

„Možná ano.“ Dívala se přímo před sebe, a proto si nevšimla, jak mu změkl pohled, když si prohlížel její profil. „Jak dobře jsi znal Gilese Westbridge? Co to vlastně bylo za člověka?“

Tak nečekaná otázka ho na chvíli zmátla, ale přesto ihned ukojil její zvědavost: „Byl daleko starší než já. Můj bratr Charles ho znal lépe než já, ale i tak jsem s ním vždy dobře vycházel. Byl to takový velký, přátelský chlapík. K majetku přišel v Indii, kde pár let žil. Potom se vrátil do Anglie a vzal si Caroline. Hned po sňatku koupili zámek Heathfield, kde dnes Caroline žije.

Vždycky to byl tak trochu dobrodruh a hazardní hráč. Štěstěna mu ale nejspíš přála, protože nikdy neměl hluboko do kapsy. Investoval hodně peněz do nějakého podniku svého přítele v jižní Africe. Dividendy z tohoto obchodu dnes zajišťují Caroline její příjem. Protože ty

peníze jdou z úroků, nemusí si Caroline až do smrti lámat hlavu se svým zajištěním.“

Nechala si chvilku na to, aby mohla všechny nové informace strávit, a potom řekla: „Našli ho zhrouceného za psacím stolem v knihovně, aspoň podle toho, co vím. Kulka ho zasáhla přímo do srdce, takže byl asi na místě mrtvý, co?“

„V době, kdy se to stalo, jsem byl v Portugalsku, ale podle toho, co mi o tom vyprávěl Charles, si v té knihovně Giles čistil pistoli. Všichni měli za to, že byl neopatrný a nevšiml si, že je ta věc nabitá.“

„Neměl nikdy nikdo podezření, že to nemusela být nehoda? Že to mohla být vražda nebo sebevražda?“

„Giles Westbridge neměl žádné nepřátele. V zámku se nikde nenašly žádné stopy po vloupání, a co se týká sebevraždy…“ Richard rozhodně potřásl hlavou. „Jaký by k ní mohl mít důvod? Pokud si dobře pamatuju, byli u nich tehdy na návštěvě Chilthamovi. Oba vypovídali před vyšetřujícím soudcem, a výrok koronera byl jasný. Byla to nehoda.“

„Takže moje sestra tam tenkrát byla na návštěvě, hm? To je tedy zajímavé.“

Richard si ji pozorně prohlédl. Všiml si, že se v jejích očích objevil výraz hlubokého zamyšlení. „Co ti na tom připadá tak zajímavého, Elisabeth?“

„Mám podezření, že naše milá Evadne Caroline nějakým způsobem vydírá. Ví něco, díky čemu může naši drahou přítelkyni nutit, aby udělala všechno, co jí nařídí. Zatím ale tápu ve tmě, nevím, co by to mohlo být. Snažím se najít něco, co by mohlo poskvrnit Carolineinu

pověst, kdyby se to prozradilo, ale na nic jsem nepřišla. Caroline se zdá být výlupek všech ctností.“

„Podle toho, co jsem se v posledních měsících z různých zdrojů o tvé sestře dozvěděl, by se jejímu charakteru rozhodně dalo leccos vytknout, ale… Opravdu myslíš, že by se snížila až k vydírání? To se mi nějak nezdá.“

Elisabeth nemusela nad odpovědí na tuto otázku dlouho přemýšlet. „Samozřejmě že ano. Evadne by dokázala cokoliv, snad s výjimkou chladnokrevné vraždy.“ Smutně se pousmála. „Nikdy od ní neber nic tak, jak ti to podává. Jen si vzpomeň, co provedla nám, když jsme byli v Devonu!“

Znovu si ji pečlivě prohlédl. Elisabeth jeho zkoumavý pohled vydržela a ani jednou neuhnula očima stranou.

„Kdy jsi zjistila, že ta příhoda se sklepem byla předem připravená? Ze začátku jsi přece žádné podezření neměla, to už teď vím,“ začal Richard.

„Ne, ze začátku jsem si opravdu dost bláhově myslela, že to celé byla jen nevinná náhoda. Měla jsem si to ale domyslet, vždyť moc dobře vím, jaká Evadne doopravdy je. Můžu svoji bláhovost a naivitu omluvit jen tím, že jsem si myslela, že z těch dětských zlomyslností už dávno vyrostla.“

Richard vycítil, že je Elisabeth ve sdílné náladě, proto se rozhodl, že tuto vzácnou příležitost musí náležitě využít. Rozhodl se tedy dozvědět se od ní víc. „Jak a kdy ses tedy dozvěděla, co se doopravdy stalo?“

„Řekla mi to Caroline, to ráno, kdy odjížděla od Chilthamových zpět do Hampshire.“

I kdyby Richard měl ještě nějaké podezření, že Elisabeth s Evadne na její intrice nějak spolupracovala, tato zpráva by ho byla určitě dokonale rozptýlila.

„Jak se o tom ale dozvěděla Caroline?“

„Když jsme ráno odjeli od Chilthamových, slyšela, jak Evadne nadává svému sluhovi, tomu malému, který nám přišel odemknout sklep. Moje sestra mu přitom řekla něco, čím u Caroline vzbudila podezření. Ta proto sešla dolů do písárny a našla tam ty papírky, na kterých měla být při losování napsaná naše jména. Všichni jsme viděli, jak jde Evadne ke stolu a bere si brk na psaní. Jenže na těch papírcích nic nebylo, Richarde.“

Potřásl hlavou. „Nejde mi do hlavy, jak vůbec někdo může být tak odporně podlý.“

Elisabeth se záhadně pousmála. „Nejspíš to má v krvi.“

„Pokud ano, zdá se, že tobě se to neblahé dědictví vyhnulo.“

„To je pravda. Já taková naštěstí nejsem.“

Na chvilku se zamyslela a pokoušela se ujasnit si, jestli mu o Evadne má povědět ještě jednu věc, která byla také velmi zajímavá. Nakonec se ale rozhodla, že si to zatím nechá pro sebe. Řekla si, že na to ještě nenastala správná chvíle.

To, co o své sestře věděla, bylo totiž tak úžasné, že by jí to Richard bez písemného důkazu nemusel věřit. Proto si to musela nechat pro sebe, alespoň prozatím.

„Už mě nebaví mluvit o své sestře. Myslím, že si jí ještě užiju víc, než by mi bylo milé. V sobotu, na tom plese u Caroline,“ uzavřela Elisabeth. Zvedla se ze

stromu a vydala se ke koním. „Cestou na zámek mi můžeš vyprávět, cos vlastně celé dopoledne dělal.“

Richard jí pomohl do sedla a usmál se na ni tak, jak by to asi udělal shovívavý strýček. „Kdybys na mě počkala na zámku, mohla ses teď projet na té nové klisně, kterou jsem ti přivedl.“

„Tys mi koupil klisnu?“

„Netvař se tak překvapeně, drahá. Jsi přece moje manželka, a mou manželskou povinností je ukojit všechny tvoje potřeby, alespoň občas.“

Podle toho, jak se jí ostražitě blesklo v očích, si Richard domyslel Elisabethino podezření, že jeho pohnutky nejsou tak docela nezištné, jak se jí snaží namluvit. Možná si myslela, že jeho gesto bylo vypočítané na efekt.

Jejich vztahy se sice v posledních týdnech výrazně zlepšily, ale ještě pořád mu nevěřila natolik, aby se dokázala oddat do jeho rukou. Co všechno ještě bude muset udělat, aby ji znovu získal?

Den poté se Elisabeth odpoledne vydala v kočáru do Melchamu. Kočár řídil jeden ze zámeckých podomků, protože Hodge se ten den stěhoval z pokojíku nad stájemi do domku na hranicích panství. Hlavním důvodem bylo to, že si všichni chtěli trochu oddechnout od neposedného Jema a dát mu trochu času, aby si zvykl na nově nabytou svobodu.

Když se den předtím vrátili z projížďky na zámek a vydali se do stájí, aby si tam Elisabeth mohla prohlédnout svoji novou klisnu, přistihli Jema, který si

naneštěstí vybral právě tu nejméně vhodnou chvíli, jak s lopatou v ruce honí po stájích velkou krysu.

Jeho zuřivý bojový pokřik vyplašil všechny koně včetně nové klisny, která se teprve rozhlížela po svém novém domově, a byla proto k plašení ještě náchylnější než koně, kteří tu už byli zvyklí.

Richard proto na místě rozhodl, že není možné nechat neposedného Jema tak blízko drahých a vzácných zvířat, a přikázal Hodgeovi, jestliže se chce o chlapce dál starat, bude se muset přestěhovat do domku. Elisabeth neslyšela, co všechno si ti dva řekli, ale o něco později jí Richard pověděl, že Hodge souhlasil. Řekl prý, že se chlapce rád ujme a že se mu dokonce zamlouvala i myšlenka, aby se odebral na odpočinek – samozřejmě až potom, co najdou nového vrchního podkoního.

Elisabeth se teď sama pro sebe usmála a podívala se z okna kočáru. Ano, řekla si v duchu, včerejšek byl opravdu plný překvapení. Všechno to začalo Carolineinou nečekanou návštěvou, potom následoval uvolněný rozhovor s Richardem a nečekaný dárek v podobě šedé klisny. Bylo to od něj štědré, koupit jí jejího vlastního koně.

Nemohla si ale pomoci – napadlo ji, jestli to je opravdu jen dárek, nebo jestli za to Richard bude chtít něco výměnou. V tom mu ale křivdila, Richard se včera večer ani nepokusil vejít do její ložnice.

Když nad tím teď přemýšlela, nebyla si jistá, jestli má být ráda, nebo jestli ji to má spíš mrzet. Její kočár mezitím zastavil na náměstí před obchodem s galanterií a Elisabeth si zhluboka povzdechla. Rozum jí radil, aby si

od svého manžela dál udržovala odstup, ale její tělo jí říkalo něco docela jiného.

Vyřídila několik nutných pochůzek po krámcích a uložila nákupy do kočáru. Náhodou se potkala s farářovou ženou a zeptala se jí, jestli neví, kde se usídlil ten nový lékař, o kterém jí pověděla Caroline. Paní Archerová byla příjemná, přátelská duše, ideální manželka pro duchovního pastýře, ale její jazyk měl občas sklony k neposednosti. Proto nějakou chvíli trvalo, než se Elisabeth dozvěděla odpověď na svoji otázku.

Věděla, že elegantní cihlový domek na melchamském náměstí, kde měl podle slov paní Archerové mít nový lékař ordinaci, patří Richardovi. Proto ji trochu překvapilo, že se její manžel ani nezmínil, že má v domku nového nájemníka a že tím nájemníkem není nikdo jiný než nový lékař, kterého už celý kraj dávno potřeboval jako sůl.

A to se mu prosím to ráno sama svěřila, že se chce s novým lékařem seznámit a domluvit, aby se přišel podívat na Jema!

Když Elisabeth procházela titěrnou, typicky anglickou zahrádkou před domkem, leštil právě zbrusu novou mosaznou tabulku vedle dveří nějaký chlapec, takže si Elisabeth nemohla přečíst, jak se nový lékař jmenuje. Teprve když několikrát rázně zabušila bronzovým klepátkem na dveře, ty se otevřely a v nich stanula podsaditá hospodyně, kterou tak dobře znala, Elisabeth si začala domýšlet, kdo by tím novým lékařem mohl být.

„Middie!“ vykřikla Elisabeth překvapeně – tak totiž vždy říkala hospodyni své babičky. „Co tady propána…? Tom? Ten nový lékař je Tom?“

„No jistě, kdo jiný? Copak vám o tom manžel nic neřekl?“ odpověděla jí na to paní Middletonová, ovšem až potom, co vnučku své bývalé paní vřele objala.

V dlouhé, úzké chodbě, která vedla do zadní části domu, právě dva zedníci proráželi otvor pro nové dveře. Elisabeth následovala starou hospodyni do útulné světnice v zadní části domu. Měla dojem, že se jí to snad jen zdá. O paní Middletonové si vždy myslela, že hodlá jít do důchodu, jen co se prodá jejich bývalý domov v Bristolu.

Sotva vešly do útulné světnice na druhém konci chodby, zeptala se jí, jestli si to s tím důchodem rozmyslela.

„Ano, chtěla jsem jít na odpočinek, slečno Elisabeth… tedy, pardon, *lady* Elisabeth,“ přiznala hospodyně. „Nový majitel se do domu bude stěhovat koncem měsíce, a já se chtěla přestěhovat ke své sestře. Jenže pak se mi to nějak rozleželo v hlavě a řekla jsem si, že nejsem tak stará, abych ještě nezastala nějakou práci. Nějak se mi nezdálo, že bych měla celé dny jen sedět se složenýma rukama. Takže když se u mě před pár týdny objevil pan Tom s tím, že odjíždí z Bristolu a chce si tady otevřít ordinaci, a že by tedy potřeboval kuchařku a hospodyni… rozmýšlení mi nedalo moc práce, tomu věřte!“

„Vždyť jsem ti nabízela, aby ses se mnou přestěhovala na zámek,“ připomněla jí Elisabeth.

„To od vás bylo samozřejmě moc milé, jenže já bych se tam asi nehodila. Mě to panstvo a ty jejich způsoby nějak nejdou pod nos. Ne že bych pana Richarda neměla ráda, to ne, právě naopak, je to opravdový džentlmen… Ale vždyť mě znáte, já mluvím, jak mi zobák narostl, a tak se mi víc líbí někde mezi obyčejnými lidmi.“ Hospodyně nesouhlasně zafrkala, jako by chtěla svoje slova potvrdit. „A kromě toho pan Tom potřebuje, aby se o něj někdo staral. Hrozně zhubl, od té doby, co loni na podzim odjel z domu vaší babičky. Musím na něj dávat pozor, aby pořádně jedl!“

Elisabeth se musela usmát. Paní Middletonová opravdu nikdy netrpěla žádnými zábranami. Nutila Toma do jídla už v Bristolu, jako by byl nějaký neposlušný školák, a ne dospělý inteligentní muž. A Tom si to od ní kupodivu nechával líbit, i když s každým jiným než s paní Middletonovou by asi pěkně vyběhl.

„Ještě že tě má, Middie, to jsem moc ráda. Jedno mi ale není jasné, jak to, že Tom nechal praxe v Bristolu? Myslela jsem, že ho nikdy nikdo nepřinutí, aby si nezkusil přilepšit!“

„Já z toho taky byla docela na větvi! Řekla bych, že s tím má co do činění váš muž,“ řekla spiklenecky hospodyně. Tím Elisabeth dokonale odzbrojila. „Doktor Carrington má o vašem muži vysoké mínění!“ řekla šeptem, jako by jí tím sdělovala nějaké tajemství, o kterém je raději nemluvit.

„Ach, ti zatrolení zedníci, banda jedna nevychovaná!“ zaklela hospodyně, než jí na to Elisabeth stačila něco odpovědět. Chodbou se totiž znovu rozlehlo bušení kladiv. „Takhle to tady vypadá už od chvíle, co jsme

přijeli. Nejdřív předělávali přední pokoje na lékárnu, a teď tady dělají ty nové dveře. Nadělají spoustu rámusu a jakživo po sobě nic neuklidí! No, vlastně bych si ani stěžovat neměla. Tyhle dveře mi budou moc užitečné. Předními dveřmi budou chodit ti, kteří si budou chtít něco koupit v lékárně, takže budou celý den otevřené. Já se tedy vlastně budu starat jen o lidi, kteří budou chtít jít do ordinace. Odpadne mi tím spousta starostí.“

„A Tom tady teď někde je?“ zeptala se rychle Elisabeth, protože hospodyně se tvářila, jako by chtěla znovu začít láteřit na řemeslníky.

„Ano, ale někoho tam má… ne, vypadá to, že ten pacient už jde pryč,“ dodala, když uslyšela z chodby Tomův hluboký hlas. „Řeknu mu, že jste tady.“

„Řekni mu, že tady má pacienta, ale neprozraď mu, že jsem to já,“ Elisabeth spiklenecky na hospodyni zamrkala.

Paní Middletonová dokázala ve vnučce své bývalé paní číst jako v otevřené knize. Z toho, jak se jí zablesklo v očích, paní Middletonová rychle pochopila, že má za lubem nějaký zlomyslný žertík.

V tom se vůbec nemýlila. Elisabeth samozřejmě měla radost, že bude Tom bydlet tak blízko zámku, ale přece jen se jí trochu dotklo, že jí nenapsal ani řádek o tom, že se bude stěhovat, a navíc do Melchamu. Řekla si, že si za to zaslouží malý trest.

Když se hospodyně po chvíli vrátila s tím, že ji pan doktor už očekává a že může jít dál, vkradla se po špičkách do místnosti a potichu za sebou zavřela dveře.

Tom seděl za psacím stolem a cosi tam pečlivě studoval. Krátce k ní zvedl pohled, ale Elisabeth si byla

jistá, že ji nepoznal. Celou horní polovinu tváře jí stínil velký módní klobouk s mašlí uvázanou pod bradou, a Elisabeth ještě pro jistotu sklonila hlavu k zemi. Navíc si před tváří přidržela kapesníček.

„Posaďte se, prosím, madam. Co vás trápí?“

„Nervy, doktore!“ zacvrlikala Elisabeth hlasem, který se jí podařilo změnit tak, že jejímu vlastnímu vůbec nebyl podobný. Trochu se třásl, ale rozhodně ne nervovým vyčerpáním. Měla totiž strach, že každou chvílí vyprskne smíchem.

Věděla, že jestli Tom někoho doopravdy nemůže vystát, je to skupina žen, pro které s oblibou používal všeobjímající označení *slepice.* Tvrdil totiž, že když neposlouchá slova, ale jen melodii jejich švitoření – které tyto ženy bez výjimky považovaly za půvabné – připomíná mu rytmus a barva jejich řeči kdákání drůbeže.

„Ach! Tolik mi buší srdce!“ Elisabeth neriskovala pohled vzhůru, ale podle hlubokého, znechuceného zabručení, které se ozvalo z druhé strany stolu, snadno pochopila, že svoji roli hraje celkem přesvědčivě. „Takové svírání a mravenčení, jako bych měla v záňadří maličké miloučké motýlečky!“

„Hm, uhm. A jak často vás tyhle stavy přepadají, madam?“

„Vždyc… vždycky když jsem v pánské spol… společnosti,“ vykoktala efektovaně Elisabeth.

„Jste vdaná?“

„A… ano.“ Byla by přísahala, že v tom okamžiku slyšela, jak si Tom sám pro sebe brumlá: „Tak to toho chudáka lituju.“

„Můj manžel je ale už starý. Na mě takhle působí jen přítomnost mladých, hezkých mužů.“^

Nastalo dlouhé ticho. Potom se ozvalo: „Řekněte mi, madam, působí tak na vás všichni muži, nebo jen jeden?“

Kyselé pohrdání, které z jeho hlasu zaznělo, už Elisabeth nevydržela a na celé kolo se rozesmála.

„Elisabeth! Ty uličnice! Jestli mi ještě někdy něco takového provedeš, tak teprve uvidíš, co je to bušení srdce! Hodím po tobě kalamářem!“ vybuchl Tom. Vůbec to neznělo výhružně, spíš překvapeně a pobaveně.

Nejdříve si kapesníčkem osušila slzy, které jí smích vehnal do očí, a teprve potom se na něj poprvé pořádně podívala. Tom nebyl doopravdy rozzlobený, jen se tak tvářil.

„Dobře ti tak, Tome, můžeš si za to sám. To od tebe vůbec nebylo hezké. Vůbec jsi mi neoznámil, že se sem stěhuješ!“

Překvapeně nadzvedl obočí. „Copak ti to Richard neřekl? Právě tvůj muž mi totiž tu myšlenku nasadil do hlavy. Před pár týdny jsem mu poslal dopis, kde jsem mu psal, že jeho štědrou nabídku přijímám. To je vážně divné.“

„Ne, nikdy se o tom přede mnou nezmínil,“ přiznala Elisabeth. V duchu se podivila nad tím, co k tomu Richarda vedlo.

„Ha! Nejspíš má dost zdravého rozumu, aby si domyslel, že bys se mnou zase chtěla jezdit k nemocným, zrovna jako jsi to dělala v Bristolu!“

„To zní, jako bych byla nějaké otravné štěně, které se ti pořád lepí na paty, i když o to vůbec nestojíš! Víš

přece, že jsem s tebou chodila jen *občas.* Ne častěji než dvakrát denně!“

„Pokud si dobře pamatuju, měl jsem v té době za den průměrně dvě až tři pochůzky. Dobrá, ale s tím je teď konec!“ prohlásil úsečně, jako by se o tom už dál nechtěl přít. „Teď je z tebe vdaná paní a já nebudu poslouchat nějaké hloupé klepy.“

„Vůbec nemám v úmyslu nabízet ti svoji pomoc,“ řekla mu na to Elisabeth. Tvářila se přitom rádoby povýšeně a podrážděně. „Mám na práci daleko důležitější věci než vás doprovázet na pochůzkách, doktore Thomasi Carringtone! Nebýt toho, že potřebuju vaše profesionální služby, neseděla bych tu.“

Usmál se na ni, zvedl se ze židle a obešel stůl. „Ukaž se, ať se na tebe můžu pořádně podívat.“

„Vaše služby nepotřebuju já, pane doktore,“ řekla mu ještě pořád jakoby povýšeně. Tom si toho vůbec nevšímal. Položil jí ruce na ramena a dal jí tím jasně najevo, aby se nezvedala ze židle a udělala, co jí poručí.

„Ano, už jsi úplně v pořádku,“ řekl, když skončil s krátkým vyšetřením. „A ke komu tedy chceš, abych se šel podívat?“

Elisabeth už hra na zámeckou paní omrzela, a proto mu obyčejným, lidským tónem vyprávěla o nešťastném kominickém učni a o tom, jak ho Richard zachránil před jeho krutým pánem. „Myslím, že nemocný není, jen zesláblý. Výživné jídlo by ho mělo rychle dát do pořádku, ale chci si být jistá, že není nemocný.“

„Trpí úporným kašlem?“

„Pokud vím, tak ne.“

„Stejně se na něj raději přijedu podívat. Objevím se u vás pozítří ráno, a ty bys mě mohla zavést k tomu domku, kde teď ten kluk bydlí. Sám bych to asi nenašel. Aspoň si budeme moct pořádně popovídat.“

Teď, když mezi nimi bylo všechno zase jako dřív, nechala ho, aby ji doprovodil až před dům. „Ke kočáru se mnou chodit nemusíš, těch pár kroků už dojdu sama.“ Zářivě se na něj usmála a v očích jí zaplály ohníčky sesterské lásky, kterou k němu vždy cítila. „To je dobře, že tu jsi, Tome,“ řekla. „Stýskalo se mi po tobě.“

„Mně kupodivu taky, a to už je co říct, ty malá šibalko,“ řekl Tom. Stejně jako mnohokrát předtím ji i teď na rozloučenou objal a políbil na tvář. Potom se však od ní odtáhl a zamračil se. „Hrome, s tímhle musíme přestat. Vdaná paní a flirtuje tady s mladým lékařem, že se nestydíš! Co si o nás lidé pomyslí?“

Dáma, která v tom okamžiku čirou náhodou projížděla kolem a která se tak stala nedobrovolným svědkem cituplné scény, si o tom okamžitě pomyslela své. V jejích chrpově modrých očích se objevilo chladné, vypočítavé soustředění.

Zabořila se zpět do rudého sametového polstrování elegantního kočáru a polohlasně si řekla: „Vida, vida, copak se to tu děje? Do poslední chvíle jsem nevěděla, jestli mám tuhle cestu podniknout, ale teď vidím, že to opravdu stálo za to. Jestli se nepletu, nabízí se tu spousta zábavy… Kdo by si to kdy pomyslel? A tak brzy po svatbě? Moje drahá sestřička opravdu umí člověka překvapit, jen co je pravda!“

Kočárem zabublal ženský smích. „Hned zítra ráno, Quimpere, se sem vrátíš a zjistíš mi, kdo bydlí v tom cihlovém domku, který jsme právě minuli.“

JEDENÁCTÁ KAPITOLA

Richard se podíval z okna bryčky na okolní krajinu, zalitou příjemným světlem zapadajícího slunce. Elisabeth jeho zamyšlení využila k tomu, aby si ho zblízka prohlédla a znovu se pokusila odhadnout, jakého muže si to vlastně vzala.

Princ z jejích dětských snů se časem přetvařoval do podoby daleko pozemštější bytosti. Už dávno nevěřila na pohádky a věděla, že dokonalí lidé žijí právě jen v říši bájí a pověstí. Richard ale už od prvního dne, kdy si ho vzala, prokazoval daleko víc mužných ctností, než by kdy od muže z masa a kostí očekávala.

Jeho pád do hlubin lidské povahy si vyložila jako zkratovou reakci na pocit zklamání. Od chvíle, kdy se vrátil z Londýna, se už jeho chování nedalo nic vytknout.

Matně si pamatovala, že dokonce i v době, kdy měla mysl napůl zastřenou zákeřnou chorobou, pořád v koutku duše věděla, že Richard není tak zkažený padouch, jakého by v něm chtělo vidět její zraněné a zatvrzelé srdce.

Teď v něm neviděla ani svatého, ani ďábla. Richard byl prostě a jednoduše muž, tak ohleduplný, až to někdy

bylo skoro dojemné… Muž, který pro ni pořád zůstával neřešitelnou hádankou.

Když se Richard dosytosti vynadíval na okolní krajinu, otočil se a zjistil, že si ho jeho žena prohlíží. Tvářila se napůl zmateně a napůl uchváceně.

„Podle toho, jak se tváříš, bych řekl, že se buďto vůbec netěšíš na ten ples, nebo jsem si na sebe vzal něco, v čem vypadám jak strašák do zelí.“

„To se pleteš, v jednom i v druhém,“ řekla a její tvář se okamžitě rozjasnila. „Ačkoliv je pravda, že muži, ošlehanému větrem, jako jsi ty, sluší daleko víc jezdecký oděv než večerní frak.“

Poslední poznámku řekla ještě dřív, než si vůbec stačila uvědomit, co říká. Propána! Co ji to jenom popadlo? Vždyť s ním flirtovala… ano, beze studu flirtovala se svým vlastním manželem! Je to snad normální, chovají se tak ke svým manželům všechny ženy? Podle toho, jak se na ni Richard usmál, si domyslela, že lichotku ocenil a že mu rozhodně nebyla nepříjemná.

„Přemýšlela jsem o tobě, to máš pravdu,“ připustila rychle, aby to nějak zamluvila. „Nemyslela jsem ale na tvoje oblečení, spíš jsem přemýšlela nad tím, proč jsi mi neřekl, že se Tom přestěhoval do městečka a že si tam otevírá ordinaci. Nechápu, proč jsi to přede mnou chtěl utajit, vždyť ti muselo být jasné, že se to stejně co nevidět dozvím.“

Možná ho to překvapilo, ale nedal na sobě nic znát. „Když jsem mu tu nabídku poprvé předložil, bylas ještě nemocná. Později, když jsem od něj dostal zprávu, že moji nabídku přijímá, jsem si myslel, že ti o tom napíše

sám. Je mi jasné, jak jste si vy dva blízcí.“ Poslední větu vyslovil naprosto přirozeně, nebyl v ní ani náznak znechucení nebo žárlivosti. „Když ti nenapsal, řekl jsem si, že tě nejspíš chce překvapit. Nechtěl jsem mu to kazit. Jak je vidět, podařilo se.“

Nedodal ovšem, že jeho mlčení mělo i další, ne tak nevinný důvod. Zatajil jí Tomův příjezd i proto, aby si nemyslela, že jí chce podkuřovat tím, že do její blízkosti přestěhuje muže, kterého má tak ráda.

Z jejího vlahého úsměvu poznal, že ho z ničeho tak nečestného nikdy ani na okamžik nepodezírala. „Musím ti poblahopřát, Richarde. Jsi asi jeden z mála lidí, na které kdy Tom dal. Sama jsem se ho už mnohokrát snažila přemluvit, aby myslel trochu i na sebe, aby se snažil proniknout do vyšších kruhů… Nikdy se mi to nepovedlo. Když se u nás byl předevčírem podívat na Jema, snažila jsem se ho přesvědčit, aby přijal Carolineino pozvání na dnešní ples. Ten domýšlivý tvrdohlavec zase jen cosi zabručel o tom, že není zvědavý na nějakou napůl degenerovanou šlechtu z okolí.“

„No, jeho lékařské praxi by určitě neuškodilo, kdyby se tam alespoň na chvíli objevil,“ řekl na to Richard a úspěšně se mu podařilo zastřít úsměv. Dokázal si živě představit, co si mladý lékař s radikálními názory myslí o příslušnících jeho stavu, a neměl mu to za zlé. Někdy s ním dokonce z celého srdce souhlasil. „Takových příležitostí, kdy se na jednom místě sejde *degenerovaná šlechta* z celého kraje, se moc nenaskytne. Byla by to pro něj ideální příležitost, jak o sobě dát vědět.“

„Myslím, že ani kdyby ho něco takového napadlo, nepřišel by. Nedokážu si ho představit, jak se oddává společenskému životu. Myslím, že ani neumí tančit.“

V tom mu však Elisabeth křivdila. Zjistila to hned, jen co vešla do Carolineina zámku. Velký salon v přízemí byl pro tuto příležitost vyzdobený vázami s čerstvě řezanými letními květinami a několika palmami v zelených květináčích.

Tom stál na druhé straně salonu, uprostřed hloučku hostů. Elisabeth si všiml, jen co vešla do dveří, a beze slov ji přivítal tím, že v jejím směru zvedl sklenku, kterou držel v ruce. Odpověděla mu na to zářivým úsměvem, jako by ho chtěla pochválit, že nakonec přece jen přišel.

Jejího úsměvu si všimlo kromě Toma a Richarda i několik dalších hostů, mezi nimi i lady Chilthamová. Ta ostatně sledovala vstupní dveře už od okamžiku, kdy jimi prošel neznámý mladý muž, kterého před několika dny viděla tak vřele objímat lady Knightleyovou před elegantním cihlovým domkem v městečku.

Lady Chilthamová měla zvláštní dar – i ve společnosti, kde nikoho neznala, se jí vždy podařilo nějakým šestým smyslem rozpoznat, kdo se s ní bude ochotný podělit o nějaký místní klípek. Dáma, která seděla vedle ní a která na sobě měla křiklavě ozdobené šaty z purpurového hedvábí a stejně příšerný turban, ji v jejích nadějích nezklamala.

„Zdá se, že vaše sestra se už stačila docela dobře seznámit s naším novým lékařem,“ poznamenala lady Pentecostová a zaměřila lorňon na Toma. „Vynikající mladý muž, bezpochyby, ale já osobně dávám přednost

poněkud usedlejším typům. Pokud k němu bude často chodit nějaká mladá žena, dostane se dříve či později do řečí.“

Evadne se jí na tuto poznámku ani nepokusila odpovědět. Omluvila se, vstala z gauče a vydala se salonem ke dveřím. Lady Pentecostová, tentokrát už bez afektované pomoci lorňonu, ji sledovala pohledem.

Lady Chilthamová byla bezesporu půvabná, stejně jako její sestra. Měla krásné bílé šaty, které jí při chůzi zdůrazňovaly křivky hezké postavy. Lady Pentecostová krátkým přikývnutím schválila, že Evadne na přivítanou svoji sestru srdečně objala. Neuniklo jí ale, že Elisabeth z toho přivítání není nijak zvlášť nadšená, stejně jako muž, který stál vedle ní a který to všechno pozoroval s poněkud cynickým úsměvem.

Richard se sice pečlivě vyhýbal tomu, aby se Elisabeth příliš často vyptával na její minulost, ale i tak si dokázal udělat docela jasnou představu o tom, co všechno musela Elisabeth v dětství od své sestry vytrpět. Proto, když teď viděl falešnou, předstíranou upřímnost, s jakou Evadne Elisabeth přivítala, nedokázal zabránit, aby se mu rty nezkroutily do trpkého úsměšku.

Když Evadne předváděla s jistým hereckým talentem nadšení z toho, že Elisabeth vypadá tak dobře a že se ze své nemoci už dokonale zotavila, musel vynaložit nezvyklé úsilí, aby zůstal zticha a neokomentoval ten herecký výkon nějakou peprnou poznámkou.

Další ze svědků tohoto ochotnického představení se však už ovládnout nedokázal. Nebyl to nikdo jiný než Caroline, která trochu znechuceně řekla: „Pokud ti nestačilo, Evadne, co jsem ti o Elisabeth napsala já a

Richard, mohla ses sem přece kdykoliv rozjet a na místě se přesvědčit, jak se věci mají. Byla bys dávno věděla, že se tvoje sestra z nemoci už zotavila.“

„Právě to jsem taky chtěla udělat,“ řekla na to sladce Evadne. Nikoho z nich tím ale neoklamala. „Musíte vzít v úvahu, že jsem musela myslet i na svoji rodinu. I když jsem si o Elisabeth dělala starosti, nemohla jsem riskovat, že se nakazím a přenesu tu hroznou chorobu na svého manžela a děti.“

„Jistě, to je pochopitelné, Evadne,“ souhlasila Caroline. „Co by ale bylo snazší, než napsat dopis, ve kterém by ses optala na zdraví své sestry? Pokud si dobře pamatuju, psala jsem ti o její nemoci alespoň dvakrát, ale ani jednou jsem od tebe nedostala odpověď.“

Evadne se na ně dál sladce usmívala, ale v jejích chrpově modrých očích se na okamžik objevil chladný, vypočítavý výraz. Otočila se k hostitelce a probodla ji pohledem: „Už bys měla vědět, Caroline, že mě na psaní moc neužije. A kromě toho, člověk musí být hrozně opatrný, když něco píše. Dopisy se občas mohou ztratit, a mohou se dokonce dostat do nepravých rukou, není to tak?“

Caroline ve zlomku vteřiny zpopelavěla tvář. Rychle se omluvila, odvrátila se od nich a šla přivítat další hosty. Evadneina poznámka zřejmě nebyla tak nevinná, jak by se na první pohled zdálo. Elisabeth ale nedostala příležitost, aby se nad tím mohla zamyslet. V té chvíli k ní totiž přistoupil nejstarší syn jednoho z jejich sousedů a požádal ji o tanec.

U Caroline se ten večer tančila venkovská čtverylka. Elisabeth měla raději valčík, ale to byl tanec, který se ve

společnosti obecně považoval za zpustlý a nemravný. V Bristolu čtverylku tančila až do omrzení, takže jí teď nedělalo žádné problémy tančit a pozorovat přitom okolí.

Všimla si, že Richard se okamžitě zbavil Evadne a teď si povídal s Tomem a muži, kteří s ním stáli v hloučku u okna. Evadne se vrátila k lady Pentecostové, která je předtím se zájmem sledovala. Celou dobu na ní bylo vidět, jak doufá, že z jejich rozhovoru něco zaslechne, nebo že alespoň z gestikulace rozpozná, o čem je řeč. Nejspíš si ale nic nedomyslela, protože se tvářila trochu zklamaně.

Caroline u dveří vítala další hosty. Tvářila se přitom vesele. Elisabeth nedokázala odhadnout, nakolik je její chování přirozené a nakolik to jen hraje.

Hudba dohrála a páry se navzájem uklonily. Teď měl přijít na řadu valčík. Caroline zřejmě proti tomuto tanci nic neměla, a zpočátku večera ho asi vynechávala jen kvůli společnosti.

Elisabeth se rozhodla, že se půjde osvěžit sklenkou šampaňského, jenže potom se k ní davem hostů prodral muž, jehož pozvání k tanci prostě nemohla odmítnout.

„No toto,“ poznamenala, když jí v pase zlehka spočinula jemná ruka s dlouhými prsty. „Zdá se, že začínáte nový život, doktore Carringtone. Kdo to kdy slyšel, abyste se po večerech věnoval tak frivolní zábavě, jako je tanec! Život je zkrátka plný překvapení, co? A navíc jste se dneska večer dokonce slušně oblékl, skoro nedokážu uvěřit vlastním očím! Mimochodem, kde sis ten frak půjčil? Máš ho od Richarda?“

„Ne, ty uličnice!“ odsekl jí dobromyslně. „Kdyby tě slyšel někdo nezasvěcený, ještě by si pomyslel, že nemám jedinou slušnou košili.“

Elisabeth měla sto chutí poznamenat, že by se divila, kdyby takovou košili doopravdy měl, ale místo toho se ho jen zeptala, proč nakonec přece jen přijal Carolineino pozvání.

„Ale, jen jsem si řekl, že bych si mohl prohlédnout okolní osazenstvo a odhadnout, s jakými chorobami tu asi přijdu do styku a co budu muset nakoupit do lékárny. Zatím to vypadá hlavně na dnu a vysoký krevní tlak, protože všichni, jak je tu vidím, trpí spíš přebytkem než nedostatkem jídla. A kromě toho je mi paní Westbridgeová celkem sympatická. Připadá mi jako dobromyslná, soucitná duše. Což se ovšem vůbec nedá říct o té příšerné dračici, která sedí vedle tvé sestry.“

„Aha! Takže tebe už někdo představil strašidelné lady Pentecostové a dokonce i mé drahé, okouzlující sestřičce!“

„Bohužel. A musím přiznat, že bych si tohle potěšení klidně nechal ujít,“ řekl na to kysele. „Vsadil bych se, o co chceš, že tam teď z plných plic někoho pomlouvají.“

„Připomeň mi, abych ti někdy půjčila příručku o etiketě a o tom, jak se má mladý džentlmen chovat v dámské společnosti,“ řekla mu Elisabeth a zamrkala na něj. „Mám dojem, že se máte ještě pořád co učit, doktore Carringtone. Musím vám připomenout, že jste se právě neuctivě vyjádřil o mé sestře, což se v dobré společnosti nikdy nedělá.“

„Víš přece, že před tebou si nikdy servítky brát nebudu, Elisabeth, tak nač ty řeči?“

„Já vím, a jsem za to ráda. Jestli ale budeš někdy mluvit s lady Pentecostovou, dej si radši pozor na jazyk. Varuju tě, je to ještě větší klepna, než si myslíš. Mohla by tě znemožnit před celým městečkem.“

„Spíš by si ona měla dát pozor na jazyk přede mnou,“ odsekl Tom. „Víš přece, jak tenhle druh lidí nesnáším. A vůbec jim nehodlám nějak podkuřovat.“

Tomovi ještě nebylo třicet, ale na leccos už měl vyhraněné názory, ze kterých nehodlal slevit. Elisabeth ho znala dost dobře, aby věděla, že se k místní šlechtě bude chovat jako k sobě rovným a že jim určitě nebude podlézat. Věděla také, že když se mu nebude líbit, jak se oni chovají k němu, dá jim to jasně najevo, i kdyby si tím měl ublížit. Po pravdě řečeno, měla ho za jeho otevřené chování ráda a nechtěla by na něm nic měnit, ani kdyby mohla.

Kdyby se z Torna měl stát člověk, který přežvykuje zdvořilostní fráze a podlézá vlivným lidem, nebyl by to už její Tom, její starší bratr, kterého si vždy tak vážila. Rychle začala mluvit o něčem jiném, a když tanec skončil, zůstala s ním a vypila si u servírovacího stolku sklenku dobře vychlazeného šampaňského.

Zatímco si Tom povídal s nějakým místním statkářem a jeho manželkou, kteří se sem také přišli osvěžit, Elisabeth se rozhlédla kolem a všimla si, že Caroline právě mizí jedním z krásných francouzských oken ven, na terasu. Okna byla otevřená, aby se alespoň trochu vyvětral vydýchaný vzduch v salonu.

Nepřikládala náhlému zmizení své hostitelky žádný zvláštní význam a dál pozorovala ruch na tanečním parketu. Teprve po čtvrthodině, když se Caroline stále

nevracela, se začala cítit trochu nesvá a začala si o ni dělat starosti.

Na terase bylo rozptýleno několik párů, které se sem přišly nadýchat čerstvého vzduchu, ale Caroline mezi nimi kupodivu nebyla. Na několika stromech, které stály nejblíž zámku, visely lampiony, takže Elisabeth nedalo moc práce objevit pěšinku, která oddělovala záhony v pečlivě udržovaném francouzském parku. Ušla po pěšince nějakých sto metrů, ale Caroline nenašla. Právě když se chtěla vrátit do salonu, zahlédla u pečlivě zastřiženého keře nějaký stín, který se pohnul.

„Á, tady jsi!“ Ani nečekala na pozvání a usadila se na dřevěnou lavičku vedle své přítelkyně. „Už jsem se bála, že si budu muset přivést posily, abych tě vůbec našla.“

„Propána! To už se po mně shánějí?“ Carolinein hlas zněl znepokojeně, jako by si uvědomila, že zanedbává povinnosti hostitelky. „Ani mi nepřišlo, že bych tu už byla tak dlouho.“

„Nedělej si s tím starosti, zatím si toho nevšiml nikdo jiný než já.“ Potom zaslechla podivný zvuk, který nemohl znamenat nic jiného, než že Caroline ze všech sil potlačuje vzlykání. „Určitě jsi tu ale nezůstala dost dlouho, aby na tobě nebylo poznat, že jsi plakala.“

Caroline se ze sebe bezvýsledně pokusila něco vypravit, ale potom jen beznadějně mávla rukou, jako by to všechno nemělo žádný smysl. „Já vím, je to hloupé, jsem přece vdova už víc než šest let… ale občas mě přece jen ještě popadne stesk po mém drahém Gilesovi.“

Elisabeth nepochybovala, že to Caroline myslí upřímně, ale měla dojem, že za duševním stavem její přítelkyně vězí i něco jiného. Nechtěla strkat nos do věcí,

po kterých jí koneckonců nic nebylo, ale přitom ani nemohla jen sedět vedle přítelkyně, na které jí tak záleželo, a bezmocně se dívat, jak trpí. Možná jí mohla nějak pomoct, povzbudit ji…

„Ano, to chápu," řekla tiše a zadívala se do potemnělé zahrady. „Tím se ale nevysvětluje, proč chodíš celý večer jak tělo bez duše. To už ti moje drahá sestřička zase stačila nějak ublížit?"

Caroline na to nic neřekla, ale Elisabeth se nedala odradit a dodala: „Nebo se tě Evadne snaží nějak ovládat… možná i vydírat?"

Caroline zoufale zavzlykala a Elisabeth pochopila, že trefila do černého. „Ty to víš, co?" vydechla. Znělo to spíš jako výčitka než jako otázka. „Ona ti to řekla?"

„Nikdo mi nic neřekl… zatím." Elisabeth se podívala na svoji přítelkyni. Její pohled byl pevný a upřímný. Věděla, že jestli se má dozvědět pravdu, musí nejdříve Caroline přesvědčit, že s ní mluví naprosto upřímně a že jí chce pomoci.

„Podívej, vím, že moji sestru nemáš ráda. Tos mi sama přiznala, a i kdyby ne, domyslela bych si to. Vím, jaká Evadne je, a dokážu si představit, co všechno se jí může honit hlavou. Dala jsem si dvě a dvě dohromady. Nemáš ji ráda, a přitom ji navštěvuješ. Pozve se sama na tvůj ples, a ty ji neodmítneš. Co za tím může být jiného, než že jí musíš vycházet vstříc? A jaký to může mít důvod? Jen ten, že Evadne ví nebo má něco, co by proti tobě mohla použít. Tvoje podivné chování se ani jinak vysvětlit nedá a já myslím, že kdyby se nad tím někdo zamyslel stejně jako já, dojde k podobným závěrům.

Nebudu proti Evadne nic podnikat, Caroline, leda bys mě o to sama požádala. Jestli ale budeš chtít, abych ti pomohla, musím znát celou pravdu o tom, jak ses ocitla v jejích sítích.“

„Ach, kdybys mi jen mohla pomoct!“ Caroline se znovu rozplakala. „Táhnu to břemeno viny už tak dlouho… Takové utrpení si přece nezasloužím, vždyť jsem nespáchala žádný hřích… Musím to ale snášet kvůli svému synovi, jen kvůli němu se musím podřídit každému zlomyslnému rozmaru tvé sestry! Dobrá, Elisabeth, povím ti pravdu… Smrt mého manžela nebyla nešťastná náhoda. Spáchal sebevraždu.“

Pokud si myslela, že to pro Elisabeth bude překvapení, že jí nebude chtít uvěřit a že si bude myslet, že si vymýšlí, byla jistě zklamaná. „Vypadáš, jako by tě to ani nepřekvapilo… Vždyť jsi říkala, že o tom nic nevíš, že ti to neřekla!“

„Ne, nevěděla jsem to, ale musím přiznat, že mě něco podobného už napadlo,“ přiznala Elisabeth upřímně. Možná to znělo trochu krutě, ale nechtěla před Caroline nic předstírat. „A právě tímhle tě moje sestra vydírá, co? Kdybys jí nebyla po vůli, roznesla by pravdu o smrti tvého manžela po společnosti.“

„Ne tak docela, to ne,“ přiznala Caroline bez zaváhání. Rozhodla se, že Elisabeth poví celou pravdu. Konečně se mohla s někým podělit o břemeno, které ji od smrti jejího manžela tak tížilo. Tajemství, kvůli kterému trpěla návaly úzkosti a nemohla spát, kvůli kterému se dlouhé noci jen trýznila chmurnými myšlenkami, teď z její duše začalo vytékat tak prudce, jako když povolí hráz

rybníka. Už jen to, že se mohla se svým tajemstvím někomu svěřit, pro ni byla ohromná úleva.

„Giles byl pozorný manžel a otec," začala. V jejím hlase zazněla ozvěna jejich dávné lásky. „Měl ale svoje chyby, jako každý. Mrzí mě, že to musím přiznat, ale Giles trpěl hráčskou posedlostí. Nikdy jsem se tuhle jeho slabost nepokoušela vymýtit, protože jsem věděla, že bych stejně neuspěla a jen si ho tím proti sobě popudila. Štěstěna mu byla dlouho nakloněná, ale myslím, že se od samého začátku dalo předpokládat, že se od něj jednoho dne odvrátí.

Několik měsíců před svou smrtí investoval skoro všechen náš majetek do podniku jednoho svého přítele v jižní Africe. Člověk by čekal, že v takové situaci přestane hrát o peníze, vždyť už ta investice byla svým způsobem dost hazardní hra, jenže Giles tohle nechtěl pochopit. Chodil dál hrát a prohrál v ruletě spoustu peněz. Byli jsme až po krk v dluzích, ale to jsem tehdy nevěděla.

Na Gilese začali tlačit věřitelé a hrozilo, že na náš zámek nechají uvalit hypotéku. Manžela tenkrát nenapadlo nic lepšího, než provést to, co se ve světě hráčů považuje za neodpustitelný hřích. Podváděl v kartách. Připravil falešnou hrou jednoho mladého šlechtice o všechen majetek, vlastně se dá říct, že ho okradl… Ano, okradl, jak jinak se dá nazvat, když někoho podvedeš v kartách a připravíš o poslední košili? Ten mladý šlechtic potom spáchal sebevraždu. Ironií osudu to bylo právě v době, kdy se nám začínaly pomalu vracet investice do jihoafrického podniku. Giles se ale už nikdy nedokázal vyrovnat s tím, co způsobil."

Caroline se na chvíli odmlčela a otřela si oči. Po chvíli, když už zase dokázala souvisle promluvit, pokračovala: „Tohle všechno jsem se dozvěděla až po Gilesově smrti. Nechal mi dopis na rozloučenou, kde se ke všemu přiznal. Psal v něm, že nedokáže žít s výčitkami svědomí, které cítí kvůli smrti toho mladého šlechtice. V té době u nás náhodou byli na návštěvě Chilthamovi. Byla jsem tak neopatrná, že jsem ten dopis nechala ležet ve svém pokoji. Tvoje sestra ho našla, přečetla si ho a dodnes ho má někde ukrytý.“

Elisabeth se ke své přítelkyni natáhla a vzala do obou dlaní její roztřesené prsty.

„Vím, že pro tebe muselo být velmi těžké se mi s tímhle vším svěřit, ale slibuju, že toho nebudeš litovat.“

Caroline k ní zvedla zoufalý pohled. „Myslíš, že by se ti mohlo podařit to, co se mně nikdy nepodařilo? Myslíš, že bys od ní Gilesův dopis dokázala získat zpět? Myslíš, že by se ti podařilo zapůsobit na její ušlechtilost a dobrou vůli?“

„Moje sestra ušlechtilá docela jistě není, a s dobrou vůlí u ní člověk taky počítat nemůže,“ řekla trochu ironicky Elisabeth. „Kdepak, tudy cesta nevede. Budu muset použít metody, které se jí sice nebudou ani trochu líbit, ale které zato budou docela jistě účinné. Budu bojovat ohněm proti ohni, abych tak řekla.“

Caroline na ni udiveně pohlédla. Elisabeth se jen záhadně pousmála a zeptala se: „Jak dlouho se tu chce Evadne zdržet?“

„Nevím. Přinejmenším pár dní.“

„To je dobře. Předtím, než se jí postavím tváří v tvář, si totiž ještě musím něco zařídit.“ Chlácholivě se na

Caroline pousmála. „Teď by ses ale raději měla vrátit dovnitř, než si někdo všimne, žes tak dlouho pryč. Kdyby si Evadne domyslela, že ses mi se vším svěřila, určitě by to naší věci neprospělo. V její společnosti se teď musíš snažit být co nejpřirozenější, aby nepojala ani stín podezření. Buď si ale jistá, že v jejích spárech už dlouho nezůstaneš, to ti slibuju při všem, co je mi svaté.“

Caroline si vzala Elisabethinu radu k srdci a vrátila se do salonu v doprovodu dvou dam, které se byly na terase nadýchat čerstvého vzduchu. Když se znovu ujala role hostitelky, bezděky si uvědomila, že úsměvy, které vrhá na svoje hosty, jsou teď daleko přirozenější, že se do nich už nemusí nutit, jak tomu bylo na začátku večera. V jejích úsměvech se teď snoubila úleva s nadějí.

Konečně se mohla někomu svěřit s břemenem, které ji celá ta dlouhá léta tak tížilo! Elisabeth, ta požehnaná duše, na sobě vůbec nedala znát, že by jí okolnosti, které vedly ke Gilesově smrti, připadaly pohoršlivé nebo opovrženíhodné. I když Caroline ještě stále pochybovala, že se jí podaří získat zpět dopis, který jí Giles napsal na rozloučenou, dodala jí Elisabeth alespoň odvahu k tomu, aby se už nikdy nedala od Evadne vydírat.

Podle toho, jak se drahá Elisabeth chovala, když se dozvěděla pravdu, teď mohla Caroline doufat, že se podobně srdečně a nezaujatě zachovají i její ostatní přátelé, až se jim jednou svěří se svým tajemstvím. Nejdříve se však pravdu musel dozvědět její syn.

Když jeho otec zemřel, bylo mu dvanáct. Teď už dávno nebyl chlapec. V osmnácti letech byl už dost starý, aby dokázal unést smutnou pravdu. Caroline si slíbila, že jen co se její syn vrátí ze Skotska, kde byl u přátel,

všechno mu poví. Do té doby se chtěla chovat tak, jak jí poradila Elisabeth.

Upřeně se zadívala na ženu, která jí v minulých letech způsobila taková muka.

„Caroline vypadá, že je v úžasné náladě, náramně spokojená sama se sebou," poznamenala Evadne, které pohled její hostitelky neunikl. „Zajímalo by mě, co se stalo, že jí to tak zvedlo náladu."

„Nejspíš má radost, že se dnešní večer tak báječně vydařil," poznamenal bez většího zájmu Richard.

Společnost jeho švagrové ho už nevýslovně nudila. Evadne se k němu přitočila v době, kdy Elisabeth tančila s Tomem, a Richardovi přišly narážky, které občas utrousila, nechutné a provokativní. Několikrát mu také výmluvně naznačila, že by byla ráda, kdyby ji vyzval k tanci.

Richardovi by sice způsobilo obrovskou radost, kdyby ji mohl odmítnout, ale potom si řekl, že vztahy mezi jeho švagrovou a manželkou jsou, no, přinejmenším napjaté, a že by od něj asi nebylo moudré, kdyby mezi ně vrážel další klín. Proto ji po chvíli přemáhání o tanec přece jen požádal.

Když skladba dozněla, málem si oddechl úlevou. Právě když chtěl Evadne odvést zpět do společnosti lady Pentecostové a tím se jí na celý zbytek večera zbavit, Evadne mu jeho plány překazila. Nadhodila, že by byla ráda, kdyby ji doprovodil na terasu. Chtěla se tam nadýchat čerstvého vzduchu.

Dopadlo to jako s tancem – nejdříve ji chtěl chladně odmítnout, ale na poslední chvíli si to rozmyslel. Rozhlédl se po salonu. Snažil se zjistit, kde je Elisabeth,

ale nikde ji nenašel. Evadne se zatím na terasu vydala sama, ani nepočkala, jestli ji doprovodí.

Připadalo mu nezdvořilé nechat jí tam odejít samotnou, a proto se vydal za ní, ale jen co se ocitli venku, upozornil ji: „Nemůžu se tu s vámi zdržet dlouho, lady Chilthamová, nerad bych totiž zmeškal tanec před večeří, který jsem slíbil své ženě.“

„Och, to musí být nudné, tančit s vlastní manželkou,“ poznamenala Evadne, zavěsila se do něj a odvedla ho stranou, aby na ně nebylo z terasy vidět. „Chápu ale, že se od novomanželů očekává, že alespoň na veřejnosti budou předstírat manželské štěstí.“

Richard prudce setřásl její ruku, probodl ji ledovým pohledem a zprudka se zastavil pár kroků od lavičky, kde si před několika minutami povídaly Elisabeth s Caroline. Pohrdavě se na Evadne pousmál.

„Buďte si jistá, madam, že z mé strany se o žádném předstírání nedá mluvit.“

Evadne jeho důrazná odpověď na chvilku zarazila, ale rychle se vzpamatovala a sladce se na něj usmála. Ten úsměv byl tak průhledně neupřímný, až se z něj Richardovi zvedl žaludek.

„Ale no tak, Richarde, přede mnou nemusíš nic předstírat. Je mi naprosto jasné, proč sis vzal moji sestru, a já se ti už tehdy snažila naznačit, že vlastně není důvod, proč bys měl takovou oběť přinášet.“

Beze slova se na ni díval. Z jeho tváře se nedalo vůbec nic vyčíst, byla nehybná jak tvář mramorové sochy. Evadne si ale nechtěla v tak romantické noci, kdy vzduch voněl pryskyřicí balzámových jedlí, rozkvetlých růží a fialek nechat ujít příležitost k malému představení.

Byla si jistá, že Richardovi na Elisabeth nezáleží, že mu byla vždycky lhostejná. Ani v nejmenším nepochybovala, že si její sestru vzal jen proto, aby neutrpěla její pověst. Nebýt hloupého omylu ještě hloupějšího sluhy, který pokazil všechny plány, které si na ten večer tak pečlivě připravila, nikdy by k jejich sňatku nedošlo.

Richardovi se přece vždycky víc líbila ona. Jednou si ji dokonce chtěl vzít, připomněla si. Ta vzpomínka ji zahřála a dala jí pocit sebeuspokojení. Navíc si uvědomovala, že je ještě stále velice žádoucí žena.

„Můžeš zůstat tvrdohlavý a zamlklý," zašeptala zastřeným hlasem, přejela mu dlaněmi po svalnatých pažích a spojila je na jeho šíji. „Jenže já znám pravdu. Zprávy o tvých milostných avantýrách v Londýně se donesly dokonce až do toho našeho zapadákova. Moje sestra tě rychle začala nudit, to je mi jasné a vůbec se tomu nedivím. Já tě ale tak brzo neznudím, na to můžeš vsadit krk. Myslím, že my dva se k sobě báječně hodíme."

Ani nečekala, co jí na to odpoví a stáhla si k sobě jeho hlavu. Žádostivě rozevřela rty a nedočkavě ho políbila.

Richard jí ale polibek nevrátil. Jeho ústa zůstala ocelově tvrdá a sevřená. Pomalu zvedl ruce, vzal ji za zápěstí a sevřel je tak prudce a silně, až jí do očí bolestí vhrkly slzy. Překvapeně zalapala po dechu.

Dál ji držel za zápěstí a odstrčil ji, aby od něj stála na vzdálenost natažených paží. Na jeho tvrdých, odmítavých rtech se znovu objevil pohrdavý úsměšek, který na nich ten večer už jednou viděla.

„Jestli potřebujete ještě nějaký důkaz o citech, které chovám k vaší sestře, povím vám jen tohle. Elisabeth jsem si vzal prostě proto, že jsem se do ní zamiloval. Je to také jediná žena, kterou jsem kdy doopravdy miloval a kterou kdy milovat budu, a dokud bude na světě, nebudu toužit po půvabech žádné jiné.“

Zapůsobilo to na ni, skoro jako by jí dal políček. Evadne se nezmohla na nic jiného, než že na něj několik vteřin beze slova poulila oči a lapala po dechu. Nedokázala odtrhnout pohled od výrazu chladného pohrdání, které se v té chvíli jasně zrcadlilo v jeho očích.

„Doufám, že vás neruším?“ ozval se znenadání tichý hlas. „Měl bys ale vědět, Richarde, že zrovna začíná tanec před večeří.“

Richard pustil Evadneino zápěstí a prudce se otočil. Pár kroků od nich stála na pěšince Elisabeth. Z její tváře ani z očí se nedalo nic vyčíst. Třemi dlouhými kroky se ocitl vedle ní a bez toho, aby se staral, jestli jde jeho švagrová za nimi, doprovodil svoji ženu zpět do zámku.

Evadne zůstala stát na místě, jako by do ní uhodil hrom. Překvapení teď vystřídal ledový vztek z ponižujícího odmítnutí, jehož se jí právě dostalo. I po všem Richardově ujišťování ještě pořád nechtěla uvěřit, že by si její sestra získala srdce tohoto muže…

Muže, kterého by si bývala před lety sama vzala, jen kdyby stál na společenském žebříčku výš, než jak mu tehdy bylo souzeno.

Nikdy se netajila s tím, že je pro ni rozhodující majetek a postavení jejího nastávajícího. Vedle lorda Chilthama obojí získala, ale nic víc. Tělesná stránka jejich svazku jí vždy byla neuvěřitelně odporná. Nikdy se

nebránila občasným, vždy dobře utajeným mimomanželským vztahům, ale v posteli nikdy vyvrcholení neprožívala.

Ne, Evadne prožívala vrcholné uspokojení ve chvílích, kdy z mužů vycítila, že jsou jí otrocky oddaní a že s nimi může manipulovat podle svých rozmarů.

Mezihra s Richardem mohla být jiná alespoň v tom, že by jí snad přinesla tělesné ukojení. Otevřeně si přiznávala, že Richard je mimořádně přitažlivý příslušník mužského pokolení. Teď to ale vypadalo, že jí osud odepřel příležitost poznat jeho mužnost na vlastní kůži. Vytušila, že Richardovo jméno se na seznamu jejích bezmezných obdivovatelů nikdy neobjeví.

Její milostná předehra dokonale ztroskotala. Byla to pro ni nová a nepříjemná zkušenost. Zbyla jí po ní jen chladná touha po pomstě. V duchu si odpřisáhla, že za tohle ponížení jí Richard zaplatí.

V očích jí bojovně zajiskřilo. A pokud by se jí přitom povedlo nějak zařídit, aby se spolu s Richardem zřítila do hlubin i její sestra, bylo by to ještě lepší.

Její pomsta měla být sladce nelítostná, a Evadne věděla, že takovou pomstu je nejdříve potřeba pořádně promyslet.

DVANÁCTÁ KAPITOLA

Ohavný smilník! Nevěrný padouch! Bezcharakterní sukničkář! Tak nějak ho teď Elisabeth určitě viděla.

Určitě jím pohrdala tak, že by si o něj ani neutřela zablácený střevíc! Jestli si ovšem tohle všechno nemyslela už předtím, než se stala svědkem té nechutné scény mezi ním a její vlastní sestrou. Vždyť jí to muselo připadat skoro jako krvesmilstvo…

Takové a podobné myšlenky se Richardovi honily hlavou, když toho večera neklidně přecházel po své ložnici. Rozhodně mu nepřidávaly na náladě, kterou měl už tak pod bodem mrazu.

Mohl jí to mít za zlé? Jak by se na jejím místě cítil on? Co by cítil, kdyby přistihl svoji manželku v zahradě zalité měsíčním světlem, v pažích nějakého cizího muže…?

Stačilo, aby na to pomyslel, a zmocnila se ho vlna zlosti a vzteku. Věděl, že by mu Elisabeth nikdy neuvěřila, že na té nechutné scéně nemá nejmenší vinu. Závěry už si určitě udělala sama. I kdyby se jí snažil stokrát vysvětlit, jak k tomu došlo, myslela by si pořád svoje.

Prudce se zarazil a nevidomýma očima se zadíval do stínů za postelí. Problém byl v tom, že mu Elisabeth nijak nenaznačila, co si o tom myslí. Nepředvedla žádnou uslzenou scénu, nic mu nevyčítala… Pochopil by, kdyby se na něj vrhla a podrápala ho ostrými nehty, pochopil by, kdyby se zhroutila a plakala…

Jenže Elisabeth neudělala ani jedno, ani druhé. Celý zbytek večera se chovala, jako kdyby se nic nestalo. Byl z toho nervóznější, než kdyby mu přede všemi hosty udělala scénu.

Když spolu tančili – byl to jejich první a zároveň poslední tanec za celý večer – dokonale ho odzbrojila

tím, že konverzovala o banálních věcech. Když se po tanci přidali k ostatním, sešli do jídelny a usadili se kolem dlouhých stolů, byla duchaplná a živá a celou dobu si povídala s Tomem. Bavila všechny kolem sebe – kromě něj.

Teprve cestou domů dostal příležitost odhadnout, co asi cítí. Odmítala s ním hovořit a celou cestu se jen dívala oknem ven na temnou krajinu, která kolem nich ubíhala. Zabývala se svými soukromými myšlenkami a ani jednou na sobě nedala znát, co se jí vlastně honí hlavou.

Proboha! Jak temné a chmurné to asi byly myšlenky! Rozčileně si prohrábl vlasy a rozcuchal si je tak, že mu teď divoce trčely do všech stran. Kdyby to alespoň nebyla její vlastní sestra! Vždyť to opravdu bylo skoro jako incest!

Taková smůla! Richard se zhroutil do křesla před toaletním stolkem a ve zlomku vteřiny propadl zoufalé beznaději. Vždyť se jí tolik snažil dokázat, jak mu na ní záleží… Byl přece tak trpělivý, prokazoval jí tolik pochopení… Určitě si to zasloužila, po tom, jak hanebně se k ní zachoval…

Všechny jeho dobré úmysly, veškeré nenápadné úsilí, jež v posledních týdnech vynaložil, to všechno se teď zdálo být zbytečné. Stačilo několik chvil, aby se všechny pokusy, kterými se snažil znovu vzkřísit jejich vztah, rozplynuly jako pára nad hrncem…

A to všechno jen proto, že nechtěl být nezdvořilý k ženě, která se mu nelíbila a kterou nikdy neměl rád! Všechny jeho nesnáze pramenily jen z pocitu společenské povinnosti! Právě ta ho uvedla do situace, v

níž se ocitl. Ucítil hroznou chuť nějak se za to někomu pomstít.

Nelitoval ani jednoho dobrého skutku, ani jedné něžnosti nebo drobné služby, kterou Elisabeth prokázal v době, kdy byla nemocná. Musel si ale přiznat, že jeho chování ten večer se jen stěží dalo pochopit. Možná udělal chybu, když se nechal přemluvit a hloupě Evadne doprovodil na zahradu… To, co se mezi nimi stalo, ale rozhodně nevzešlo od něj! Nepřál si to, ani s tím nezačal! Tak proč by měl trpět za uskok té intrikánské fúrie?

Trpělivost a chápavost se možná v bitvě o znovuzískání Elisabethiny přízně osvědčily jako docela dobré zbraně, ale teď už jeho cíli posloužit nemohly. Ne, teď musel podniknout přímý útok, musel s Elisabeth jednat naprosto otevřeně, bez postranních úmyslů.

Rozhodl se, že bude lepší všechno vyřešit jednou provždy už dnes večer. Ať už bude výsledek jakýkoliv, bude to jistě lepší, než aby Elisabeth i dál věřila, že je sukničkář, který nenechá na pokoji ani její vlastní sestru!

Podvědomě zaregistroval, že ve vedlejším pokoji před chvílí klaply dveře. To znamenalo, že Aggie z Elisabethiny ložnice už odešla. Elisabeth už možná bude v posteli a snaží se usnout, ale pravděpodobnější se mu zdálo, že se ještě ke spánku neuložila.

Teď, když se konečně rozhodl, už nechtěl jejich rozhovor odkládat. Přešel několika ráznými kroky svoji ložnici a rozrazil dveře do vedlejšího pokoje tak prudce, až práskly o zeď.

Elisabeth sebou trhla leknutím. Nespala. Seděla na židli s ohýbanýma nohama u titěrného psacího stolku v rohu pokoje a psala nějaký dopis.

„Elisabeth, musíme si promluvit,“ vyhrkl. „Musíme si promluvit hned teď, do rána to nepočká!“

Elisabeth připadal trochu rozkazovačný tón jeho hlasu stejně přitažlivý jako muž, jemuž ten hlas patřil. Domyslela si, že pod tím rudým brokátovým županem je docela nahý. Stál rozkročený ve dveřích a Elisabeth v tom okamžiku připomínal nějakého mocného orientálního pašu, který právě rozhoduje o osudu svých poddaných.

„To je ale náhoda, Richarde, já si s tebou taky chtěla promluvit,“ řekla klidně. Dokonale mu tím vyrazila dech. Tohle od ní rozhodně nečekal.

„Ten dopis, který tady zrovna píšu, se hned zítra musí vydat na cestu k notáři mé babičky. Notář má v opatrování malou klenotnici, v níž jsou uložené nějaké osobní dopisy a pár důležitých písemností. Potřebuju, aby mi sem tu klenotnici co nejrychleji poslal, a tak jsem chtěla vědět, jestli bys mi dovolil, abych k němu s tím dopisem poslala Jenkinse. Mohl by se toho hned zítra ráno ujmout?“

„Ano. Ano, jistě,“ řekl. Její žádost ho překvapila, stejně jako tázavý, lhostejný pohled, který na něj upírala. Jak je u všech všudy možné, pomyslel si, že Elisabeth po tom všem, co se dnes večer stalo, dokáže být tak klidná?

Napadlo ho jediné vysvětlení. Možná bylo Elisabeth úplně lhostejné, co on dělá… Možná jí bylo úplně jedno, jestli má nebo nemá poměr s její sestrou…

Zamrazilo ho z toho, ale potom se vzpamatoval a v duchu se okřikl. Ne, i kdyby tomu tak bylo, určitě by se nedokázala chovat tak klidně.

„Já… hm… Chtěl jsem s tebou mluvit o tom dnešním večeru,“ začal opatrně. Nevěděl, z jaké strany má to choulostivé téma nakousnout.

„Aha, jistě. Hezká sešlost, co?“

„Ano. Ano, bylo to… moc hezké.“ Hlasitě si odkašlal. „Ale já jsem chtěl spíš mluvit o té… hm… nešťastné záležitosti s tvojí sestrou.“ Na to mu Elisabeth nic neřekla, což ho ještě víc znervóznilo. Jediná odpověď, kterou od ní dostal, bylo to, že tázavě nadzvedla obočí. „Nevím, co si myslíš… jak sis to vyložila… co sis myslela, když jsi tam uviděla, jak…“

„Ach Richarde, já vím moc dobře, co se tam stalo,“ přerušila ho a obrátila pozornost zpátky k rozepsanému dopisu. „Líbali jste se tam.“

„Ne, nelíbali!“ odsekl prudce. Byl čím dál rozčilenější, a proto si ani nevšiml, že Elisabeth na rtech pohrává nenápadný, pobavený úsměv.

„No dobrá,“ řekla smířlivě. „Tak jsi jí tam právě dával pusu. Jak to mám ještě jinak vyjádřit?“

„Ne, to není pravda! Nelíbal jsem ji! Ona líbala mě.“

„Je v tom nějaký rozdíl?“

„Samozřejmě, že je, krucinál!“ zaklel. „Když mě ta ženská požádala, abych ji doprovodil ven, že se chce nadýchat čerstvého vzduchu, nemohl jsem přece tušit, že tam se mnou bude chtít sehrát milostnou scénu!“

„Nejspíš jsi ji k tomu nějak pobídl, Richarde,“ poznamenala věcně Elisabeth. Znělo to tak lhostejně, tak nevzrušeně, že měl sto chutí k ní přistoupit a pořádně s ní zatřást, jen aby rozbil její ledovou lhostejnost. „Nedovedu si představit, že by Evadne nabízela svoje vnady člověku, který by jí dal najevo, že o ně nestojí.“

„Je mi úplně jedno, co ta prolhaná harpye dělá nebo nedělá jindy, záleží jen na tom, co se stalo dnes večer!“ vyhrkl prudce. Cítil, že mu začíná docházet trpělivost. „Nikdy jsem jí nedal ani náznakem najevo, že bych o ni stál!“

„Ale no tak, Richarde,“ řekla na to trochu znuděně Elisabeth a pohrozila mu psacím brkem jako učitelka, která kárá prolhaného žáčka. „Oba přece víme, že to není pravda. Docela jasně si vzpomínám, že jsem tě slyšela, jak jí říkáš, že bys byl raději, kdyby ti naši otcové dohodli svatbu s ní místo se mnou. A tehdy jsi ji taky líbal!“

Ani kdyby mu v té chvíli řekla, že uzavřela tajný sňatek s Napoleonem Bonapartem, nepřekvapilo by ho to víc, než to, co právě vyslechl. „Co má zase znamenat tohle?“ vydechl. „Co to je za nesmysl?“ Bylo na něm vidět, že vůbec neví, o čem Elisabeth mluví. Vůbec si na příhodu v parku nepamatoval. „Nic takového jsem nikdy neřekl!“

„Ale ano, řekl,“ odpověděla pevně. Byla si tím naprosto jistá. „Bylo ti tehdy devatenáct, nanejvýš dvacet. Byli jste se s Evadne projít v zahradě mého otce. Vlastně, abych byla přesnější, šli jste se tam schovat na lavičku za živým plotem, aby vás nikdo neviděl. Slyšela jsem vás.“ Než mohl znovu začít protestovat, dodala: „A právě proto jsem taky rok po otcově smrti odjela k babičce.“

Vůbec si nevšímala jeho udiveného pohledu a nevědomky se začala šimrat špičkou brku pod bradou. „Můj otec si přál, abychom se vzali, ale já si myslím, že bych se nakonec do toho sňatku stejně nenechala donutit.

Věděla jsem, že by sis raději vzal moji sestru než mě.“ Zamyslela se.

„Myslím, že by mě k tomu otec nakonec ani nenutil, na to mě měl moc rád, zato mé matce by to asi vůbec nebylo proti srsti,“ pokračovala po chvíli. „Upřímně řečeno, byl to pěkně skličující zážitek, dozvědět se, že muž, kterého si mám vzít, by si raději vzal někoho jiného. A to je v podstatě taky důvod, proč jsem ti tehdy napsala ten dopis – tehdy, když jsi válčil ve Španělsku. Odmítla jsem si tě tehdy vzít ne proto, žes neměl titul, jak si možná myslíš, ale protože jsem nechtěla žít s někým, kdo by měl moji sestru raději než mě.“

Richard rozpačitě zamrkal. Elisabeth si jeho rozpaky trochu zlomyslně vychutnávala, a vůbec se za to nestyděla.

Zalapal po dechu a podíval se na ni, jako by najednou uviděl strašidlo. Položil si dlaň před oči, jako by ten hrozný pohled už nemohl dál vydržet.

„Ne, tohle nemůže být pravda, to se mi snad jenom zdá,“ zasténal, promnul si spánky a teprve potom se na ni znovu podíval. Váhavě k ní vykročil. Chtěl jí říct, že mu na Evadne vůbec nezáleží, že pro něj vůbec nic neznamená, ale potom šlápl na něco ostrého, zavrávoral a zaklel.

„Co se ti stalo?“ vyskočila Elisabeth od stolku a rozběhla se k posteli, na kterou si mezitím Richard sedl. „Aha. Počkej, vyndám ti to, mám přece jen delší nehty než ty.“

Vytáhla mu z chodidla špendlík. „Za tohle můžeš poděkovat své neteři. Odpoledne tady byla, a než jsem jí v tom stačila zabránit, rozsypala mi po koberci krabici se

šitím. Začíná hrozně zlobit, Richarde, měl bys na ni být přísnější.“

„To není jediná,“ zamumlal. Když se Elisabeth vydala na druhou stranu pokoje pro utěrku, neuniklo mu, že se zlomyslně usmívá. Pochopil, že na něj není ani z poloviny tak rozzlobená, jak se mu ještě před chvílí zdálo.

Klekla si před něj a otřela mu z rány několik kapek krve. Upřeně se podíval na její skloněnou hlavu a pomyslel si, jak krásná je s těmi narudlými loknami, když jí nespoutané padají na ramena. Zoufale se přitom snažil nevnímat vlahé doteky jejích něžných prstů na svém kotníku.

„Tobě je úplně jasné, že mi na tvé sestře vůbec nezáleží, co?“ řekl najednou tiše. Jeho hlas byl zastřený a zněla z něj potlačovaná touha.

„Teď už ano.“

„Na tu zahradu jsem s ní dnes večer rozhodně nešel proto, abych ji sváděl. Věř mi, to by mě nikdy ani nenapadlo.“

„Já vím.“

„Cože? Ty to víš?“ Nejdřív se vítězoslavně usmál, ale hned potom se zase podezíravě zamračil. „Jak dlouho jsi tam byla, než ses ukázala?“

„No, řekněme, že jsem v té zahradě nějaký čas strávila… Viděla jsem vás, jak s Evadne vycházíte ven a schováváte se ve stínu,“ přiznala konečně. „Měla jsem svoje důvody, proč jsem nechtěla, aby Evadne věděla, že jsem byla na zahradě. Zastavili jste jen pár kroků ode mě, a já slyšela všechno, co jste si řekli, každé vaše slovo. Možná je špehování opovrženíhodný zvyk, ale mě vůbec

nemrzí, že jsem tomu pokušení neodolala a poslechla si vás.“

Zvedla hlavu. Richard se jí zadíval do očí, a když pochopil, co v nich vidí, spadl mu kámen ze srdce.

„Kdybych tam nezůstala a neposlechla si vás, nikdy bych neuslyšela to, co jsem od tebe už dávno chtěla slyšet, Richarde.“

„A co to bylo? Cos tam slyšela?“ zeptal se tak tiše, jako by ji chtěl hlasem pohladit.

„Že mě miluješ.“

Vzal ji za ruku a přitáhl si ji k sobě. Z prstů jí vyklouzla utěrka. Neprotestovala, ani se mu nevzpírala. „Tos ale přece musela vědět… To ti muselo být jasné… Muselas přece vědět, že tě miluju, Elisabeth! Muselo ti to být jasné už od první chvíle, kdy jsem vešel do té haly u Dartwoodových a uviděl jsem tě tam sedět.“

Nic na to neřekla, protože Richardovy rty se žádostivě a vyhladověle zmocnily jejích úst. Její rty mu vyšly vstříc. Byl to poslední důkaz, který potřeboval, aby pochopil, že rána, která je od sebe až do dneška oddělovala, se už konečně zacelila.

Položil ji na postel a stáhl z ní šaty. Vycítil z ní okamžik napětí, chvilku zaváhání, ale jeho zkoumavé prsty její nejistotu brzy rozpustily. Konečně znovu uslyšel něžné sténání z rozkoše, po kterém tak toužil a které mu tak dlouho chybělo.

Mnoho týdnů dobrovolného celibátu si však vybralo svoji daň, a proto rozkoš vyprchala dřív, než si ji stačili naplno vychutnat. Richard teď už ale byl klidný, protože věděl, že příště to bude lepší, a že na to *příště* nebudou muset dlouho čekat.

Elisabeth byla po dlouhé době konečně naprosto šťastná. Byla by ale šťastná, i kdyby k ní dnes večer Richard nepřišel a nemiloval se s ní. Jeho něžné laskání vlastně jen potvrdilo ta vzácná slůvka, která ho ten večer slyšela pronést v zahradě.

Bohužel, minulost má tu nepříjemnou vlastnost, že se opakuje, jak Elisabeth vzápětí zjistila. Richard se ji po svém vyvrcholení nepokusil obejmout. Místo toho prudce odhodil pokrývku stranou a spustil nohy na zem.

Do mysli jí jako sněhová lavina vtrhly nepříjemné vzpomínky a okamžitě smetly vlahou pokrývku rozkoše a spokojenosti, kterou na jejím těle zanechaly vzpomínky na jeho laskání. Najednou měla strach, že zůstane znovu nahá ve své zranitelnosti, stejně jako při jejich svatební noci.

„Co se děje, Richarde?“ vypravila sevřeným hrdlem. Už když se ptala, věděla, že se odpovědi na svoji otázku bojí. „Co se stalo?“

Jeho zářivý úsměv zapůsobil na její duši jako hojivý balzám. Okamžitě zaplašil všechny chmury a obavy.

Richard se ani neoblékl do županu. Místo toho nahý přešel ke dveřím, které oddělovaly jejich ložnice. Poskytl jí tím možnost obdivovat jeho dokonalé, svalnaté tělo. Na několik chvil zmizel ve svém pokoji. Za několik okamžiků už ale byl zpátky ú ní.

„Jen si chci být jistý, že nás nikdo nebude rušit,“ řekl na vysvětlenou a zamkl dveře. Potom postupně sfoukl všechny svíčky, hořet nechal jen tu, která stála vedle její postele. „Musím tě ale předem varovat. Ráno ti nedovolím vstát.“

Lehl si do postele vedle ní a opřel se o loket. Podle spokojeného úsměvu, kterým ho za jeho námahu odměnila, poznal, že jí takový návrh není proti mysli.

„Nejdřív si ale musíme promluvit, Elisabeth," pokračoval. Jeho hlas náhle zvážněl. „Nechci, aby mezi námi ještě někdy stála bolest… nebo nějaké nedorozumění."

Na chvilku se odmlčel a přejel jí špičkou ukazováčku po obrysu brady. Ještě než promluvil, vyčetla z jeho temných očí hořkou lítost. „Moje chování k tobě nebylo vždycky, abych tak řekl, docela spravedlivé. Trochu jsem to přehnal, tehdy, když jsem zjistil, že jsi… že nejsem první muž, se kterým jsi…"

„Chtěla bych ti něco vysvětlit, Richarde," přerušila ho tiše. Nedal jí ale příležitost domluvit, protože byl pevně odhodlaný říct jí své, právě teď a právě tady. Zlehka jí položil prst na rty.

„Ne, má drahá, nemusíš mi nic vysvětlovat. Vina byla na mé straně. Choval jsem se jako idiot!" zachrčel v záchvatu sebeobviňování. „Mám tě tak rád, že když jsem zjistil, že tě přede mnou už poznal nějaký jiný muž, cítil jsem se ponížený a podvedený. Ta moje aféra v Londýně nic neznamená." Všiml si, jak jí po tváři přeběhl stín. Byla to jen další kapka do poháru znechucení, které teď sám nad sebou cítil. Chvilku mu trvalo, než znovu dokázal promluvit.

„Byl to krutý a bezcitný způsob, jak ukojit touhu po pomstě, teď už to vím. Jediné, čím to snad můžu vysvětlit, je to, že mě v té chvíli úplně pohltila žárlivost a zlost. A možná jsem už tehdy měl pocit viny."

Všiml si, jak se v její tváři vystřídal smutek s údivem. Věděl, že jestli mu má Elisabeth někdy odpustit, co se mezi nimi na jaře stalo, musí jí teď povědět a vysvětlit všechno, co se stalo loni v létě.

„Víš, že mě u Waterloo zranili. Nejhorší z mých zranění byla dočasná slepota. Zdraví mi vrátila mladá dívka, Mary Smithová. Myslím, že nebýt jí, nikdy bych se ze svých zranění nevzpamatoval.“

Byl tak ponořený do svých hořkosladkých vzpomínek, že si ani nevšiml, že se při jeho slovech Elisabeth nepatrně pousmála.

„Jednu noc jsem si sobecky vzal její panenství. Byl jsem připravený vyřídit celou věc jako čestný muž a vzít si ji. Mary ale byla zvyklá dávat, ne přijímat, a nikdy za svoje dary nečekala odměnu. Hned druhý den se rozjela zpět domů, do Anglie.“ Ztěžka si povzdechl. „Nejspíš vytušila, že k ní sice něco cítím, ale že to není opravdová láska.“

Elisabeth si ho několik chvil jen beze slova prohlížela. „To ses po ní nikdy nepokoušel pátrat?“ zeptala se. Původně se mu chtěla svěřit se svým tajemstvím, ale teď v ní zvítězila zvědavost.

„Chtěl jsem. Nechala mi dopis na rozloučenou, který mám do dnešního dne schovaný, ale v tom dopisu nebyla žádná adresa. Rozhodl jsem se tedy, že v Bruselu počkám, až se vrátí majitel domu, který tam měla Mary pronajatý, jenže zatímco jsem čekal, dozvěděl jsem se, že zemřela.“

„Zemřela?“ zopakovala po něm bezduše Elisabeth. Ani se nepokusila zastřít, jak ji to překvapilo. „Proč si propána myslíš, že zemřela? Chci říct,“ dodala rychle,

když si všimla, jak si ji Richard zkoumavě prohlíží, „když jsi nevěděl, kde v Anglii bydlí, jak jsi mohl vědět, že zemřela?“

„Mary do Anglie nikdy nedojela,“ řekl Richard. Dokonale ji tím překvapil. „Paní a slečna Smithová byly na palubě lodi Albatros, která se potopila loni v létě na útesech u Southamptonu.“

Elisabeth sklonila pohled a nepřítomně se zadívala do tmavého porostu mezi jeho klíčními kostmi. Teprve teď pochopila, o čem Richard vlastně mluví.

Když se tehdy s babičkou dostaly do přístavu, zjistily, že se na Albatros nemohou nalodit. I když měly lodní lístky koupené dopředu, nebylo na lodi místo, protože armáda polovinu míst zabrala pro důstojníky, kteří se měli vrátit ke svým posádkám. Navíc se zdraví její babičky cestou do přístavu pronikavě zhoršilo, takže se musely na několik dní ubytovat v hostinci. Teprve když se babička po cestě trochu vzpamatovala, nalodily se na jinou loď.

O strašné tragédii lodi Albatros se samozřejmě dozvěděla, ale nikdy neviděla seznam cestujících, kteří se při té nehodě měli utopit. Až do této chvíle si byla naprosto jistá, že kdyby Richard Mary Smithovou hledal, byl by ji také našel. Rozhodně by to nebyl nadlidský výkon.

Když se tehdy vrátily do Bristolu, čekala, že se Richard co nevidět objeví před jejich domem a bude se ptát po své lásce. Jak ale ubíhal týden za týdnem a Richard nejen že nepřišel, ale dokonce jí ani nenapsal, začala mít pocit, že její rozhodnutí nechat si pro sebe, kdo vlastně doopravdy je, bylo naprosto správné.

Jenže on se ji snažil najít, zůstal kvůli tomu v Bruselu… a potom pátrání vzdal, protože se domníval, že se Mary Smithová utopila při ztroskotání lodi!

„Ach, Bože, kdybych to jen tušila!“ vydechla. Ani si neuvědomila, že to pronesla nahlas.

„Jak bys o tom mohla vědět? Nikdy předtím jsem o tom nemluvil. A kromě toho, nechtěl jsem do našeho vztahu zatahovat svoje výčitky svědomí. Do Mary jsem zamilovaný nebyl, zato do tebe ano. A už nikdy nebudu riskovat, že bych tě ztratil kvůli své hloupé pýše nebo nějakému ještě hloupějšímu trucu.“

„Richarde, ty ještě pořád netušíš, co jsem ti chtěla říct.“ Teď už mu prostě *musela* říct pravdu! „Richarde, musím se ti k něčemu přiznat! Týká se to toho muže… toho prvního muže, se kterým…“

„Ne, Elisabeth! Ne! Nechci znát jeho jméno!“ vyhrkl důrazně. Potom dodal, už o něco klidněji: „Nechci vědět, kdo to byl. Nezáleží na tom. Naše manželství začíná právě touhle chvílí. Na tom, co bylo předtím, mi pranic nezáleží. Minulost je lepší nechat spát. Zanecháme planého obviňování a výčitek. Co bylo, bylo, teď se musíme dívat jen do budoucnosti.“

„Ano, Richarde, já vím, ale…“

Dál se nedostala. Způsob, jakým ji umlčel, byl tak sladce svůdný, že mu nedokázala vzdorovat.

Pomyslela si, že určitě ještě dostane příležitost, jak se k té věci vrátit a konečně mu ji jednou provždy vysvětlit. Teď na to však nebyla pravá chvíle. Muž, jehož tak milovala, se totiž rozhodl, že jí svoji lásku dokáže dalším milováním.

Richard vrátil brk do stojánku, zvedl se od psacího stolu a blaženě se protáhl. Vypadal v tom okamžiku jako člověk, který je dokonale spokojený se svým životem.

Od večera u Caroline nezažíval nic jiného než dokonalé štěstí. V jejich domě konečně znovu zvonil smích jeho ženy.

Pochopil, že Elisabeth na něm záleží právě tolik jako jemu na ní, a to jeho životu dodalo nový, docela nečekaný rozměr. Elisabeth teď byla pozorná a snažila se splnit každé jeho přání. Mohl si přát ještě něco víc?

Otevřely se dveře a Richard se k nim otočil. Doufal, že do pokoje vejde jeho druhé já, ale v tom se zklamal. Byl to jen sluha.

„V hale čeká jistý pán, pane. Žádá o slyšení. Jmenuje se Collingworth, kapitán Simon Collingworth."

„Dobrý Bože!" Richarda nečekaná návštěva vyvedla z míry, a ani se to nepokoušel skrývat. Toho mladého darebáka neviděl od bitvy u Waterloo. „Ano, Finchi, uveďte ho dál," řekl, zatímco přecházel pokojem k sekretáři, kde stály karafy s likéry. Musel se pořádně připravit na příchod muže, který si kdysi vysloužil přezdívku *„Metla pluku"*.

Do knihovny vešel vysoký muž, který se pořád jakoby opile klátil.

„Simone, to je ale překvapení!" vykřikl s upřímným nadšením Richard. „Co tě propána přivádí sem, do takového vystrkova? Vždyť tady dávají lišky dobrou noc."

„Jsem tu na návštěvě u tetičky. Nerad bych, aby zhasla a nepamatovala na mě v závěti," přiznal upřímně jeho přítel. „Po pravdě řečeno, být v mírových dobách

důstojníkem z povolání a brát za to poloviční žold než ve válce, to není žádný med.“

Richard se pousmál a chápavě přikývl. Collingworthovi byli vcelku zámožná rodina a Simon by mohl bez zaváhání požádat o finanční výpomoc u svého bratra, nebýt toho, že se bratr nedávno zasnoubil, a proto teď zoufale potřeboval každou libru. „Těžká doba, to věřím,“ řekl a křivě se pousmál. Podal svému nenapravitelnému příteli sklenku raadeiry a potom se usadil do křesla proti němu.

„Když necháme stranou tvoji nezáviděníhodnou situaci,“ pokračoval, „je mi smutno, když vidím, že takovýhle osud potkal spoustu statečných mužů, kteří s námi bojovali. Nemůžou najít práci a okolí se k ním chová ještě hůř, než kdyby byli malomocní!“

„Přesně tak, bohužel. A to je taky jeden z důvodů, Ricky, proč jsem tě dnes navštívil.“ Simon do sebe jediným douškem zvrátil sklenku a chvíli vychutnával buket vína. „Vynikající!“ prohlásil o lahodné madeiře. „Nic jiného bych ve tvém sklepě ani nečekal. Je vidět, že léta ve Francii ti vytříbila vkus, alespoň co se týká vína. Kde jsem to přestal?“

„Zatím jsi mi nic neřekl, Simone. Zatím jsi mi ještě ani nenaznačil, čemu vděčím za tu čest, žes mě dneska navštívil.“

Simon zatékal pohledem a pobaveně mu přitom blesklo v očích. Vzpomněl si, jak se Richard vyjadřoval, když velel pluku neurvalých granátnfků. S blazeovaným vystupováním šlechtice, který teď pronáší zdvořilé věty jako z příručky o společenské konverzaci, se to vůbec nedalo srovnávat. Kdyby nebyl důvod jeho návštěvy tak

vážný, byl by si hned přisadil nějakou peprnou poznámkou.

„Jsem tu vlastně kvůli tomu chudákovi Hawkovi," řekl. Dokonale tím Richarda překvapil. „Čirou náhodou jsem na něj před několika dny narazil v parku. Byl jsem se trochu provětrat na novém koni, kterého si nedávno koupil bratr. Pod nějakým hlupákem se tam splašil nádherný ryzák, a nebýt Hawkera, který ho zkrotil, byl by si ten hejsek, který na něm jel, určitě zlomil vaz."

Smutně potřásl hlavou. „Nejdřív jsem ho vůbec nepoznal. Vždycky jsem ho viděl jen v uniformě. Jeho oblečení bylo odrbané, skoro by se dalo říct, že byl oblečený do cárů. Z umění zacházet s koňmi ale nic neztratil. Nikdy jsem nepotkal nikoho, kdo by to s nimi uměl líp než starý Hawker. Toho hřebce zkrotil, než bys řekl švec."

Richard se zadíval do své sklenky. Podivil se nad tím, jak se vůbec jeho bývalý pobočník dostal do Londýna. Tobias Hawker se narodil na venkově a velká města neměl rád. Pokud teď bydlel v Londýně, muselo ho potkat nějaké neštěstí.

„Mluvil jsi s ním? Proč se po válce nevrátil domů, do Nottinghamshire?"

„On se tam vrátil, kamaráde. Problém je v tom, že bývalý majitel panství loni v létě zemřel. Jeho nejstarší syn a dědic hned po smrti svého otce vykázal Hawkerovu manželku z domku, kde bydleli. Když se tam Hawker vrátil, dozvěděl se, že o jeho služby už nikdo nestojí. Moc nechybělo, aby na něj nový majitel panství nepoštval psy. Jeho manželka se přestěhovala ke své sestře do Londýna, a chudák Hawker neměl jinou

možnost, než tam odjet za ní. Jenže v Londýně to teď vypadá jako všude jinde, Richarde. Nastaly zlé časy. Hawk občas sežene nějakou práci, ale stačí to sotva na to, aby neumřeli hladem. Jsou na pokraji zoufalství, to je na první pohled jasné.“

Richard nejdřív ucítil lítost, ale nad tou rychle převážila zlost. „Proč se, u sta ďasů, ten starý podivín neobrátil na mě? Ví přece moc dobře, že mám v Londýně dům. Kdyby mi tam nechal vzkaz, byl bych ho dřív nebo později dostal!“

Kapitán Collingworth pokrčil rameny. „Řekl bych, že za tím vězí ta jeho zatrolená hrdost. Hawkovi by nejspíš bylo proti srsti, kdyby měl žebrat o pomoc.“

„Jaképak žebrání? Bože, to je ale starý blázen,“ zamumlal Richard. „Víš aspoň, kde bydlí?“

„Ne, to nevím… Tedy, aspoň ne přesně. Chvíli jsme si sice povídali, ale adresu jsem se od něj nedozvěděl. Byl celý ušlapaný z toho, jak celý den běhal po městě a sháněl práci, tak jsem mu navrhl, že ho odvezu domů, aby nemusel pěšky. Jen co jsme ale přejeli na jižní břeh řeky, prohlásil, že zbytek už dojde po svých. Nakonec se mi ho ale ještě podařilo přesvědčit, abychom aspoň zašli do hospody na pivo.“

„Do jakého hospody?“

„Je to v Green Street. Jmenuje se to tam U Tří zvonů. Nemůžeš ji minout, je to hned na rohu. Musím tě ale varovat, je to pěkná špeluňka. Hospodský Hawkera zná jménem, takže bych řekl, že bydlí někde nedaleko nebo že tam alespoň často chodí.“

Simon mrknul na hodiny, které stály na krbové římse, a zvedl se k odchodu. „Jestli mám být u své drahé

příbuzné včas na večeři, musím sebou pořádně hodit. Je to odtud ještě hezký kus cesty," řekl a podíval se do Richardovy ustarané tváře. „Byl bych starému Hawkovi pomohl sám, kdybych mohl. Takhle pro něj nemůžu udělat nic jiného, než že se o něm zmíním v klubu veteránů. Možná pro toho starého šizuňka někdo bude mít nějakou práci. Vím, že sis ho vždycky vážil. Zastavil jsem se tu jen proto, abys věděl, jak na tom teď je."

„Ano, díky. Jsem rád, že sis s tím dal tu práci," řekl Richard a zvedl se od stolu. Ujistil Simona, že až bude mít na podzim cestu do Londýna, zastaví se u něj. S tím se také rozloučili.

Když se v jeho pracovně o něco později objevila Elisabeth, ještě pořád se v duchu obíral neradostným osudem, který postihl jeho bývalého pobočníka. Elisabeth měla svých starostí dost, ale ani tak nedokázala přehlédnout ustaraný výraz, který se usídlil v Richardově tváři.

Nic na tom nezměnilo ani to, že se snažil tvářit bezstarostně a že ji láskyplně přivítal něžným úsměvem a objetím.

Položila mu dlaně na ramena, trochu se od něj odtáhla a zadívala se mu do očí. „Co se děje, Richarde? Rozčililo tě něco? Potkala tě nějaká nepříjemnost?"

„Ne… Vlastně ano… Vlastně ne, nerozčílilo, jen si o někoho dělám starosti," přiznal a pověděl jí, o čem mu vyprávěl jeho nečekaný host.

„V každém městě, v každé vesnici najdeš bývalé vojáky, kterým nezbývá nic jiného než žebrat na nárožích," uzavřel trpce. „Bylo by bláhové myslet si, že

jim člověk může pomoct všem, o to by se měla postarat královna. Na tomhle člověku mi ale zvlášť záleží. Chtěl bych mu pomoct, jestli mi to dovolí. Má od přírody takový zvláštní dar, umí naprosto dokonale zacházet s koňmi. U nikoho jiného jsem nic podobného nikdy neviděl.“

„Myslíš, že tvoji pomoc odmítne, Richarde?“ zeptala se. Podle toho, jak se Richard zamračil, si domyslela, že to není nepravděpodobné.

„Ano, je to tvrdohlavý starý osel!“ Richard začal podrážděně přecházet sem a tam po pokoji. „Nikdy od nikoho nepřijal žádné milodary, a už vůbec by je nepřijal ode mě.“

„Dobrá, ale kdybys mu nabídl práci, to by přece žádný milodar nebyl, nebo snad ano?“ poznamenala Elisabeth a záhadně se pousmála. Tohle řešení jí připadalo nejčestnější a nechápala, jak je možné, že to Richarda už dávno nenapadlo. „Podle toho, cos mi právě řekl, by z něj byla ideální náhrada za Hodge. Starý podkoní by se aspoň mohl pořádně věnovat Jemovi a trochu ho vychovat.“

Zarazil se a podíval se na ni, jako by právě řekla nějaký hrozný nesmysl – jako by řekla něco, co ho nutí pochybovat o jejím zdravém rozumu. Po několika vteřinách však vybuchl vítězoslavným smíchem.

„Elisabeth, ty jsi prostě úžasná.“ Několika dlouhými kroky k ní přistoupil a znovu ji objal. „Jak je možné, že mě to nenapadlo dřív?“

Bylo jí jasné, že to je jen řečnická otázka, ale i tak mu na ni odpověděla: „Protože ti něco pořád vrtá hlavou. Nedokážeš souvisle přemýšlet. Jak se to říká? Pro stromy

nevidíš les, nebo tak nějak. Doufám ale, že se to časem srovná.“

„Musím přiznat, že jsem v poslední době opravdu měl v hlavě spoustu brouků. Kdo za to ale může, no? Právě ten, kdo teď stojí přímo přede mnou!“

„V tom případě by ten provinilec měl svoji vinu napravit.“ Obdařila ho čtveráckým úsměvem a přitiskla se k němu. „Musíš ale uznat, že jsem se v posledních dnech snažila. To mi nesmíš upřít!“

Vzpomněl si na všechnu rozkoš, kterou mu v posledních dnech dala. Zastřeně zasténal a přitiskl ji k sobě ještě pevněji. Elisabeth se od něj ale trochu odtáhla, žertovně na něj pohrozila a řekla: „Na to teď není správná chvíle. Místo toho by ses měl zamyslet, jak svého bývalého pobočníka v Londýně vůbec najdeš.“

„Mám jen jednu stopu,“ řekl a váhavě ji pustil z náruče. „Byli s Collingworthem v nějakém hostinci. S pátráním tedy začnu tam a uvidím, jak to půjde dál.“

„Kdy chceš odjet?“

„Zítra ráno, jestli se do té doby stačíš sbalit a připravit na cestu.“ Všiml si, jak se Elisabeth zamračila. „Co se děje? Ty tam se mnou nechceš jet?“

„Ráda bych, Richarde, ale jak to tak vypadá, budu si to potěšení muset pro tentokrát odepřít. Slíbila jsem Caroline, že vyřídím jednu věc, která má co dělat s mojí sestrou.“

Elisabeth se před Richardem ani náznakem nezmínila o rozhovoru, který spolu vedly na Carolineině plese. Důvodem ale nebylo, že by před ním chtěla mít nějaká tajemství nebo že by nechtěla, aby se o její sestře dozvěděl pravdu. Richard si o Evadneině charakteru

určitě žádné iluze nedělal, takže by ho určitě vůbec nepřekvapilo, kdyby se dozvěděl, že Evadne Caroline vydírá.

Ta věc ale byla tak choulostivá, že Elisabeth měla pocit, že čím méně lidí o ní ví, tím lépe. Stejně choulostivý byl i způsob, jakým chtěla svoji přítelkyni vysvobodit z Evadneiných spárů.

Její sestra si nezasloužila žádné slitování, ale Elisabeth se nechtěla snížit na její úroveň, a proto se rozhodla, že jí prokáže službu, kterou si Evadne vůbec nezasloužila – že si s ní promluví v soukromí, mezi čtyřma očima. O tom, co jí chtěla povědět, se nikdo neměl nikdy dozvědět.

„Budu si muset promluvit se svou sestrou, ještě než se vydá na cestu zpět do Devonshire. Právě proto jsem dnes dopoledne taky byla pryč. Evadne ale byla někde na procházce, a Caroline nevěděla, kdy se vrátí.“ Elisabeth se zamračila. „Podle Caroline je Evadne pryč častěji, než je obvyklé. Vypadá to, že se důvěrně spřátelila s lady Pentecostovou.“

„Cha! To mě vůbec nepřekvapuje. Ty dvě čarodějnice se k sobě dokonale hodí! Vrána k vráně sedá.“

Elisabeth se pobaveně zasmála, ale vzápětí znovu zvážněla. Střízlivě přiznala: „To je sice možné, ale já se s ní stejně musím setkat. Nevím, jak dlouho chce u Caroline ještě pobýt, a proto musím zůstat doma. Navíc mi dělá starosti, že se Jenkins ještě nevrátil z Bristolu s tou klenotnicí. Čekala jsem ho už včera. Jestli se nevrátí do zítřka do večera, budu možná muset narychlo odjet do Bristolu a vyřídit to sama.“

„Samotnou tě tam nepustím!“ řekl jí na to stroze. Choval se v tom okamžiku jako pánovitý, majetnický manžel. „Uděláme to takhle. Do Londýna odjedu ještě dnes, hned teď. Půjdu se podívat do toho hostince, a jestli se tam nic nedozvím, zastavím se u známého na Bow Street a domluvím se s ním, aby po Hawkerovi pátral on. Nejpozději zítra večer budu zpátky, a jestli se do té doby Jenkins nevrátí, pojedeme do Bristolu spolu.“

„To je od tebe milé, Richarde,“ usmála se na něj a objala ho kolem pasu. „Nebudu tě teď zdržovat žádným vysvětlováním, protože by to bylo na dlouhé lokte, ale až se vrátíš z Londýna, povím ti, proč je obsah té klenotnice právě teď tak důležitý. Než se vrátíš, budu počítat vteřiny a čekat na tebe u dveří. A až se vrátíš, uvítám tě s otevřenou náručí – leda by mi v tom někdo zabránil násilím.“

Znělo to jako nevinná slůvka, ale brzy se ukázalo, že Elisabeth nevědomky předpověděla to, co se skutečně mělo stát.

TŘINÁCTÁ KAPITOLA

Richard odjel z Knightley Hall hned po obědě. Vzal si lehkou závodní bryčku a podařilo se mu zlomit všechny rychlostní rekordy. V přepřahacích stanicích při hlavní cestě do Londýna si vydržoval několik párů koní. Výměna spřežení pokaždé proběhla rychle a bez

zbytečného zdržování, takže do hlavního města se dostal v podvečer, což byla hodina jako stvořená pro jeho pátrání.

Kočár nechal stát v uličce vedle domu a malý kufr s několika osobními věcmi si ke dveřím odnesl sám. Služebnictvo nečekalo, že by se pán objevil v Londýně bez ohlášení. Všechen nábytek byl zakrytý kartounovými povlaky proti prachu a ze dveří zmizelo mosazné klepátko, aby bylo každému jasné, že pán není ve městě.

Richardovi trvalo několik minut, než přilákal pozornost. Po chvíli usilovného bušení na dveře mu přišel otevřít sám majordomus, který měl nějakou práci ve spíži, a proto ho neslyšel.

„Ach, sir Richard!“ vydechl. Ani se nesnažil skrývat, jak ho nečekaný návrat jeho pána překvapil. „Kdybych věděl, že máte v úmyslu vrátit se do města, pane, dal bych dům do pořádku…“

„Nelamte si s tím hlavu, Medwayi,“ řekl mu na to Richard, vešel do haly a podal mu kufřík. „Přijel jsem jen na otočku. Chci se tu zdržet jen přes noc. Připravte mi ložnici. S ostatními pokoji si hlavu nelamte. Na večeři půjdu do klubu, takže kuchařce vyřiďte, ať kvůli mně nic nevaří. Ráno ale budeme před odjezdem potřebovat pořádnou snídani.“

Medway se díval, jak jde jeho pán do schodů. V první chvíli si myslel, že se přeslechl. „Řekl jste *my*, pane? Má to snad znamenat, že si přejete, abych vás někam doprovodil?“

„Ano. Zítra se na Knightley Hall vrátíte se mnou,“ řekl mu Richard přes rameno, když vcházel do ložnice. „Chtěl jsem pro vás poslat už před několika týdny, ale

potom mi to, stejně jako spousta dalších věcí, docela vypadlo z hlavy. Finch jde do důchodu a já od vás budu chtít, abyste se ujal správy zámku i rezidence. Chápu, že to pro vás bude znamenat spoustu práce navíc, ale věřím, že si s tím poradíte. Plat vám samozřejmě hned zítra zvýším na dvojnásobek.“

Medwayovi se tedy splnil jeho dávný sen. Trvalo mu několik chvil, než se dokázal vzpamatovat natolik, aby vykoktal několik nesouvislých slov díků za to, že mu jeho pán poskytl příležitost, jak prokázat svoje schopnosti. Nebylo mu ještě ani třicet, a získat v tak raném věku zodpovědné postavení u obecně váženého šlechtice, to se dalo považovat za neobyčejný úspěch.

„Nemusíte být na rozpacích, Medwayi. Už mnohokrát jste v minulých letech prokázal, že jste k naší rodině loajální a že dokážete poctivě pracovat. To povýšení jste si plně zasloužil. Zpočátku asi nebude jednoduché zvládnout všechno, co měl na starosti Finch, ale já jsem přesvědčený, že se jako jeho nástupce plně osvědčíte.“

Richard si vzal z prádelníku čistou košili a pokračoval: „Myslíte, že se v době vaší nepřítomnosti dokáže mladý Frederick postarat o dům?“

„Je to velmi svědomitý sluha, pane, a v době, kdy jste na venkově, tu ani moc práce není. Myslím, že si takovou příležitost zaslouží. Chce vám dokázat, že se ve své práci výborně vyzná.“

„Dobrá. Vyřiďte mu, ať se od zítřka ujme nových povinností.“ Richard si svlékl sako, které na sobě neslo známky dlouhé cesty po prašných silnicích, a hodil ho přes opěradlo židle. „Než se převléknu, sežeňte mi na ulici nějakou nenápadnou drožku. Najděte nějakého

kočího, který se vyzná v okolí hostince U Tří zvonů, má to být někde na rohu Green Street, na jižním břehu Temže.“

Jen co se Richard převlékl, Medway se vrátil do pokoje s tím, že drožka už čeká před domem. Kočí znal hostinec i jeho okolí jako svoje boty, alespoň podle toho, co řekl Medwayovi. Richard tedy nastoupil a svěřil se do jeho rukou.

Drožka trochu páchla zatuchlinou. Vyrazili k řece a Richard cestou pozoroval hemžení na ulici. Sezóna skončila už před několika týdny. Většina šlechty Londýn opustila a buď se vydala spolu s regentem do přímořského letoviska Brightonu, nebo se vrátila na svá venkovská sídla, aby nabrala síly na zimní plesovou sezónu.

Na život hlavního města však odjezd privilegované vrstvy společnosti neměl žádný vliv. Město kypělo ruchem a změna ve složení společnosti se dala poznat jen podle toho, že teď bylo na ulicích vidět méně elegantních kočárů se šlechtickými erby na dvířkách a po ulicích chodilo méně vyšňořených příslušníků horních deseti tisíc.

Jen co přejeli na druhý břeh řeky, staly se rozdíly mezi bohatými a chudými ještě znatelnější. Tady už nebyly žádné honosné rezidence s pečlivě štukovanými fasádami, jen úzké, křivolaké uličky s domky natěsnanými bez ladu a skladu vedle sebe. Byl to pravý labyrint slepých uliček a nikam nevedoucích průjezdů.

Nebyli tu ani metaři, takže ulice byly špinavé a zanedbané. O procházku mezi kobylinci a hromadami odpadků nikdo nestál, takže všichni obyvatelé této čtvrti

se věnovali jen své práci. Na plané zevlování stejně neměli čas. Také provoz tu byl jiný, lidé chodili většinou pěšky, a pokud se přece jen občas objevil nějaký vůz, byla to formanská krytá kára, tažená vyzáblým, špatně živeným spřežením.

Richard tuto část města nenavštěvoval příliš často, i když tu už několikrát byl. Koneckonců, neměl k tomu ani žádný důvod. I tak si ale uvědomoval, jakému údělu je vystavena většina obyvatel hlavního města.

Během let strávených v armádě se naučil, jak čelit nepohodlí a protivenství. Vždy však věděl, že je to jen dočasné, že ho doma čeká veškeré pohodlí, jaké si jen člověk dokáže představit. Pro tyto chudáky to však byl celoživotní úděl. Nemohli doufat, že by se jejich situace do budoucna nějak výrazně zlepšila.

Když drožka konečně zastavila před hospodou, Richard vystoupil a nařídil kočímu, aby na něj počkal.

V okamžiku, kdy vešel do hostince, všichni uvnitř jako na povel zmlkli a upřeli na něj udivené pohledy. Když v zádech cestou k výčepu cítil jejich pohledy, musel se pobaveně usmát.

Bylo mu jasné, že muži v jeho postavení tu nejsou častými hosty. Vůbec ho to nepřekvapilo. Nedokázal si představit, že by se džentlmen jako on vůbec někdy snížil k tomu, aby vešel do tak špinavé špeluňky. Stoly byly prožrané červotočem a pokryté skvrnami, které nejspíš nikdo nikdy neutřel. Zdi byly začernalé od letitého kouře.

Nejdřív se trochu rozmýšlel, jestli se může odvážit dát si tu pivo, ale potom si řekl, že by to za to riziko mohlo stát. Řekl si, že když si objedná, bude možná výčepní trochu vstřícnější. Byl to obtloustlý, umaštěný

muž a stejně jako celé osazenstvo hostince ho z druhé strany výčepu sledoval pohledem už od chvíle, kdy překročil práh.

Kupodivu se ukázalo, že pivo má říz. Richard ho hostinskému nejdříve pochválil a potom se ho přímo zeptal, jestli zná Tobiáše Hawkera.

„Záleží na tom, kdo to chce vědět," zažmoulal nepřátelsky výčepní bezzubými ústy.

„Tohle vám možná trochu osvěží paměť," řekl Richard a vytáhl z kapsy novou, čerstvě vyraženou zlatou minci. Držel ji tak, aby na ni výčepní nedosáhl, ale aby si ji přitom mohl pořádně prohlédnout. „Nikdy nekupuju zajíce v pytli."

„Jo, znám ho docela dobře," zavrčel výčepní. Ani na okamžik neodtrhl pohled od mince.

„Bydlí tady někde v okolí?"

„Jo, možná jo."

Richard se pousmál, ale byl to ten druh úsměvu, ze kterého spíš mrazí. „Moje trpělivost má svoje meze, příteli. Buďto mi řekneš, kde bydlí…" Richard se otočil k návštěvníkům putyky, „nebo si tenhle peníz snadno vydělá někdo jiný, ochotnější."

Výhrůžka sice nebyla vyřčena nijak nahlas, ale to jí neubralo na důrazu. Hostinský byl okamžitě ochota sama: „Bydlí v Brenner Street, u švagrové a její rodiny. Nevím, ve kterým baráku, ale to už se doptáte."

„Díky, dobrý muži," řekl Richard, vyhodil minci do vzduchu, a než ji lotr hostinský stačil chytit do mastné dlaně, byl už zase na ulici.

„Brenner Street!" přikázal kočímu. „Víte, kde to je?"

Kočí se na něj podíval, jako by nevěřil vlastním uším. Nešlo mu do hlavy, co může tak urozený a bohatý muž pohledávat ve zpustlém brlohu. Pochopil ale, že by mu vůbec neprospělo, kdyby se na to vyptával, a proto jen přikývl.

O pár set metrů dál zastavil na rohu uličky, která byla tak úzká, že do ní mezi střechami protějších domů sotva pronikalo sluneční světlo. Vzduch tu byl zatuchlý a páchl splašky.

„Nevím, jak dlouho se zdržím," řekl Richard, vystoupil z drožky a elegantně se vyhnul kobylinci, který ležel hned na rohu ulice. „Jestli na mě ale počkáte, než se vrátím, dostanete víc než štědrou odměnu."

„Heleďte, pane, já bych sem nepustil samotnýho ani svýho psa," ucedil koutkem úst kočí a znechuceně se kolem sebe rozhlédl. „Počkám na vás, žádný strachy. A kdybyste náhodou, hm, potřeboval nějak pomoct, tak prostě vykřikněte, a hned jsem u vás."

Richard se na kočího podíval. Byl malý, ale robustně stavěný. „Ano, dokážu si představit, že byste dokázal přiložit ruku k dílu, kdyby šlo do tuhého."

Kočí se jen ušklíbl a výmluvně si ukázal na přeražený nos. „To teda jo, pane. Ne že bych byl ten typ, co vyhledává rvačky, ale taky jsem nikdy před nikým neutekl."

Znovu si Richarda pozorně prohlédl a došel k názoru, že i když je ten člověk oblečený jako nějaký hejsek z Bond Street, jeho pomoc asi potřebovat nebude. Pod křiklavou vestou se rýsovalo svalnaté, dobře vycvičené tělo.

„Myslím, že kdyby došlo na pěsti, poradil byste si i beze mě,“ utrousil nakonec.

„Svého času jsem chodil boxovat,“ přiznal Richard a na jeho rtech se objevil náznak úsměvu. Otočil se a opatrně se vydal do špinavé uličky.

Došel ke skupině dětí. Ty si okamžitě přestaly hrát a jen se na něj užasle dívaly, jako by právě uviděly zázrak nebo strašidlo.

Richard se obrátil k chlapci, který se zdál ze všech dětí nejstarší. Chlapec se sice nejdřív tvářil ostražitě a nedůvěřivě, protože ulice už ho naučila, že cizím lidem není co věřit, ale nakonec v něm nad opatrností zvítězila zvědavost. Nešlo mu na rozum, co ten vyšňořený cizinec může pohledávat v jejich uličce plné krys.

Oddělil se od hloučku svých kamarádů a odvážně o několik kroků pokročil k cizinci. Podle jeho vypoulených očí se dalo poznat, že se ještě neprohrál z překvapení.

„Dostaneš šilink, chlapče, když mi ukážeš, kde bydlí pan Tobias Hawker,“ nabídl mu Richard.

Chlapec se bezděky podrbal ve vlasech, jak si chtěl celou věc promyslet, a Richard rychle o krok odstoupil. Vzpomněl si totiž na hmyz, který sídlil v šatech a vlasech kominického učně.

„To bude nejspíš ten, co bydlí u Jonesových, pane. Támhle. Dovedu vás tam.“

Richard se podíval směrem, kterým mířil chlapcův ukoptěný prst. Hodil mu slíbenou minci a vydal se k domu na druhém konci uličky.

Dům vypadal, alespoň zvenčí, jako by se jeho obyvatelé ze všech sil snažili udržovat ho v tak dobrém stavu, jak jim jen jejich chudoba dovolovala.

V oknech visely pestrobarevné závěsy a chodník před domem byl čerstvě zametený.

Žena, která mu přišla otevřít dveře, na něj v tomhle zavšiveném brlohu zapůsobila jako závan čerstvého vzduchu. Prošedivělé vlasy měla na temeni hlavy pečlivě sčesané do pevného drdolu. Měla na sobě šedé šaty a přes ně zástěru, stejně čistou a pečlivě naškrobenou, jaké nosilo služebnictvo na jeho zámku.

I když byly její šaty vyrudlé a na jednom místě dokonce pečlivě zalátané, nehodila se do tohoto prostředí o nic víc než on. Vytušil, kdo před ním stojí, ještě předtím, než se jí představil a než ho pozvala dál.

„Ach pane! Pojďte dál, nestůjte přede dveřmi! To se přece pro pána, jako jste vy, vůbec nehodí!“

Paní Hawkerová ustoupila stranou a nechala Richarda projít do malého pokojíku. Nábytek byl trochu potlučený a bylo na něm vidět, že nejspíš pochází z druhé ruky, ale pokoj byl čistý a útulný. Nikde nebylo vidět ani jediné zrnko prachu a vonělo to tu mátou a levandulí.

Richard si vzpomněl, jak mu Hawker jednou říkal, že jejich domek na venkově sice není velký, ale zato čistý a uklizený jako klícka. Musel ocenit, jak si Hawkerovi i ve své chudobě dokážou uchovat lidskou důstojnost.

„Jak jste už jistě pochopila, paní Hawkerová, přišel jsem navštívit vašeho manžela. Kdy myslíte, že by mohl být doma?“

Překvapilo ji, že Richard ví, kdo je, protože se nikdy neviděli a ona se mu ještě nestačila představit. Její manžel totiž nebyl z těch, kteří si na válečné tažení do Portugalska brali i svoje manželky, třebaže to v té době bylo obvyklé.

V duchu se pokárala, že byla tak nezdvořilá a nepředstavila se muži, o němž tak často slýchala od svého manžela a jehož si její manžel během své služby v armádě tak oblíbil.

Řekla si, že se už další podobné nezdvořilosti nesmí dopustit, a proto uctivě usadila vznešeného hosta do jejich nejpohodlnější lenošky a nabídla mu občerstvení.

„Máme tu láhev brandy, pane, čistě pro lékařské účely, ale kdybyste se neurazil, ráda vám trochu naliju, aby vám čekání na Tobyho lépe uteklo. Myslím, že bude každou chvíli doma. Na rozdíl od mého švagra zřídkakdy chodí po práci do hospody.“

Richard nevěděl, jak se má zachovat. Nechtěl zdvořilou hostitelku urazit, ale přitom ucítil i výčitky svědomí, že by jí měl způsobit škodu, kterou by sotva mohla nějak nahradit. Proto se rozhodl, že to vyřeší kompromisem.

„Je to od vás velmi milé, madam. Dám si, ale jen trošku.“

Otevřela příborník, vytáhla z něj láhev a sklenku a obojí mu podala, aby se obsloužil sám.

„Říkala jste, že váš manžel našel práci?“ poznamenal a nalil si do sklenky jen na půl prstu jantarově zbarveného brandy.

„Do konce týdne, pane.“ Ztěžka, ustaraně si povzdechla. „Tady po okolí se práce shání hrozně těžko. Vždycky se nejdřív nabídne místním, což je asi pochopitelné. My jsme s Tobym z venkova, takže nás tu berou jako cizince. Na jaře se mi naštěstí podařilo sehnat práci ve středu města, šila jsem šaty pro jednu modistku v Bond Street.“

Richard si uvědomoval, že tahle její práce musela být učiněná otročina. Nejspíš pracovala v jednom z těch elegantních krejčovství podniků, které pod vznešenou fasádou skrývají skutečnost, že v jejich sklepeních musejí při špatném světle a v zatuchlém vzduchu šestnáct hodin denně pracovat chudé ženy. „Aha, z toho jsem pochopil, že teď žádnou práci nemáte," poznamenal.

„Potom se mi podařilo najít místo hospodyně v jednom velkém domě, ale majitelé odjeli na svoje venkovské sídlo, takže jsem o tu práci zase přišla. Možná budu mít víc štěstí teď na podzim, až se panstvo vrátí do města. Teď se tady aspoň starám o svého synovce. Je nahoře a spí. Moje sestra si vzala rodilého Londýňana, víte, takže ji tu berou jako místní a s hledáním práce nemá žádné starosti. Tu a tam něco sežene. Tenhle dům je jejich, a bylo od nich moc hezké, že se nás takhle ujali," dokončila paní Hawkerová líčení jejich osudu. Snažila se, aby to znělo bezstarostně a optimisticky, ale Richarda neošálila.

Paní Hawkerová byla zvyklá na lepší a Richardovi bylo jasné, že je ochotná pracovat od slunka do slunka, jen aby mohla znovu získat dům, který by byl i jejím domovem.

„Slyšel jsem, že vás vykázali z domku, kde jste bydleli, hned jak se vedení panství ujal dědic po bývalém majiteli."

Zatvářila se trochu překvapeně. Nechápala, jak se to Richard mohl dozvědět. Po chvíli váhání přikývla. „Myslím, že za to svým způsobem může Toby. Před několika lety mladého pána Rolanda sešvihal jezdeckým bičíkem. Přistihl ho, jak nelítostně bičuje koně. Když se

starý pán dozvěděl, co se stalo, nejen že Tobyho nepropustil, jak asi mladý pán čekal, ale naopak mu k výprasku ještě přidal. To nám mladý pán nikdy neodpustil. Jen co jeho otec zemřel, vyhodil mě z domku. Napsala jsem Tobymu dopis, ve kterém jsem mu líčila, co se stalo, ale nejspíš se někde po cestě ztratil, protože ho nikdy nedostal. Po bitvě u Waterloo se vrátil domů a zjistil, že v našem domě bydlí nějací úplně cizí lidé. Od jednoho čeledína se dozvěděl, kam jsem se odstěhovala, a potom za mnou přišel sem, do Londýna.“

„Proč ale nepřišel za mnou? Proč se na mě neobrátil a nepožádal mě o pomoc? Vždyť to odtud do mé londýnské rezidence není tak daleko?“

Tak přímá otázka ji na chvilku vyvedla z míry. Zatvářila se znepokojeně, ale než mu mohla odpovědět, otevřely se dveře a do místnosti vešel ten, o němž celou tu dobu hovořili. Když uviděl, kdo sedí v jejich nejlepším křesle, zatvářil se, jako by právě spatřil ducha.

„Majore? Pane? Vy… a tady? Ale…“ Zarazil se a probodl svoji ženu vyčítavým pohledem. „To je tvoje práce, Edith? Vždyť jsem ti říkal, že…“

„Ne, tvoje žena s tím nemá nic společného, stará vojno,“ vmísil se Richard na obranu paní Hawkerové. „Měl ses mi ozvat sám. Místo toho se musím dozvídat od přátel, kde bydlíš. To od tebe není moc hezké, Tobiáši.“

Zvedl se z křesla a probodl svého starého pobočníka rozzlobeným pohledem. Oba byli zhruba stejně velcí, a jak tu teď stáli proti sobě, vypadalo najednou všechno v pokoji daleko menší, včetně paní Hawkerové.

Ta měla dokonce v jednu chvíli strach, že si ti dva vjedou do vlasů a že dojde na pěstní souboj, tak bojovně

se tvářili. Potom se však její manžel trochu uklidnil, napětí z jeho těla vyprchalo a stočil pohled stranou. Rozčileně si prohrábl krátké vlnité vlasy.

„Dobře víte, proč jsem se vám nemohl ozvat, majore," řekl a téměř se mu při tom dojetím zachvěl hlas. Znovu před ním stál muž, vedle kterého prožil několik let na frontě. „Sám vidíte, v jakých poměrech jsme se ocitli. Příliš si vás vážím, než abych chtěl riskovat, že si budete myslet, že vás chci využívat. Vím, že byste mi nějakou práci určitě dokázal najít, ale… To by se rychle rozkřiklo, a než byste se nadál, chodili by za vámi všichni bývalí vojáci z vašeho regimentu a chtěli by, abyste pomohl i jim."

„Ty zatracený hlupáku," řekl tiše Richard. Dojalo ho, jaké si o něj jeho seržant dělá starosti.

„Jo, možná jsem hlupák," připustil Hawker a do očí se mu znovu vloudila jiskra vzdoru, „ale aspoň si dokážu udržet trochu sebeúcty. Když najdu práci, něco vydělám, a když nenajdu, tak to taky nějak přežijeme. A na tom nechci nic měnit, nebudeme přijímat almužny ani milodary."

„Řekl tady snad někdo, že jsem ti přišel nabídnout almužnu?" řekl zdvořilým tónem Richard a znovu se usadil do křesla. „Jsem tu proto, že ti chci nabídnout práci. Ne, nech mě domluvit," řekl rychle a zamítavě mávl rukou, když si všiml, že se mu Hawker snaží skočit do řeči.

„Nedávno jsem poslal svého vrchního podkoního do důchodu, z důvodů, které bych musel zdlouhavě vysvětlovat. Zatím se mi za něj nikde nepodařilo najít náhradu. Jestli máš pocit, že by ses té práce mohl a chtěl

ujmout, řekni mi to. Jestli ne, nebudu tě už dál okrádat o čas.“

Hawker si ho beze slova prohlížel. Nevěděl, jestli mu může věřit. Jeho žena s ním ale takové pochyby rozhodně nesdílela.

„Sir Richard to myslí vážně, Tobiáši. To je přece na první pohled jasné, že ti tu nepovídá žádné pohádky. Opravdu ti nabízí práci, navíc takovou, pro jakou ses narodil.“

„Vypadá to, že tvoje paní má víc rozumu než ty, Hawkere. A jestli tě to ještě pořád nepřesvědčilo, tak dodám, že to místo je na venkově, ne tady v Londýně.“

Hawker překvapeně zalapal po dechu, jako by nechtěl uvěřit vlastním uším. Paní Hawkerová se na Richarda jen dlouze, vděčně podívala.

„Kdy můžu čekat, že se tam ujmeš svých povinností?“ prohodil nedbale Richard.

„K čertu s vámi, pane!“ zaklel Hawker, ale v hlase mu už také zaznívalo spíš vděk než zlost. „Kdybych to teď odmítl, udělal bych největší chybu ve svém životě!“ Podíval se na svoji ženu a do očí mu skoro vhrkly slzy. „Na venkov, děvče! Jedeme zpátky tam, kam patříme! Konečně můžeme zmizet z téhle špinavé díry a vrátit se doprostřed polí a lesů!“

„Výborně,“ řekl Richard, pousmál se a vypil jediným douškem zbytek brandy. „Beru to tak, že jsem se dohodli. Takže, kdy můžu čekat, že se objevíte na zámku?“

„Švagr mi sehnal práci v docích, pane, do konce tohoto týdne. Kdybych se tam neobjevil, mohlo by mu to ošklivě pošramotit pověst. Takže bych nejdřív skončil s tímhle a teprve potom bych se rozjel do Hampshire,

řekněme začátkem příštího týdne, kdyby vám to nevadilo. Tím bychom taky dostali čas v klidu se sbalit a vyřídit všechno, co tu ještě máme k vyřizování.“

„Dobrá. Já se musím na zámek vrátit hned zítra. Tak, tohle by vám mělo na stěhování stačit,“ hodil svému bývalému pobočníkovi koženou tobolku. Hawker chtěl začít protestovat, ale Richard mu nedal šanci promluvit. „Nehádej se se mnou, vím naprosto přesně, kolik je tam peněz. Strhnu ti to z první výplaty.“

Richard se obrátil k paní Hawkerové, která ho jen tiše pozorovala a dívala se na něj, jako by byl svatý. Z toho dojmu ji však rychle vyvedl. „Vám, madam, bohužel žádnou práci nabídnout nemohu. Je možné, že se nějaká práce najde v domě, ale to je starost mé manželky a já jí do toho nehodlám mluvit.“

„Se mnou si hlavu nelamte, pane, dokážu se o sebe postarat sama… propána!“ zvolala najednou. „Jsme mi to ale párek nezdvořáků, Tobiáši! Vždyť jsme siru Richardovi ani nepoblahopřáli ke svatbě!“ Otočila se k němu a vysvětlila: „Dozvěděli jsme se o tom náhodou, z novin, do kterých nám na trhu zabalili rybu.“

„Vida, Hawkere, tak ty čteš noviny? To bych do tebe nikdy neřekl.“ Škádlivě se na něj pousmál. „To tedy budu mít vzdělaného vrchního podkoního, co?“

Hawker to vzal tak, jak to také bylo míněno, jako vtip. „Jak možná víte, pane, Edith mě začala učit číst a psát. Ji samotnou to kdysi naučila její paní, dej jí pánbůh věčnou slávu. Vy jste ke mně sice byl laskavý a nechal jste mi tehdy v Portugalsku trochu volného času, když to jen trochu šlo, ale to jsem ještě stěží přečetl velká písmena. Abych pravdu řekl, teprve slečna Mary mi

vysvětlila, jak je dobré umět číst a psát. Dávala mi kondice, Bůh jí za to žehnej!“ Podíval se Richardovi do očí. „Vzpomínáte si na ni ještě, pane? Byla to ta slečna, co nás v Bruselu ošetřovala.“

„Ano, vzpomínám, ale už na ni nemyslím tak často jako dřív,“ přiznal Richard. „Kdo by na ni taky mohl zapomenout? Schoval jsem si ten dopis na rozloučenou, co mi nechala před odjezdem, ale jinak na ni žádnou vzpomínku nemám.“

Hawker si vyměnil významný pohled se svou manželkou. „Víš, kde to je, Edith? Běž a přines to. Slečna Mary by si určitě přála, abychom to siru Richardovi dali. Měla ho opravdu moc ráda.“

„O čem to mluvíš, Hawkere?“ zeptal se udiveně Richard.

„Půjčila mi knihu básní, pane, která patřila její babičce. Pak to šlo všechno ráz na ráz, a já jsem už neměl příležitost, abych jí tu knihu vrátil. Nikdy jsem se nedokázal odhodlat, abych ji odnesl do antikvariátu, i když bychom za ni určitě dostali hezkých pár šilinků. Je totiž vázaná v kůži, víte, ne jen v plátně.“

Najednou se na celé kolo rozesmál, což se mu v posledních neradostných měsících asi moc často nestalo. „Jednou jsem jí ustřihl pramínek vlasů, pane, když se nedívala. Hrozně se tehdy vztekala, ale já jí ho nevrátil. Dal jsem ho do té knížky. Takové hezké rudé vlasy!“

„Rudé?“ podivil se Richard. „Já myslel, že Mary byla blondýna.“

„Propána, to ne, pane, jak jste na to přišel? Aha, pardon, já zapomněl, že jste tehdy měl pásku na očích.

Vy jste ji vlastně nikdy na vlastní oči nespatřil, nemám pravdu?“

„Ne, Hawku, nedostalo se mi toho potěšení.“

Otočil se ke dveřím, kde se mezitím objevila paní Hawkerová. V ruce držela tenký svazek vázaný v safiánové kůži, který mu podala hned, jak po něm Richard natáhl ruku.

Otevřel knihu a mezi deskami a předsádkou uviděl ležet pramínek vlasů. Jejich narudlá barva mu najednou byla nějak podivně povědomá. Zámysleně si je prohlédl. Byly stočené do téměř dokonalého kroužku. To znamenalo, že Mary se od přírody dělaly téměř dokonalé lokny…

Potom mu pohled sklouzl na věnování, napsané vyrudlým inkoustem na vnitřní straně desek.

Věnování samotné přečíst nedokázal, bylo napsané starým rukopisem, který se v té době už dávno nepoužíval, ale jména Mary a Smith dokázal přečíst docela jasně.

Odnesl si knihu k oknu, aby na ni lépe viděl, a teprve potom zjistil, že věnování není Mary Smithové, ale Mary *Smithsonové.*

Podíval se na svého nového vrchního podkoního. Doufal, že se mu podařilo dobře zastřít podezření, které se mu najednou začalo vynořovat z hlubin mysli. Netrvalo dlouho a z nejasného podezření byla neotřesitelná, i když pořád ještě trochu neuvěřitelná jistota.

„Ta Maryina příbuzná, cos o ní vždycky mluvil jako o staré paní… Kdo to vlastně byl? Vždycky jsem si myslel, že to je její matka. Je to tak?“

„Já ji sice tenkrát zahlédl jen jednou, pane, ale vypadala spíš na její babičku.“

Richardovi se zúžily panenky a znovu se zadíval na pramínek rudých vlasů. Blond vlasy a modré oči, to určitě, pomyslel si zuřivě, když si vzpomněl, jak se mu tehdy Mary sama vypodobnila. A ten dokonalý venkovský přízvuk, jakým mluví selky v západních částech Anglie…

Po tolika letech prožitých v Bristolu jí jistě nedalo moc práce ten zvláštní přízvuk napodobit.

Najednou ucítil, jak se ho zmocňuje jásavá radost. Ve zlomku vteřiny nade všechnu pochybnost pochopil, kdo si vzal panenství jeho ženy. Radost ale po pár vteřinách vystřídala zlost. Nedokázal pochopit, proč před ním Elisabeth to sladké tajemství až do dnešního dne s takovým úspěchem skrývala. Znovu se zadíval na svého bývalého pobočníka.

„A co slečna Mary… Jak ta vlastně vypadala?“ Ani nečekal na odpověď, protože už předem věděl, co mu Hawker řekne. „Měla šedozelené oči? Dokázala zvlnit koutky úst tak, jako by se chtěla zasmát, a přitom se neusmála? Dokázala chodit s takovou grácií a půvabem, jako by ani nechodila po zemi, jako by se vznášela kousek nad podlahou?“

„Propána, pane! Člověk by řekl, že jste ji tenkrát doopravdy viděl! Popsal jste ji docela přesně!“

„Ano, viděl jsem ji,“ řekl Richard a mrazivě se zasmál. „Rozhodně jsem ji viděl, a ne jen jednou.“ Zvedl se z křesla, sklapnul knihu a vložil si ji do kapsy. „Musím tě varovat, Hawkere. Až přijedeš na Knightley Hall, čeká

tě tam malé překvapení. Nebude to ale nic proti tomu, co zažije moje drahá polovička, jen co se vrátím domů!“

ČTRNÁCTÁ KAPITOLA

Elisabeth několik chvil zamyšleně pozorovala malou šperkovnici, kterou před ni právě položil mladý sluha. Odnesla si ji na psací stůl svého manžela a z horní zásuvky stolu vytáhla malý stříbrný klíč, který si tam už předem připravila právě pro tuto příležitost.

„Mrzí mě, že jsem byl tak dlouho pryč,“ omlouval se Jenkins, zatímco Elisabeth klenotnici odemykala a otevírala její vyřezávané víko. „Kancelář jsem sice našel bez větších problémů, ale pan Ainsworthy tam nebyl a jeho tajemník mi klenotnici nechtěl vydat, dokud mu to pan notář osobně nepřikáže. Proto mi nezbylo nic jiného, než počkat, až se vrátí z Bathu.“

„To jste se rozhodl správně,“ uklidnila ho Elisabeth. Zdržení ji vůbec nepřipravilo o náladu. „Nemělo by smysl, kdybyste se sem vracel bez klenotnice. Skončilo by to tak, že bych vás do Bristolu okamžitě poslala znovu. Měl jste s sebou dost peněz na přenocování?“

„Ano, mylady,“ přikývl a vytáhl z kapsy tobolku, která teď byla daleko hubenější, než když si ji od ní před cestou bral. „Ale moc tam toho už nezbylo.“

„Co zbylo, to si nechte,“ řekla mu Elisabeth, když se jí pokusil vrátit pár stříbrných mincí.

„Provedl jste to velmi dobře, Jenkinsi, a zasloužíte si za to odměnu. Za dva týdny je v Melchamu výroční trh. Určitě se vám nějaké peníze navíc budou hodit.“

Vyjmula ze šperkovnice svazek dopisů, převázaný černou stužkou. Prázdnou klenotnici podala Jenkinsovi. „Tohle mi odneste do pokoje a dejte to Aggie. Ta už bude vědět, co s tím má dělat. Potom se běžte do kuchyně trochu občerstvit. Určitě jste po té cestě unavený, takže Finchovi řekněte, že jsem vás pro dnešek zprostila všech povinností.“

Elisabeth počkala, dokud dojemně vděčný sloužící nevyšel z místnosti, a teprve potom obrátila pozornost zpět ke svazku dopisů. Když rozvazovala stužku, kterou byly dopisy svázané, nemohla se ubránit údivu nad tím, proč si její babička schovala důkazy o svém hříchu.

Možná to bylo pokání, který si za ten hřích sama uložila. Možná ty dopisy čas od času vytáhla a mučila sama sebe tím, že si je znovu a znovu pročítala. Možná si neustále chtěla připomínat jedinou nečestnou věc, které se ve svém životě dopustila.

„Je to potupné a ostudné,“ řekla jí babička, když jí pár dní před smrtí ty zažloutlé dopisy předávala. „Nech si je, nebo je spal, to rozhodnutí nechávám na tobě. To, co se v nich skrývá, ti stejně musím vysvětlit osobně.“

Elisabeth si ještě pořád živě pamatovala hodinu, kterou babičce zabralo, než se jí vyzpovídala ze svého hříchu. Když jí pověděla, co v těch dopisech je, Elisabeth nad babiččinými činy necítila ani znechucení, ani neměla dojem, že by se za ně babička měla stydět. Měla dokonce pocit, že kdyby se někdy sama ocitla v podobné situaci, jednala by úplně stejně.

Hlavním motivem byla přece nesobecká mateřská láska. Ne, za činy, kterých se babička před třiceti lety dopustila, se rozhodně neskrývala touha po osobním prospěchu.

Paní Smithsonová ale nestála o rozhřešení, nedožadovala se odpuštění za to, co musela před mnoha lety vykonat. Když se ji Elisabeth pokoušela utěšovat, řekla jí jen: „Nikdo nemůže říct nic, co by ulevilo mému svědomí, Elisabeth. Byla to moje chyba, že se to vůbec stalo. To si až příliš jasně uvědomuju. Když zemřel můj manžel, dostala všechnu moji lásku tvoje matka, naše jediné dítě. Rozmazlila jsem ji, Elisabeth. Dostala všechno, po čem kdy zatoužila, s jednou jedinou výjimkou. Jednala jsem proti vůli jejího srdce, a tím jsem jí zkazila život. Nikdy mi neodpustila, že jsem ji donutila do sňatku z rozumu s tvým otcem, a to jí nemůžu mít za zlé.“

„Zná Evadne pravdu?“ zeptala se jí tehdy Elisabeth.

„Tvůj otec by jí o tom nikdy neřekl, tím jsem si naprosto jistá. Co se týká tvé matky, u ní už si tak jistá nejsem, protože ta nikdy tak ohleduplná jako tvůj otec nebyla. Ano, myslím, že to Evadne prozradila. Možná si myslela, že si ji tím víc připoutá. Z tvých vlastních slov vím, že tvoje matka měla vždycky radši Evadne než tebe… jenže na tom není nic divného, moje dcera nikdy zdravým rozumem neoplývala.“

„A Evadne taky ne,“ zamumlala Elisabeth a vrátila se ze vzpomínek do přítomnosti. „Kdyby měla jen špetku zdravého rozumu, nikdy by mě nenutila udělat to, co teď udělám.“

Podívala se na hromádku dopisů. Celou hodinu si je pečlivě pročítala, studovala každé slovo, které v nich bylo napsané, a potom je znovu svázala černou stužkou a uložila do zásuvky psacího stolu.

Věděla, že je tam Richard dříve či později objeví, ale s tím si hlavu nelámala. Věděla, že je čestný a bezvýhradně mu důvěřovala. Byla si jistá, že Richard by bez jejího svolení tajemství jejich rodiny nikdy nikomu neprozradil.

Elisabeth se ještě nějakou chvíli zabývala smutnými důkazy o tom, že to, co jí babička na svém smrtelném loži svěřila, byla do posledního písmene pravda. Teprve po chvíli se jí podařilo obrátit tok myšlenek jiným směrem. Začala psát dopis lady Dartwoodové, ale moc daleko se nedostala. Do pracovny totiž vešla Aggie.

„Tu šperkovnici jsi už schovala?“ zvedla Elisabeth pohled od dopisu a zadívala se na ženu, která pro ni vždycky znamenala daleko víc, než jen spolehlivou služebnou.

„Ano, slečno Elisabeth,“ oslovila ji Aggie stejně, jako jí říkávala pokaždé, když spolu byly o samotě. Aggie si ještě nezvykla, že je Elisabeth vdaná, a Elisabeth měla dojem, že to tak už zůstane napořád. „Přišla jsem ale kvůli něčemu docela jinému. Slečna Juliet pořád trpí tím kašlem. Ne že bych si myslela, že je to něco vážného, ale přece jen mi to trochu dělá starosti. Ta medicína, kterou jí na to dávám, vůbec nepomáhá. Napadlo mě, jestli byste se nechtěla domluvit s panem Tomem, aby se na ni přijel podíval, jen pro jistotu.“

Elisabeth hodila pohledem po hodinách, které stály na krbové římse. Bylo něco málo po třetí. Kdyby se hned

teď rozjela do Melchamu, stihla by se na zámek pohodlně vrátit ještě dřív, než Richard dorazí z Londýna.

„Připrav mi šaty, Aggie. Aspoň se budu moct projet na té krásné klisně, kterou jsem nedávno dostala. Měla bych to dělat pravidelně. Jak říká Tom, v zdravém těle zdravý duch.“

Aggie se otočila a chtěla jít splnit příkaz, který právě dostala, když se ve dveřích nečekaně objevil Finch. Ještě než stačil Elisabeth ohlásit, že přijela lady Chilthamová a žádá o slyšení, protáhla se kolem něj Evadne do pracovny. Ani nečekala na povolení, jestli vůbec smí vstoupit, jako by paní tohoto domu byla ona.

Finch chtěl začít protestovat, ale Elisabeth se na něj jen chlácholivě podívala, že je to v pořádku. Evadneino chování ji vůbec nepřekvapilo, právě naopak, překvapilo by ji, kdyby se k ní její sestra alespoň jednou zachovala trochu slušně. Proto se rozhodla, že to přejde mlčením. Aggie si ovšem nesouhlasné a pobouřené odfrknutí neodpustila.

„Něco se ti nezdá?“ vyjela na ni Evadne a probodla ji pohledem, který jasně prozradil, že službu nesnáší stejně tak, jako Aggie nesnáší ji. Koneckonců, ty dvě to o sobě věděly už hezkých pár let.

„Půjdu vám připravit šaty, *mylady,*“ řekla Agatha a pyšně ohrnula nos. Evadne neuniklo, jak významně to pronesla.

„Na tenhle titul máme nárok obě, jak já, tak Elisabeth,“ řekla jí Evadne, jako když otráveného medu ukrajuje.

„Podle toho, jak to vidím já, je v tomhle pokoji jen jedna dáma, která si tak vznešený titul zaslouží,“ odsekla

Aggie. Vysloužila si tím pohled, který byl pichlavý a ostrý jako dvě dýky. Kdyby se dalo vraždit pohledem, byla by v té chvíli už mrtvá.

Ještě jednou znechuceně zamlaskala a bez dalšího slova vyšla z pokoje, s majordomem v patách. Ten se jen zlomyslně usmíval pod vousy. Kdyby mu jeho postavení nebránilo vyjadřovat nahlas to, co cítí, byl by se asi zachoval stejně jako Aggie.

„Ta ženská je neuvěřitelně troufalá! Nechápu, jak jí takové chování můžeš trpět, Elisabeth!“ vybuchla Evadne, jen co se za těmi dvěma zavřely dveře.

„To je mi úplně jasné, že to nechápeš, Evadne. Nebudu teď ztrácet čas tím, že bych se ti snažila vyjmenovávat všechny dobré vlastnosti, které Aggie má a kvůli kterým ji taky zaměstnávám. Opravdu, tím bychom se jen navzájem připravovaly o čas. Takže, proč jsi za mnou přišla?“

Evadne se v duchu znovu podivila nad tím, jak se její sestra v posledních letech změnila. Byla z ní sebevědomá, vznešená dáma. No nic, pomyslela si Evadne a v duchu se zlomyslně ušklíbla. Alespoň bude její pád o to tvrdší!

„Nemůžu se tu moc dlouho zdržet, mám naspěch,“ prohlásila a vůbec si nevšímala toho, že ji Elisabeth zdvořile požádala, aby se posadila. Místo toho přešla k psacímu stolu a naklonila se nad něj.

Elisabeth v tom okamžiku zrovna pátrala v zásuvce na druhé straně stolu po perořízku, takže si vůbec nevšimla, že Evadne nenápadně upustila do koše na papír nějaký přeložený list papíru.

„Jsem tu vlastně jen proto, že se s tebou chci rozloučit. Zítra ráno se vracím do Devonu.“

Čím jsem si propána zasloužila takovouhle zdvořilost, napadlo Elisabeth okamžitě. Překvapilo ji to, ale nedala na sobě nic znát. Najednou měla neodbytný pocit, že tu něco nehraje. „Pokud je to tak, Evadne, tak to tě budu muset ještě dnes večer navštívit u Caroline. Chtěla bych s tebou probrat jednu… hm, velmi důležitou záležitost.“

Evadne se spokojeně pousmála, ale podařilo se jí na poslední chvíli otočit hlavu od stolu, takže si Elisabeth jejího úsměšku nevšimla.

Vyrazila ke dveřím, ale na půl cesty se zarazila, otočila se zpět ke stolu a řekla: „Mimochodem, Elisabeth… Byla jsem dnes na návštěvě u lady Pentecostové a cestou zpátky jsem viděla nehodu… kde to jen bylo? Jak že se jmenuje ta malá osada, je to tak půl míle od zámku lady Pentecostové… kdybys mě zabila, tak si na to nevzpomenu.“

Jakoby bezradně pokrčila rameny. „No, na tom vlastně nesejde. Říkám to jen proto, že ten člověk, kterého v bezvědomí odnesli do toho hostince… jak se to tam jen jmenuje… byl dost podobný tomu mladému lékaři, kterého jsem onehdy viděla na plese u Caroline Westbridgeové. Na jeho jméno si už za nic na světě nedokážu vzpomenout. Nejspíš spadl z koně. Viděla jsem, jak za ním k tomu hostinci vedou osedlaného grošáka.“

Elisabeth okamžitě zpozorněla.

„Tom? To mluvíš o Tomovi? A víš určitě, že to byl on?“

„No, ne tak docela, ne. Možná jsem měla zastavit a zeptat se jich, jestli nepotřebují moji pomoc, ale mám toho dneska ještě tolik k vyřizování…“ Evadne mluvila tak bezstarostně a beze stopy jakéhokoliv zájmu, že Elisabeth měla poprvé v životě neodolatelnou chuť dát jí do té samolibé tváře pořádný políček.

„Tak jako tak, už se tu nemůžu zdržovat,“ pokračovala Evadne. „Ještě se dnes uvidíme,“ řekla a s tím také odešla.

Elisabeth její odchod skoro ani nepostřehla. Hlavou se jí honily nejasné obavy. Bylo možné, aby ten zraněný muž byl doopravdy Tom?

Nechala nedokončený dopis ležet na desce stolu a vydala se do svého pokoje. Aggie právě ukládala do prádelníku čerstvě vyžehlené šaty.

„Už se ta zmije konečně odplazila?“

Elisabeth se mrzutě zamračila. Trochu ji podráždilo, jak hrubě se jí Aggie zeptala, jestli je už její sestra pryč, ale nedokázala se přimět k tomu, aby jí to měla za zlé. Aggie si o její sestře vždycky myslela své a nedalo se čekat, že by na stará kolena svůj názor nebo způsob vyjadřování nějak radikálně změnila. Proto jen pokývla: „Ano, už je pryč, ale řekla mi něco, co mi dělá starosti.“

Aggie se na chvíli přestala zabývat prádlem a zkoumavě se zadívala do ustarané tváře své paní. „Nějaké špatné zprávy?“

„Na okraji Eastlynche viděla nějakou nehodu. Vypadá to, že ten člověk, který se tam zranil, mohl docela dobře být Tom. Nemusím snad dodávat, že ji ani nenapadlo, aby zastavila a zeptala se, jestli někdo nepotřebuje její pomoc. Jestli to opravdu byl Tom, už ho

určitě odvezli domů, ale stejně bych raději zjistila, jak se věci doopravdy mají.“

Aggie si domyslela, jaké si dělá její paní starosti, a proto jí rychle pomohla s převlékáním do jezdeckého úboru. Potom se dívala z okna, jak si její paní bere ze stájí svoji novou klisnu a mizí na ní za ohybem cesty.

Aggie však nebyla jediná, kdo pozoroval Elisabethin odjezd ze zámku. V zámeckém parku stála za pečlivě zastřiženým keřem nenápadná drožka. Byla schovaná tak, aby ji z cesty nebylo vidět, ale aby ti, kdo seděli uvnitř, měli na cestu pohodlný výhled.

Jen co kolem nich Elisabeth projela, Evadne přikázala vozkovi, aby vyrazil do Melchamu. „Zatím to vychází, Quimpere,“ řekla svému spolucestujícímu. Z jejího hlasu znělo dravci uspokojení.

„Myslíte, že do toho hostince opravdu pojede, paní?“

„Ano, tím jsem si naprosto jistá. Z několika spolehlivých zdrojů jsem se dozvěděla, že jí na tom mladém lékaři velice záleží. Jak ji znám, začalo jí to hlodat v hlavě, a nedá si pokoj, dokud nezjistí, jestli se mu něco doopravdy nestalo. A jestli jsi všechno připravil tak, jak jsem ti nakázala, měla by kolem šesté naše past bez problémů sklapnout.“

„Co když ale sir Richard začne svoji ženu hledat?“

„Od lady Westbridgeové jsem se dozvěděla, že se má z Londýna vrátit až večer. Pochybuju, že by se domů vrátil dřív, než se lady Pentecostové dostane pohledu na to pikantní představení, které jsem pro ni tak pečlivě připravila. Věř mi, že mám tu starou můru dokonale přečtenou, proto jsem si ji taky vybrala. Ta by si nikdy nedala ujít příležitost roztrousit tak krásný skandálek.“

Quimper si úspěchem celého podniku nebyl ani zdaleka tak jistý jako jeho paní. Na jeho vkus bylo v jejím plánu až příliš mnoho věcí ponecháno náhodě. „Co když sir Richard přijede domů dřív? Co když najde ten podvržený dopis, který jste tam nechala? Myslíte, že takovým věcem o své ženě vůbec bude chtít věřit?“

„V téhle věcijsem na vážkách, to otevřeně přiznávám,“ řekla Evadne po několika vteřinách soustředěného přemýšlení. „Jestli Elisabeth někomu řekla, co se ode mě dozvěděla o té nehodě, určitě si k tomu vybrala tu svoji nemožnou komornou. Agatha Stigwellová je své paní naprosto oddaná, a sir Richard to určitě ví. Proto můžeme celkem najisto počítat s tím, že si domyslí, že by Agatha neváhala lhát, kdyby tím mohla své paní pomoct. Proto by jí Richard nemusel věřit.“

Evadne se odmlčela a oprášila si z rukávu petrklíčově žlutých cestovních šatů jakési smítko. „I když přede mnou sir Richard prohlašoval, jak vroucně Elisabeth miluje, pořád si nejsem jistá, jestli jsou jeho city k ní tak hluboké, jak tvrdí. Máme tady přece tu jeho aféru s tou veselou vdovou, o které mi vyprávěla lady Pentecostová. A navíc, Quimpere, který muž by se dokázal vyrovnat s myšlenkou, že je mu jeho žena už pár týdnů po svatbě nevěrná? Věř mi, bude se chtít přesvědčit na vlastní oči. A i kdyby překousl její nevěru, nemohl by si ve svém postavení dovolit sebemenší pochybnosti o legitimitě svého dítěte.

Tady se ovšem musíme spolehnout na naši drahou lady Pentecostovou. Až se Richardovi a Elisabeth narodí dítě, bude tahle můra po tom, co dnes uvidí, první člověk, který začne po straně mluvit o tom, že to dítě není

Richardovo, že je to nemanželský levoboček, který nemá nárok ani na titul, ani na majetek rodu Knightleyových. A že to ta milá dáma doopravdy udělá, o tom vůbec nepochybuju, známe přece svoje Pappenheimské.“

Evadne se rozvalila na sedadle kočáru a spokojeně se usmála. „V tom je totiž právě celý vtip toho plánu, víš, Quimpere? Vůbec nezáleží na tom, jestli Richard uvěří, že je mu Elisabeth nevěrná. V očích celé společnosti z něj lady Pentecostová udělá směšného panáka, který má doma kukaččí mládě. Sir Knightley je hrdý muž. S takovým ponížením se nedokáže vyrovnat, prostě to neunese. Věř mi, to manželství ztroskotá ještě dřív, než dnes večer zapadne slunce.“

Elisabeth přijela do Tomova domu právě ve chvíli, kdy hodiny na radnici odbíjely čtvrtou. Uvázala udidlo své klisny k černému kovanému zábradlí před domkem a rozběhla se ke dveřím. I když jí celou duší zmítal strach o Torna, přece jen si našla pár vteřin na to, aby prohodila několik slov s chlapcem, který měl u mladého lékaře na starosti drobné opravy a posluhy a který právě teď plel záhon růží v miniaturní zahrádce před domem.

Paní Middletonová přišla na její zaklepání otevřít během pár vteřin, ale o to déle trvalo, než z ní Elisabeth vypáčila, kde by teď mohl Tom být.

„Abych řekla pravdu, tak si přesně nevzpomínám, jestli mi vůbec říkal, kam jde. Je ale pryč už dost dlouho, takže bych hádala, že bude každou chvíli zpátky. Nechcete tu na něj počkat?“

„Kdy odjel?“ zeptala se Elisabeth. Pozvání dál si vůbec nevšímala.

„Tak přede dvěma hodinami, řekla bych.“

Elisabeth nechtěla dělat z komára velblouda, ale uvědomila si, že by se to časově shodovalo s tím, co slyšela od Evadne.

„Doktor Carrington tomu pacientovi otevíral osobně, takže ani nevím, kdo to byl," pokračovala hospodyně. „Říkal ale něco v tom smyslu, že musí k nějaké paní, která je na tom dost bledě, a že se tam asi nějakou chvíli zdrží. Podle toho bych řekla, že ten pacient asi není z městečka."

„Nezmínil se náhodou o osadě Eastlynch?"

Hospodyni se rozšířily panenky v očích, takže Elisabeth okamžitě věděla, že trefila do černého.

„Ano, teď, když jste to řekla, si už vzpomínám. Ano, tak se to jmenovalo, Eastlynch."

Elisabeth se s ní narychlo rozloučila, odvázala koně, vyhoupla se na něj a pobídla ho do klusu ještě dřív, než se hospodyně stačila z nenadálé návštěvy vzpamatovat. Paní Middletonová se jen udiveně dívala, jak vnučka její bývalé paní odjíždí z městečka, potom nerozhodně pokrčila rameny a vrátila do kuchyně.

Vesnice Eastlynch sice byla od Melchamu jen asi tři míle, ale nevedla k ní žádná slušná silnice, jen spleť stezek, které byly z obou stran lemované vysokými živými ploty. Jen co vyjela z městečka, musela Elisabeth zpomalit a několikrát dokonce zabloudila. Za celou cestu nepotkala ani živáčka, takže se nemohla zeptat, jestli se v Eastlynchi opravdu stala nehoda, při které by byl zraněn mladý muž.

Evadne jí k nehodě neřekla žádné podrobnosti, ale Elisabeth z toho i tak vyrozuměla, že Tom měl spadnout

z koně. Taková nehoda se může stát každému. Tom sice neovládal koně tak bravurně jako Richard, ale přece jen byl lepší jezdec, než by se u lékaře dalo čekat. Určitě by neriskoval jízdu tryskem na tak úzkých a klikatých stezkách, kde se za každou zákrutou mohla skrývat nějaká nečekaná překážka.

Ve chvíli, kdy zastavila před zpustlou a špinavou vesnickou hospodou, se v Elisabeth svářely starosti a neurčité pochyby. Kdyby ten zraněný muž byl Tom, byli by přece poslali posla se zprávou a hospodyně by už dávno věděla, že její pán spadl z koně.

Věděla, že s sebou Tom stále nosí odznak člena Královské lékařské komory, na kterém bylo vyryté jeho jméno. Ti lidé, kteří se ho ujali, tedy už dávno museli vědět, kdo je.

Uvázala klisnu k opršelému kůlu, zaraženému do země před hospodou, a vydala se ke dveřím. Popraskané, omšelé venkovní zdi jí daly jasnou představu o tom, jak asi bude hostinec vypadat uvnitř.

Její odhad byl správný. Hostinec byl špinavý, kolem pípy se povalovalo několik neumytých hliněných korbelů, na stolech z hrubě opracovaného dřeva stály loužičky rozlitého piva a na zemi z udusané hlíny honil průvan chuchvalce prachu.

„Přejete si, milostpaní?“

Elisabeth se otočila po hlase a uviděla drobnou ženu ve středním věku, která se vynořila ze stínů za nálevním pultem. Protože za pultem nebyly žádné dveře, zdálo se, že tam ta žena byla už od okamžiku, kdy Elisabeth překročila práh, a svýma pichlavýma černýma očima pozorně sledovala každý její pohyb.

„Dozvěděla jsem se, že se tu měla stát nějaká nehoda, při které byl zraněn mladý muž,“ řekla Elisabeth.

Žena k ní vykročila a Elisabeth do nosu doslova udeřil zápach z jejích špinavých šatů a nemytého těla. V první chvíli před tím zápachem chtěla couvnout, ale pak se ovládla a zůstala stát tam, kde byla. Pozorně si ženu prohlédla.

Vypadala zanedbaně, od zasedlého čepce, který jí jen tak tak zakrýval vlasy, slepené do myších ocásků, až k nohám v hrubých pracovních botách.

„Řekli mi, že ho odnesli do vašeho hostince. Je to pravda? Je ten muž ještě pořád tady?“

„Mjó,“ udělala žena a prohlédla si Elisabeth zblízka. Potom se na ni pousmála a odhalila tak žluté prořídlé zuby. „Uložila jsem ho do vlastní ložnice, a tam taky pořád je. Spí jako děcko.“

„Můžu ho vidět? Je možné, že toho pána znám a mohla bych proto zařídit, aby ho odvezli z vašeho domu tam, kam patří, takže byste si s ním už nemuseli dál dělat starosti.“

„Jasně že jo. Pojďte za mnou.“

Elisabeth v uctivé vzdálenosti následovala ženštinu do úzkých, rozvrzaných schodů. Vešly do malé, zatuchlé místnůstky, kde byl strop tak nízko, že se v ní skoro ani nedalo pohodlně postavit.

Tom ležel v posteli, byl bez šatů a tvrdě spal. Trochu moc tvrdě, takže se Elisabeth sevřelo srdce strachem.

„Co se mu vlastně stalo? Jak se zranil? Má něco zlomeného?“

„Dostal pár ran do hlavy, aby se tak řeklo.“

„A to se od té doby ani na chvíli neprobral z bezvědomí?“ zamračila se Elisabeth podezíravě. Dívala se, jak se Tomovi pravidelně zdvihá a zase klesá hrudník. Čekala by, že pokud utrpěl otřes mozku, bude dýchat nepravidelně. „Dali jste mu nějaké léky?“

„To jo. Aby byl v klidu, než přijedeš.“

Elisabeth se prudce otočila. Ženština se na ni zlovolně šklebila a po obou bocích teď měla podsadité muže. Jeden z nich držel v ruce špinavou sklenici s nějakou tekutinou.

Všichni tři si byli dost podobní, takže si okamžitě domyslela, že ti dva jsou její synové. Žena se na ni dál vítězoslavně šklebila a ti dva ji svlékali pohledem. Elisabeth se ze všech sil snažila uchovat chladnou hlavu a nepropadnout panice.

„A ty si teďka vezmeš to samé,“ řekla žena, vzala svému mladšímu potomkovi sklenici z ruky a vykročila k ní.

Elisabeth instinktivně ucouvla, ale brzy zjistila, že nemá kam utéct.

Babice na ni výhružně zavrčela: „Budeš rozumná a uděláš, co ti řeknu, a já potom dám bacha, aby se ti nic nestalo. Jinač, kdyby tě náhodou napadly nějaké nesmysly, bysem na tebe musela pustit svoje syny. A těm by se náramně zamlouvalo zkrotit takovouhle malou milostpaničku.“

„Neměli bysme ji nejdřív svlíct?“ zahučel ten starší s nadějí v hlase. Tím si ale vysloužil jen pohlavek. Ačkoliv vedle něj jeho matka vypadala jako zlomyslný trpaslík, bylo na první pohled jasné, že když bude chtít, dokáže oba své syny zkrotit.

„Ne, to je zatím zbytečné,“ řekla a významně se na Elisabeth podívala. „Leda by tadle mladá dáma dělala něco jinýho, než co jí řekneme.“

Měla na vybranou? Elisabeth si rychle rozmyslela všechny možnosti, které se jí nabízely. Tolik jich zase nebylo, takže se rozhodla, že se pro tento okamžik podřídí jejich vůli. Při představě, že by na svém těle měla ucítit upatlané dlaně těch dvou surovců, se jí zvedl žaludek. „Udělám, co budete chtít,“ řekla tiše.

„Jo, to je jenom rozumný.“ Žena vyhnala svoje syny z pokoje, jako by to byli dva sotva odrostlí kluci. Přikázala jim, aby se postarali o panina koně a potom za sebou zavřela dveře. Otočila se zpět k Elisabeth a přikázala jí: „Tak, teďka se svlíkneš a vlezeš si do postele. A dělej, nemáme na to celý den!“

Elisabeth si začala svlékat šaty. Pokládala je na židli, která stála vedle postele a na níž už ležely Tomovy svršky. Když si svlékla poslední kus prádla, rychle vklouzla mezi špinavé pokrývky vedle svého přítele.

Tom se ani nepohnul. Zůstal dál ležet jako mrtvola a bylo vidět, že vůbec nevnímá, co se kolem něj děje. Nebyl ve stavu, kdy by se dokázal postarat sám o sebe, a už vůbec nemohlo být řeči o tom, že by jí mohl nějak pomoci. Přesto jí dodalo odvahu, když vedle sebe ucítila teplo jeho těla.

„Tak, a teďka todle vypiješ,“ řekla jí žena. Mělo to asi znít konejšivě, ale Elisabeth se z jejího tónu udělalo zle. „Nedávám ti toho zdaleka tolik jako jemu. Nechci, abys byla úplně mimo, jak se říká, jen trochu omámená.“ Podívala se na Toma a zamlaskala. „Asi jsem to s ním trochu přehnala, ale jak jsem, u sta hromů, měla vědět,

kolik toho snese? Nikdy předtím jsem nic podobnýho nedělala.“

Elisabeth se rychle snažila přijít na nějaké řešení. Napadlo ji jen jedno. Přiložila si umolousanou sklenici ke rtům a nechala si do úst stéct mléčně zbarvenou tekutinu. Naprázdno polkla, položila si hlavu na polštář a po několika minutách, během kterých ji stařena pořád pečlivě sledovala, pomalu a jakoby proti své vůli zavřela oči.

Po chvíli uslyšela, jak se otevírají a zase zavírají dveře pokoje. Zarachotila petlice. Uslyšela, jak stařeniny kroky mizí po schodech do přízemí.

Prudce se posadila a vyplivla tekutinu na zem. V duchu si poblahopřála, že stařena neví, jak se postupuje, když se má pacient přivést do stavu hluboké narkózy. Kdyby to totiž věděla, nutila by ji nahlas počítat, a Elisabethin trik by neměl naději na úspěch.

Rychle přešla ke stolku s otlučeným umyvadlem a podívala se do cínového džbánu, který na něm stál. Naštěstí v něm bylo trochu vody, takže si mohla několikrát vypláchnout ústa a vyplivnout vodu na zem. Chvilku přemýšlela, jestli by neměla vyvolat dávení, aby se zbavila i posledních kapek toho lektvaru, ale potom usoudila, že to snad nebude nutné.

Naštěstí se ve svém úsudu nespletla, takže když se po špičkách vydala ke křeslu a začala se znovu oblékat, nedělalo jí to žádné problémy. Necítila se ani trochu obluzená ani ospalá.

Ještě že je ta ženská natolik hloupá, že ji nenapadlo ty šaty odnést, pomyslela si přitom. Snažila se oblékat tak, aby nemusela moc přecházet po podlaze, protože

rozeschlá prkenná podlaha trochu skřípala a Elisabeth měla strach, že by to mohli dole uslyšet.

Co to propána mělo všechno znamenat? Podívala se na Toma. Jeho tvář byla nepřirozeně bledá. Zapnula si poslední knoflík a napadlo ji, že kdyby teď znenadání přišel do pokoje Richard, bůhví co by si o tom pomyslel…

No, to bylo přece docela jasné. První věcí, která by ho určitě napadla, by bylo, že má s Tomem poměr…

No jistě, právě o to tady šlo! Zalapala po dechu a ve zlomku vteřiny všechno pochopila. Právě tak měla tahle šaráda skončit! Tom byl jen návnada, ti dva ho sem zavlekli a nejspíš ho i ztloukli. Udělali to jen proto, aby sem nalákali i ji… Sem, do téhle špinavé putyky, která je v zapadlé vsi, daleko od hlavní silnice, takže se nedalo čekat, že by se tu objevil nějaký náhodný pocestný, který by jí mohl pomoci.

A v tom okamžiku si také domyslela, kdo za tím vším vězí. Kdo mohl mít zájem na tom, aby jí zničil manželství? Kdo jiný než Evadne!

Celé to spiknutí bylo naplánované přesně tak, jak se od její zlovolné sestry dalo čekat. Evadne by bylo úplně jedno, kdyby se při provádění její intriky Tomovi něco stalo. Její sestře byly přece osudy ostatních lidí vždycky docela lhostejné, pokaždé je jen využívala ke svým úskočným plánům!

Elisabeth poprvé v životě pocítila touhu po pomstě. Tentokrát už to Evadne opravdu přehnala, pomyslela si bojovně. Než si ale budeš moct vychutnat spravedlivou odplatu, musíš se odtud i s Tomem nějak dostat, připomněla si.

Znovu se na něj podívala. Rozhodně ho tu nechtěla nechat na pospas tomu surovému trojlístku, ale nebylo jí jasné, jak by to měla provést. Od Toma žádnou pomoc čekat nemohla. Zdálo se, že se mladý lékař k vědomí hned tak neprobere.

Prohlédla si ho trochu lépe a zjistila, že má na zátylku fialovou podlitinu. To by znamenalo, že ho nejdřív něčím uhodili do hlavy a teprve potom ho donutili vypít ten lektvar, který ho odeslal do říše snů.

Stáhla z něj pokrývku. Uviděla, že má svázané ruce za zády, tak pevně, až se mu provazy zařezávaly do masa. Zamrazilo ji z toho.

Rozhlédla se kolem a pod židlí uviděla to, co hledala – Tomovu lékařskou brašnu. Jejich věznitelé ji naštěstí také nechali v pokoji, možná ani nevěděli, že je Tom lékař.

V brašně, přesně jak předpokládala, byly i chirurgické nástroje. Vytáhla z ní skalpel a přeřízla mu provazy na rukou i na nohou. Nic víc pro něj v té chvíli udělat nemohla, musela počkat, až na něj přestane působit ta droga.

V tom okamžiku ji napadlo, že celá ta intrika je možná dobře vymyšlená, ale špatně provedená. Kdyby je tu někdo přistihl, mohlo to na první pohled opravdu vypadat jednoduše a jednoznačně – dali si tu s Tomem milostné dostaveníčko.

Jak by to ale vypadalo na druhý pohled? Jak by si ten svědek její nevěry měl vysvětlit, že je Tom v bezvědomí, na zátylku má podlitinu, ruce i nohy má svázané, a navíc je omámený nějakou drogou? A co ona, ona přece také

měla být v bezvědomí. Tyhle věci by přece musely každému připadat přinejmenším podezřelé…

Leda by je ten pozorovatel viděl jen od dveří a nedostal by příležitost pořádně si místo činu prohlédnout.

Takovéto úvahy ale teď byly trochu předčasné. Elisabeth nepochybovala, že než se sem na ně ten *někdo* přijde podívat, objeví se tu znovu ta ženština, aby se ujistila, že oba spí.

Znovu se zamyslela nad tím, koho sem vlastně chtějí přivést.

Richarda? Ne, to se jí nezdálo pravděpodobné. Měl se sice dnes večer vrátit na zámek, ale s tím se nedalo najisto počítat, něco ho přece mohlo po cestě zdržet.

Navíc, Richard nebyl hlupák, a kdyby se nějak dozvěděl, kde jeho žena právě je, určitě by to v něm vzbudilo podezření, že něco není v pořádku. Nejspíš by však nepodezíral svoji ženu z nevěry, spíš by začal tušit nějaký uskok.

Ostatně, i kdyby sem Richard přece jen přijel a přistihl je, jak vedle sebe leží nazí v jedné posteli, neunikly by mu právě ty podezřelé okolnosti, o kterých Elisabeth před chvílí přemýšlela. Ne, Richarda sem určitě přivést nechtěli.

Osoba, která je měla přistihnout *in flagranti*, by musel být někdo daleko hloupější než Richard. Někdo, kdo by ji i Toma dokázal zničit, a přitom by si z toho nedělal žádné výčitky svědomí. Kdo to ale mohl být?

Přešla k oknu a prozkoumala ho. Ne, oknem se utéct nedalo, bylo zatlučené hřebíky. I kdyby se jí ho podařilo otevřít nebo rozbít tak potichu, aby si toho nikdo nevšiml, stejně by se nikam nedostala. Pod oknem nerostl

žádný příhodný strom a prostěradlům z postele se svěřit nechtěla, protože byla tak sepraná, že by ji nejspíš neunesla.

Po špičkách přešla ke dveřím. Samozřejmě, z druhé strany byly zajištěné petlicí a zamčené, to už přece věděla.

Vypadalo to, že se oba ocitli v bezvýchodné situaci, ale Elisabeth se ani teď nechtěla vzdát bez boje. Rozhlédla se po pokoji a snažila se najít něco, co by mohla použít jako zbraň.

Skalpel, kterým před chvílí rozřízla Tomova pouta, uložila do kapsy. Nevěděla, jestli by ho vůbec dokázala proti někomu použít, a proto si chtěla najít ještě nějakou jinou zbraň, která by nebyla tak smrtonosná.

Měla na hledání dost času. Když se zespodu ozvaly jakési hlasy a rachot, svírala už v ruce těžký džbán. Postavila se za dveře a zadržela dech.

Zespoda se ozýval hluk, jako by tam někdo s někým zápasil. Uslyšela nějaký křik a vzápětí jako by se převrhl stůl. Že by se ti dva halamové opili a teď se tam prali?

Potom na schodech za dveřmi zaduněly těžké kroky. Byl to jen jeden člověk, alespoň to tak znělo. Rozbušilo se jí srdce a zvedla těžký džbán nad hlavu, aby ho mohla spustit na hlavu nevítaného vetřelce. Věděla, že bude mít výhodu v momentu překvapení.

Zarachotila petlice a dveře se rozletěly dokořán.

PATNÁCTÁ KAPITOLA

Richardův elegantní, svižný krok mnohokrát ocenili jak muži, tak ženy, ale když přecházel od stájí ke vchodu Knightley Hall, zdálo se, jako by se skoro vznášel. Od okamžiku, kdy odhalil sladké tajemství své manželky, měl pocit, jako by byl omámený štěstím. Svět kolem mu připomínal rajskou zahradu a Richardovi se zdálo, jako by mu osud během toho jediného dne chtěl vynahradit všechna utrpení, kterým ho kdy vystavil.

Řekli mu, že jeho žena před chvílí někam odjela, a proto se odebral do své pracovny, kde si nalil hezkou dávku burgundského. Zvedl sklenku k ústům, napil se a několik chvil jen vychutnával úžasný buket výsostného vína. Připadalo mu, jako by ve víně cítil letní francouzské slunce, vůni čerstvě zorané půdy a vlahý přímořský vánek.

Tím však jeho štěstí nemělo končit, čekal ho ještě jeden úžasný zážitek – chtěl ještě dnes své ženě povědět, že konečně ví, jak sladce tajemnou hru s ním hrála. Konečně věděl, co dělala loňské léto v Bruselu.

Přešel pokojem k psacímu stolu a vytáhl z kapsy útlou knihu básní, kterou dostal od seržanta Hawkera. Položil ji na desku stolu. Chvilku si zahrával s trochu dětinskou představou, že by ji tam mohl nechat ležet a nějak obratně Elisabeth přimět, aby ji tam objevila. Bylo by krásné pozorovat, jak se na to tváří.

Pousmál se. Ne, to jí udělat nemohl. Chtěl jí všechno povědět sám, a nejlepší by bylo, kdyby jí to mohl říct v

její ložnici, po milování, až bude sladce unavená a trochu ospalá.

Při té představě se spokojeně pousmál a přejel nepřítomným pohledem po desce psacího stolu. Všiml si, že na ní vedle hromádky dopisů, připravených k odeslání, leží i dopis, který ještě není dopsaný. Udiveně potřásl hlavou.

Jak jen mohl být tak slepý? Všechny stopy, které vedly k odhalení tajemství jeho manželky, měl přece k dispozici už od samého začátku. Nedokázal si je ale správně uspořádat, nedokázal přijít na to, jak z nich složit mozaiku, která by mu ukázala věci v tom správném světle.

První stopou mohlo být už to, že s ním Elisabeth odmítala hovořit o tom, co vlastně v Bruselu dělala. Pokaždé když na to zavedl řeč, se začala vykrucovat a rychle svedla řeč na něco jiného.

Potom tu byla ta povědomá vůně levandule a růží, kterou tolikrát ucítil z jejích vlasů. To přece byla stopa jako hrom, ne? Jak je možné, že ji nikdy nepochopil, že si ji nikdy nedokázal správně vyložit?

Podíval se na dopis, který ležel na stole a který Elisabeth nestačila dokončit. Zvedl ho a do očí ho přímo udeřil její pečlivě vykroužený rukopis. Proboha, vždyť v posledních týdnech ten rukopis tolikrát viděl, a přitom ho nikdy nenapadlo srovnat s dopisem, který mu napsala na rozloučenou Mary Smithová! Vždyť bylo nad slunce jasnější, že ty dopisy psala stejná ruka.

Znovu potřásl hlavou. Jeho vlastní hloupost mu teď připadala k smíchu. Mohl ji s trochou dobré vůle omluvit snad jen tím, že si na Mary v posledních týdnech ani

jednou nevzpomněl. Měl plnou hlavu ženy, která se před časem stala jeho manželkou. Nahlas se zasmál.

Bylo to podivné – i teď, když už dávno věděl, že Elisabeth a Mary jsou jedna a tatáž osoba, stále o nich přemýšlel jako o dvou různých ženách.

Už se na ni ani nedokázal zlobit za to, jak ďábelsky ho podvedla. Ani na chvíli nepochyboval, že když mu tehdy v Bruselu zatajila svoje pravé jméno, měla k tomu nějaký pádný důvod. Ale jaký? To mu ještě pořád nebylo jasné. Možná si tím chtěla chránit svoji pověst.

Koneckonců, pro vznešenou, dobře vychovanou neprovdanou mladou dámu by mohlo být zatěžko ujmout se šesti zraněných vojáků. I kdyby ji k tomu vedly ty nejušlechtilejší pohnutky, našlo by se dost zlých jazyků, které by ji za to mohly pomluvit. Nedokázal si ale představit, že by si právě Elisabeth lámala hlavu s tím, že o ní někdo bude v téhle souvislosti roznášet klevety.

Ne, v tom muselo být něco jiného. Ale co? To mu pořád nebylo jasné. Věděl ale, že nemá smysl pokoušet se na to přijít. Mohl se to dozvědět jen tak, že se jí na to přímo zeptá. Věděl, že se vysvětlení dočká hned, jen co se Elisabeth vrátí domů.

Ale kam to vlastně Elisabeth jela, napadlo ho najednou. Podíval se na hodiny na krbové římse. Jejich zdobené ručičky mu prozradily, že je už po půl páté. Ta malá darebnice mu slíbila, že na něj bude čekat a že ho přivítá s otevřenou náručí, ne? A místo toho někde trajdá a nutí ho dál odkládat rozuzlení té hádanky. Už aby byla zpět, aby jí mohl za její hříchy uložit pořádné pokání!

Posílil se dalším douškem vína, odložil sklenku na stůl a jeho pohled sklouzl ke koši na papír. Úplně nahoře,

na zmačkaných útržcích papíru, ležel pečlivě přeložený list. Zamračil se. Jak se tam ocitl? Nebyl zmačkaný, takže tam neměl co dělat. Ze by ho tam odfoukl průvan? Sklonil se a vytáhl list z koše.

Kdyby v té chvíli Richarda někdo pozoroval, nepoznal by, co se mu při čtení těch několika řádek honí hlavou. Jeho tvář zůstala jako vytesaná ze žuly. Když dočetl dopis, napsaný velkými, rozmáchlými písmeny, položil ho na stůl a vydal se ke dveřím.

V hale si právě Finch povídal s Medwayem a vysvětloval svému nástupci povinnosti, které ho čekají při správě zámku.

„Finchi?“ zavolal na něj Richard. „Víte, kam šla vaše paní a kdy asi tak odešla?“

„Lady Knightleyová odešla asi před hodinou, pane, ale nemohu vám bohužel povědět, kam měla namířeno. Možná by to věděla její komorná Agatha. Přejete si, abych ji vyhledal, pane?“

„Ano. Řekněte jí, ať za mnou přijde do knihovny.“

Aggie vešla do knihovny už za několik minut. Její ústa, jindy tak přísně nepřístupná, byla zvlněná do úsměvu, což bylo samo o sobě pozoruhodné. Měla radost z toho, že se její pán vrátil. „Přál jste si se mnou mluvit, pane?“

„Ano, Aggie. Pojďte dál a zavřete za sebou dveře.“ Počkal, až Aggie přijde ke stolu, a potom se jí zeptal, jestli ví, kam odjela její paní.

„Do Melchamu, pane, chtěla navštívit doktora Carringtona. Dělala si o něj starosti, protože se dozvěděla, že možná měl nehodu.“

Richard jí podal list papíru, který vytáhl z koše, a pozorně sledoval, jak ho Aggie čte.

„Drahá Elisabeth“ stálo v dopise, *„musím tě ještě dnes vidět. Richard nebude celý den doma, vrátí se až večer, a to nám dává pár vzácných hodin, kdy můžeme znovu být spolu. Sejdeme se na obvyklém místě. Prosím, nezklam mě, má lásko. Tvůj Tom.“*

„Co myslíte, je to rukopis doktora Carringtona?“ zeptal se Richard, když k němu Aggie zvedla od dopisu zmatený pohled.

„Trochu se mu to podobá, to ano, pane, ale… Doktor Carrington, s dovolením, strašně škrábe, jako všichni lékaři, a jeho rukopis umí jen málokdo rozluštit, někdy to po sobě nepřečte ani on sám, alespoň co vím… A hlavně, doktor Carrington by slečně Elisabeth takovýhle dopis nikdy nenapsal. Propána, vždyť to je skoro jako milostné psaníčko.“

„No právě, a ne jen *skorol“* vybuchl Richard. Jeho oči metaly blesky.

Aggie se na něj zděšeně podívala. „Proboha, pane, snad si nemyslíte, že…“

„Nic si nemyslím, Aggie,“ přerušil ji konejšivě. „Jen by mě zajímalo, o co tu vlastně jde. Někomu očividně velice záleží na tom, abych si myslel, že moje žena má poměr s doktorem Carringtonem.“ Zvedl se od stolu, přešel k oknu a zadíval se na zahradu, zalitou mírumilovným sluncem.

„I kdybych měl podezření, že vztahy mezi mou manželkou a tím mladým lékařem jsou hlubší než vztahy mezi sestrou a bratrem – a já takové podezření nemám, Aggie, aby bylo mezi námi jasno – přece jen bych nikdy

nepodceňoval Elisabethin důvtip. Moje žena je příliš inteligentní, než aby mi nechávala důkaz o své nevěře, a navíc na místě, kde bych ho okamžitě našel. Ne, Aggie, já si myslím, že Elisabeth tenhle dopis dokonce ani nikdy nečetla. Někdo ho sem podstrčil.“

„Evadne!“ vyhrkla Aggie. Oči jí ztvrdly zlobou a záští. „Ha! Ta zmije už zase začíná s těmi svými intrikami! Já ji znám, šelmu proradnou, ta se celé dětství snažila Elisabeth dostat do nějakých nesnází! Byla tu, dnes tu byla, pane! Přímo tady, v tomhle pokoji, hned po obědě!“

„Ach tak.“ Z Richardova hlasu nezaznívalo nic než nenápadná zvědavost. Jeho oči však ztvrdly jako dva křemeny a pohled, kterým věrnou služku provrtal, byl tak mrazivý, až se z toho Aggie zachvěla.

„Ano, pane, a právě chvíli po její návštěvě slečna Elisabeth odjela do Melchamu. Myslela si, že se panu Tomovi stala nějaká nehoda.“

Richard Aggie znovu probodl pohledem. Vypadala ustaraně. „Aggie, chci, abyste mi doslova zopakovala, co vám Elisabeth pověděla předtím, než odešla ze zámku.“

Sotva služka domluvila, začal Richard jednat. Vydal rozkazy sloužícím, kteří je okamžitě začali horlivě vykonávat, a po čtvrthodině už byl s Medwayem a pohůnkem, který se dočasně ujal funkce podkoního, na cestě do Melchamu.

Paní Middletonová vypadala poněkud překvapeně, když uviděla na zápraží sira Richarda v tak neobvyklou hodinu, ale rychle a vcelku souvisle mu pověděla, co se to odpoledne stalo. Sama už byla trochu nervózní z toho, že se její pán tak dlouho nevrací.

„Takže vy jste tu osobu neviděla na vlastní oči? Víte jen tolik, že sem přišla s tím, že nějaká žena v hospodě v Eastlynchi potřebuje pomoc lékaře," shrnul Richard vyprávění paní Midwayové.

„Ne, pane, neviděla jsem ji. Ani nevím, jestli to byla žena nebo muž."

„Já ho ale viděl," ozvalo se zezadu. Richard se otočil a uviděl Tomova pomocníka, který od rána plel zahrádku před domem. Chlapec se na něj díval tak, že bylo na první pohled jasné, jak je hrdý na to, že může přispět svojí troškou do mlýna.

„Jak vypadal? Můžeš ho popsat?" zeptal se Richard. Bezděky se podivil nad tím, proč se všichni kluci, se kterými v poslední době promluví, musejí drbat ve vlasech. Hrozně ho to znervózňovalo, ale potom se v duchu okřikl a řekl si, že chlapci nejspíš křivdí. Nebylo přece možné, aby měl blechy, když pomáhal doktoru Carringtonovi. Mladý lékař ho určitě už dávno naučil, jak vypadá základní hygiena.

„Byl malý a hubený a měl černý kabát. Připadal mi jako nějaký sluha nebo tak. Určitě nebydlí v Melchamu, poněvadž jsem ho tu ještě nikdy neviděl. Vystoupil z kočáru, který zastavil na rohu ulice. Mluvil s doktorem, ale nerozuměl jsem jim ani slovo, protože hned zašli dovnitř, do domu."

„Nevšiml sis, jestli v tom kočáru byl ještě někdo další?"

„Ne, pane, ten kočár stál moc daleko. Byl to ale moc hezký kočár, s párem krásných koní. Měli tak hezké koně, jako máte vy, pane."

Richard se musel usmát, i když měl plnou hlavu starostí. Hodil chlapci minci, řekl mu, ať si jde koupit bonbóny, nasedl na svého koně a řekl pohůnkovi: „Vraťte se na zámek a vyzvedněte kočár. Vezměte s sebou komornou lady Knightleyové a nějakého sluhu, třeba Jenkinse. Všichni pojedete rovnou do hospody v Eastlynchi.“

„Propána, pane!“ vyhrkl sluha a jeho osmahlé čelo se svraštilo obavami. Stejně jako všichni sloužící, i on si už stačil novou paní oblíbit. „Myslíte, že se snad paní něco stalo?“

„Snad ne, ale možná by se mohlo stát, Bene. Chci být připravený na každou eventualitu. A pospěšte si!“ S těmito slovy Richard pobídl koně směrem k Eastlynchi. Medway okamžitě vyrazil za ním.

Za celou cestu Richard ani jednou nepromluvil, ale přímé držení jeho těla mluvilo samo za sebe. Z ostrého výrazu v jeho očích Medway pochopil, že i když se jeho pán na jaře v Londýně choval dost podivně, má teď o svoji ženu upřímný strach.

Po chvíli bloudění dorazili do Eastlynche. Hostinec nemohli přehlédnout, stál hned na okraji vesnice. Uvázali koně u zadní zdi a Richard se podíval do zpustlé stáje. Jediný pohled na dva koně, kteří tam stáli, mu prozradil vše, co potřeboval vědět. Grošák patřil doktoru Carringtonovi, druhý kůň byla klisna, kterou nedávno daroval své ženě.

Sáhl do levé kapsy kalhot a vytáhl z ní krásně cizelovanou soubojovou pistoli s pažbou vykládanou stříbrem. Poblahopřál si v duchu k tomu, že byl tak duchapřítomný a vzal si ze zámecké zbrojnice i tu

druhou. Podal pistoli Medwayovi a poznamenal: „Doufám, že s tím umíte aspoň trochu zacházet.“

„Nepříliš, pane,“ přiznal bez zaváhání sluha. „Myslím ale, že bych se do cíle trefil, kdyby se nepohyboval moc rychle.“

„Doufám, že to nebudete muset dokazovat,“ poznamenal Richard. „Je však lépe být připravený, než potom něčeho litovat. Jsem si jistý, že v tom hostinci je moje žena, a zrovna tak nepochybuju o tom, že je tu proti své vůli.“

Vešli do páchnoucí nálevny a Medway se znechuceně ošklíbl. Jeho pán se však ničím nezdržoval, rázně došel k výčepu, vzal jeden z neumytých korbelů a začal jím energicky bušit do výčepního pultu, aby přivolal pozornost.

Chvíli to trvalo, ale potom se v místnosti přece jen objevila majitelka hostince v doprovodu jakéhosi halamy, který byl stejně špinavý a zanedbaný jako ona. Žena si je prohlédla a v očích jí překvapeně zablesklo.

Nebyla zvyklá, aby se v její hospodě objevovali urození pánové, oblečení ve vznešených šatech, které měly jistě větší cenu než celá její hospoda. Představa, že by jí z něj mohly vyplynout nějaké peníze, jí však nebyla proti mysli.

Její naděje však v samém zárodku udusila už první Richardova slova. „Vím, že je v tomto domě moje manželka. Buďte tak laskavá a okamžitě mě k ní zaveďte.“

Bylo víc než jasné, že sir Richard není osoba, kterou čekala. Chamtivost v jejích očích okamžitě vystřídala panika.

„Nesnažte se mě připravovat o čas!“ uťal Richard její protesty a chabý pokus přesvědčit ho, že v jejím domě žádná paní není. „Buďto mě k ní okamžitě zavedete, nebo pošlu tohoto muže pro konstábla a vyšetřujícího soudce, a potom nechám tuhle špeluňku úředně prohledat od sklepa po půdu!“

Výhrůžka padla na úrodnou půdu. Richard pozoroval, jak se jí v očích sváří lakota se strachem. Strach začínal vyhrávat, ale potom se její oči najednou upřely někam za jeho záda. Richard se bleskurychle otočil a uviděl, jak se mu za záda plíží třetí člen té povedené rodiny.

Oba muži po něm skočili najednou, ale Richard se nedal jejich útokem překvapit. Prvního muže zneškodnil dobře mířeným kopnutím do holeně. Muž se v půlce skoku svalil na zem, vykřikl a sevřel si pohmožděnou nohu.

Druhému muži umístil Richard na bradu prudký úder pěstí, tak silný, až útočník odletěl a pozpátku narazil na stůl, který se pod ním rozpadl na třísky.

Potom Richard pro jistotu vytáhl z kapsy i druhou pistoli, pro případ, že by se na něj některý z mužů znovu pokusil zaútočit. Medway celou dobu držel na mušce pistole ženštinu za nálevním pultem, pro případ, že by zpod pultu vytáhla nůž a chtěla svým synům jít na pomoc.

„Tak, madam,“ procedil Richard mezi zuby, „jak se rozhodnete? Já, nebo soudce?“

Žena se nevrle podívala na svoje potomky. Její pohled pro ně nevěstil nic dobrého. „Ta paní je v ložnici v patře,“ řekla a vytáhla z kapsy ušpiněné zástěry rezavý klíč. Podala mu ho a dodala: „První dveře vpravo.“

Richard předal svoji pistoli Medwayovi a nařídil mu, aby ji v případě potřeby neváhal použít. Vyběhl do schodů, odemkl dveře a rozrazil je. První věc, kterou uviděl, byl Tom. Ležel v posteli a nehýbal se.

Vkročil do místnosti a na poslední chvíli zachytil koutkem oka nějaký pohyb po pravé straně. Instinktivně zvedl ruku, aby odvrátil úder, který se mu snášel na hlavu, a bezděky tak loktem udeřil toho neznámého útočníka do vystouplé lícní kosti. Jeho úder byl tak prudký, až se útočník svalil na zem.

„Proboha, Elisabeth! Jsi v pořádku?“ V příštím okamžiku už klečel vedle ní. Pod levým okem se jí od prudké rány nalévala modřina.

„Asi ano,“ vydechla chabě, pořád ještě trochu obluzená silou a prudkostí úderu. I tak ji ale potěšilo, že si o ni Richard dělá takovou starost. „Nevěděla jsem, žes to ty,“ řekla a nechala se od něj zvednout z podlahy. „Myslela jsem, že to je jeden ze synů té špinavé čarodějnice a že se jde podívat, jestli spím. Chtěla jsem ho vzít po hlavě džbánem.“

V jeho pohledu se mísilo pobavení a uznání za její statečnost.

„Ach Richarde, chtěli mě zničit! Do chudáka Toma nalili nějaké drogy. Mně se ale podařilo tu čarodějnici obelstít a všechno, co mě donutila vypít, jsem vyplivla hned, jen co vyšla ze dveří.“

„To je mi chování,“ poznamenal nepřítomně Richard a vydal se k posteli, aby si mohl lépe prohlédnout svého přítele.

„To je tedy úžasně vtipné!“ vybuchla nespokojeně Elisabeth. Nelíbilo se jí, že Richard bere celou věc na

lehkou váhu. „Spíš bys mi měl blahopřát, že jsem byla tak duchapřítomná! Představ si, že bys sem přišel a uviděl nás dva v posteli! Právě tak to totiž mělo dopadnout, aspoň myslím," řekla. „Jsem přesvědčená, žes nás tu měl takhle přistihnout."

„To ano, v tom máš pravdu," přisvědčil. Zkusmo poplácal Toma po tváři, ale ten se sotva pohnul. „Pro našeho přítele zatím nic udělat nemůžeme, musíme počkat, než přijede kočár. Proto bych navrhoval, abychom sešli do výčepu a pokusili se vypáčit z osazenstva téhle špeluňky, co se tu vlastně dnes mělo stát. Hlídá je tam Medway, nový majordomus." Vykročil ke dveřím a přes rameno ještě dodal: „Raději bychom ho tam s nimi neměli nechávat moc dlouho samotného."

Když Elisabeth sešla dolů a uviděla ty dva surovce, jak si bezmocně ošetřují svoje šrámy, sedí na lavici a neodváží se udělat pod Medwayovým ostřížím pohledem a dvěma hlavněmi pistolí jediný rychlejší pohyb, ucítila proti své vůli vlnu zadostiučinění.

Jejich matka seděla na stoličce, tvářila se schlíple a nejspíš v duchu proklínala osud za to, že do její špeluňky přivál zrovna sira Richarda Knightleye.

Teprve potom si Elisabeth pozorně prohlédla i muže, který držel v rukou pistole a tvářil se jako bouřkové mračno. „To od vás bylo velmi statečné, Medwayi, že jste mi přišel na pomoc. Máte to u mě," řekla a usmála se na něj tak, že si v něm okamžitě získala dalšího oddaného sluhu.

Richard si od majordoma vzal jednu pistoli, usadil se na okraj stolu proti hospodské a začal klátit jednou nohou sem tam. Hospodská se tvářila jako zmoklá slepice.

„Bylo by ve vašem zájmu, madam, kdybyste mi dopodrobna vyložila, co se tady dneska mělo stát. A můžete začít tím, že mi prozradíte jméno té dámy, která vám tak dobře zaplatila za to, že tu budete držet moji ženu a doktora Carringtona jako rukojmí.“

„Tolik peněz to zase nebylo,“ zahučela bezmocně hospodská. „A nedostala jsem je od ženské, ale od chlapa.“

„Hm. A jak ten muž vypadal? Byl malý, hubený a měl na sobě černý kabát?“ zopakoval jí Richard popis, který dostal od chlapce, který Tomovi plel zahradu.

„Jo, to mohl bejt. Takovej malej, s krysíma vočima! Přišel sem před pár dněma, prej jestli si nechceme přivydělat pár guinejí.“ Smutně se na něj podívala, jako by ho tím pohledem chtěla dojmout. „To víte, milostpane, co by chudák bědná ženská, která celej den neví, kam pro samou práci skočit, neudělala, jen aby si drobíček přilepšila?“

Richard se musel pousmát. „Podle toho, v jakém stavu je tahle hospoda, bych řekl, že opravdu nevíte, kam si pro tu práci máte skočit. To sem ale nepatří. Měla jste dojem, že ten muž mluví za sebe, nebo že jedná z pověření nějaké jiné osoby?“

Podívala se na něj, jako by mluvil čínsky. Richard pochopil, že mu nerozuměla ani slovo, a proto trochu netrpělivě řekl: „Chtěl to po vás on, nebo jen vyřizoval něco, co mu někdo přikázal?“

Přikývla. „Když jsem po něm chtěla víc peněz, řekl, že ta osoba, pro kterou dělá, za to víc peněz nezaplatí. Prej ať beru, nebo nechám být… tak jsem to vzala.“

„Myslím, že oba tušíme, kdo má tohle fiasko na svědomí, co?“ ozvala se Elisabeth a postavila se vedle Richarda. „Popis toho prostředníka se dokonale hodí na jistého sluhu, kterého jsme kdysi viděli v Devonshire, ne?“ Obrátila se k hostinské. „Mě by ale spíš zajímalo, jak dlouho jste nás měli s Tomem v tom pokoji držet.“

„Dokavaď nepřijede nějaká další osoba. Ale kdo to měl bejt, to nevím. Akorát vím, že sem někdo měl přijet a že jsme ho měli doprovodit nahoru a nechat ho, aby se na vás podíval. A pak jsme měli říct, že to není poprvý, že tam do toho pokoje chodíte s tím pánem častějc.“

V tom okamžiku jako na zavolanou zastavil před hostincem kočár. Richard vrátil Medwayovi pistoli a vydal se zjistit, kdo to přijel. Nebyla to jeho zámecká drožka, ale poněkud staromódní kočár se šlechtickým erbem na dvířkách.

Stoupl si na stupátko, aby jediná osoba, která v něm seděla, nemohla vystoupit, a řekl: „Ach, to je překvapení! Lady Pentecostová! Co vás přivádí do těchto nehostinných koutů našeho překrásného hrabství?“

Elisabeth uvnitř docela jasně slyšela každé jeho slovo. Nevěděla, jestli má vyprsknout smíchem, nebo jestli má Richardovi za jeho nezdvořilé chování později vyhubovat. Samozřejmě, lady Pentecostová! Že ji to hned nenapadlo! Ta by si jistě nenechala ujít příležitost, jak ji před celou společností znemožnit.

„Na totéž bych se mohla zeptat já vás, sire Richarde,“ ozvalo se z kočáru. Richard ale takovou otázku čekal, takže ho vůbec nepřekvapila. Bleskurychle si vymyslel elegantní, jednoduchou výmluvu.

„Potkala nás po cestě nehoda, takže jsme byli nuceni vyhledat útočiště v tomto nevlídném zařízení. Čekáme, až bude náš kočár opravený, abychom se mohli znovu vydat na cestu. Doufám, že už to nebude dlouho trvat. Nerad bych, aby se proslechlo, že jsem byl nucen uchýlit se do tak špinavého a nedůstojného hostince," vysvětlil jí Richard a znechuceně pokynul k zchátralému domu.

Nemohl říct nic, co by snobskou a pomlouvačnou povahu lady Pentecostová lépe navnadilo. „To máte samozřejmě úplnou pravdu. Doufám, že nebyl nikdo zraněn?"

„Lady Knightleyová utrpěla drobnou oděrku na tváři, ale jinak jsme všichni živí a zdraví."

Lady Pentecostová se trochu zamračila a pokusila se mu přes rameno podívat do tmavého výčepu. „To tam nikdo jiný není?"

„Jen můj nový majordomus, drahá lady. Proč se na to vlastně ptáte? Čekala jste tu snad někoho jiného? Měla jste se tu s někým setkat? Pokud ano, dovolte, abych poznamenal, že mi takové místo připadá ke schůzce dvou vznešených lidí krajně nevhodné."

Na chvilku zaváhala a potom vytáhla z kabelky dopis. Podala mu ho. Richard ho přelétl pohledem a potom se na ni udiveně podíval. Trochu přehrával, protože to, co si v dopise přečetl, ho nijak zvlášť nepřekvapilo.

„Upřímně řečeno, není mi jasné, co byste měla shledat na tomto místě tak zajímavým. Připadá mi to jako nějaký nemístný žert. Někdo si z vás zřejmě udělal legraci, drahá lady. Nedokážu si představit, co mohlo někomu připadat tak zajímavého na tom, že se nám porouchal kočár. Kdy jste ten dopis dostala?"

„Můj komorník ho našel před hodinou zastrčený pode dveřmi. Ovšem jak dlouho tam ležel, to si mohu jen domýšlet. A to jsem prosím musela o hodinu odložit večeři, jen proto, abych se sem mohla rozjet!“ Lady Pentecostová se teď tvářila dotčeně, jako by ji někdo schválně urazil.

Richard soucitně zamlaskal. „Nikdy mě nepřestává udivovat, co některým lidem připadá zábavné. Vytáhnout vás z domova, a to prosím bez nejmenšího důvodu… to je prostě nepochopitelné. Nechutný vtip, opravdu. Ha! Konečně opravili ten kočár!“ zvolal, když se ze zatáčky vynořila zámecká bryčka.

Později si musel přiznat, že se mu v tom okamžiku neuvěřitelně ulevilo. Do poslední chvíle si totiž nemohl být jistý, jestli se lady Pentecostová nakonec přece jen nebude chtít podívat do výčepu.

Naskytl by se jí tam neobvyklý pohled – uviděla by jeho nového majordoma, jak v každé ruce drží pistoli a míří jimi na hostinskou a její dva syny.

„Nechcete s něčím pomoct, sire Richarde?“ zeptala se ještě lady Pentecostová, ale bylo poznat, že už to dělá jen z pocitu povinnosti, aby si Richard nemyslel, že je nezdvořilá. O aféru s porouchaným kočárem už ztratila veškerý zájem. Bylo na ní vidět, že se teď chce co nejrychleji dostat domů, k té večeři, o níž se před chvílí zmínila.

„Je to od vás velmi milé, drahá lady, ale teď, když je náš kočár konečně zpátky, si už myslím poradíme sami. Nebudeme vás zdržovat. Myslím, že si všichni zasloužíme pořádnou, vydatnou večeři.“ S těmi slovy

Richard zavřel dvířka kočáru a zároveň jí tak vzal poslední záminku, aby se tu ještě zdržovala.

Ještě chvilku počkal venku, dokud jeho kočár nezastavil před dveřmi hostince a dokud bryčka lady Pentecostové nezmizela za prvním zákrutem cesty. Teprve potom se vrátil do výčepu. Aggie a Jenkinse poslal za Tomem, ať se ho pokusí nějak vzkřísit.

Potom přistoupil ke své manželce a podal jí dopis, který se mu podařilo zajímavým kouzelnickým trikem ukrást lady Pentecostové. „Je ti ten rukopis povědomý?“ zeptal se.

Elisabeth si mezitím dopis přečetla. Nebyl podepsaný a stálo v něm jen: „*Jestli se chcete dozvědět něco velice zajímavého, buďte dnes večer v šest hodin v hostinci v Eastlynchi.*“ Potřásla hlavou. „Ne, ten rukopis jsem nikdy neviděla.“

Strčil dopis do kapsy a vytáhl z ní ten, který našel v knihovně v koši na papír. „A co tenhle?“

„To se trochu podobá Tomovým můřím nohám,“ řekla Elisabeth bez zaváhání, ještě než si dopis přečetla. Potom dodala: „Jenže tenhle dopis mi Tom určitě neposlal. Nikdy předtím jsem ho neviděla. Kdes k němu přišel?“

„Našel jsem ho v koši na papír v knihovně.“

„To ho tam určitě pohodila Evadne!“ vybuchla Elisabeth. V očích jí zlostně zajiskřilo. „Už od maličká se procvičovala v napodobování rukopisu jiných lidí. Docela jí to šlo. Tohle je určitě taky její práce! Nejspíš se někde dostala k nějakému Tomovu receptu, a podle něj se naučila psát jako on. Trochu to ale přehnala, jako vždycky. Kdyby totiž chtěla doopravdy psát jako Tom,

byly by na tom papíře jen nesrozumitelné klikyháky. Po Tomovi totiž nikdo nikdy nic nepřečte. Evadne se nejspíš během své návštěvy u Caroline nějak dozvěděla, jak mi na Tomovi záleží, a nejspíš si myslela, že z něj bude ideální oběť pro její plán, kterým mě chtěla znemožnit! A kdyby nás lady Pentecostová objevila pohromadě v té ložnici, bylo by se jí to taky podařilo!“

„Doufám, že si nemyslíš, že bych jen na chvíli uvěřil, že bys mi byla nevěrná!“ ohradil se důrazně Richard. „Bylo mi na první pohled jasné, že je Tom v bezvědomí. Nemohl by ze mě udělat paroháče, ani kdyby chtěl. A stejně bych nikdy neuvěřil, že byste vy dva byli milenci,“ dodal už o něco něžněji. „Evadne prostě nedokáže pochopit, že se muž a žena mohou ctít a že mohou být přátelé, a přitom k sobě necítit tělesnou touhu. Kromě toho podcenila hloubku mého citu k tobě. Mám svoji hrdost, Elisabeth, ale moje láska k tobě je silnější než moje pýcha. Kdyby se tě někdo pokoušel pomlouvat, byl bych mu to rychle zatrhl, věř mi.“

V té chvíli o jeho slovech vůbec nepochybovala. Zamilovaně se na něj usmála a potom přejela pohledem po těch, kteří ji tu před několika hodinami uvěznili. „Moje sestra se bude muset zpovídat ze svých hříchů, Richarde. Co ale provedeme tady s těmi třemi?“

„Stačí, když řekneš jediné slovo, a já zavolám soudce.“

„Ne, to nedělej,“ řekla rychle. Vůbec netoužila po tom, aby ti tři skončili ve vězení. „Tihle se dopustili jen jednoho zlého činu – podlehli touze vydělat si trochu peněz bez práce. Myslím, že nechtěli ublížit ani mně, ani Tomovi. Asi bude stačit, když jim důrazně domluvíš.

Myslím, že se o tom, co se tu dnes seběhlo, nezmíní živé duši.“ Podívala se na hostinskou a výmluvně dodala: „Kdyby o tom ale někomu něco řekli, pak bychom ovšem pro toho soudce poslali.“

„Dobrá, jak chceš. Udělám, co si přeješ. Nějak se ale nedokážu smířit s tím, že by tvoje sestra měla uniknout trestu. Za tuhle intriku si ho jistě zaslouží.“

„Toho se bát nemusíš,“ ujistila ho Elisabeth. Její hlas zněl tvrdě a odhodlaně. „Trest za Evadneiny hříchy můžeš klidně nechat na mně. Dlužím jí ho i za jiné, nejen za sebe.“

ŠESTNÁCTÁ KAPITOLA

Když se otevřely dveře a do místnosti vešel sluha, aby ohlásil návštěvu sira a lady Knightleyových, Caroline Westbridgeová právě nalévala své nevítané návštěvě čaj. Nevšimla si, že Evadne při sluhových slovech trochu zbledla, a unikl jí dokonce i ostražitý výraz, který se jí na okamžik objevil v očích.

Caroline se totiž při prvním pohledu na Elisabeth rozklepaly ruce, až musela konvičku s čajem rychle položit na stůl, aby ji neupustila. Elisabeth byla rozcuchaná a její šaty byly špinavé a uválené.

„Dobré nebe! Elisabeth! Co se ti stalo?“ vydechla zděšeně Caroline. Všimla si také, že Elisabeth má pod okem čerstvou narudlou modřinu. „Tos spadla z koně?“

„Ne, Caroline, hic tak hrozného se mi nestalo. Jen jsem byla proti své vůli celé odpoledne uvězněna v jedné z nejodpornějších hospod, jakou jsem kdy viděla.“

„Co tím chceš propána říct? Nedává mi to žádný smysl. Kdo tě tam uvěznil? A proč?“ vydechla Caroline.

„Co to znamená?“ přidala se k překvapenému vyptávání i její sestra. Elisabeth ji za to probodla tak zlým, ledovým a pomstychtivým pohledem, že Caroline v tom okamžiku skoro ani nechtěla věřit, že proti ní opravdu stojí její dobrá přítelkyně Elisabeth. Takový pohled se k ní vůbec nehodil, a Caroline ho v jejích šedozelených očích nikdy dřív neviděla.

„Tak se přece posaďte, nestůjte tam jak solné sloupy,“ pobídla Caroline bezradně Elisabeth i Richarda, který vešel do místnosti až po své ženě. Elisabeth její pozvání odmítla, ale Richard ho přijal a usadil se vedle Caroline na pohovku. Na rtech mu pohrával podivný, zamyšlený úsměv.

Elisabeth cestou do Carolineina zámku pronesla sotva tucet slov, ale Richard přesto vycítil, že s mlčením o důležitých věcech už je konec. Také měl neodbytný pocit, že teď konečně dostane možnost nahlédnout do hlubin duše své ženy, které mu až dosud zůstávaly ukryté.

Navenek vypadala Elisabeth naprosto vyrovnaně. Možná byla trochu rozcuchaná a neupravená, ale to se po tom, co právě zažila, dalo koneckonců čekat. Richard však dokázal rozpoznat, že pod tou pečlivě udržovanou rozvahou a klidem vře horká krev, která teď plane touhou po pomstě. A v tom se nemýlil.

Elisabeth přišla ke své sestře a probodla ji pohledem, z jakého by lednímu medvědovi naskočila husí kůže. „Víš moc dobře, Evadne, o čem mluvím. Nechtěj mě ještě víc dráždit tím, že se budeš tvářit jako neviňátko a prohlašovat, že nevíš, o čem je tady řeč. Ale kvůli Caroline přece jen vysvětlím, co se dnes stalo, protože ta o ničem nemá ani nejmenší potuchy.“

Podívala se na svoji přítelkyni a z jejích očí okamžitě zmizel tvrdý, nepřístupný pohled, kterým ještě před několika vteřinami provrtávala svoji sestru.

„Moje drahá sestřička mě dnes po obědě navštívila a jen tak mezi řečí prohodila, že se doktoru Carringtonovi přihodila nějaká nehoda. Moc dobře věděla, jak se zachovám, a musím jí přiznat, že se ve svém odhadu nezmýlila. Měla pravdu i v tom, že mám Toma moc ráda,“ přiznala otevřeně Elisabeth. „Moje drahá sestra ovšem neví, že láska, kterou k sobě já a Tom cítíme, je naprosto platonická, je to láska sestry a staršího bratra. To je samozřejmě něco, co si Evadne vůbec nedokáže představit, naprosto se to vymyká jejímu chápání světa. Richard tomu ale rozumí, a proto se ani na chvíli nenechal oklamat tím padělaným dopisem, který jsi rafinovaně nechala v koši na papír, až nahoře, aby ho můj muž určitě našel,“ obrátila se Elisabeth k Evadne.

Její sestra se prudce zvedla ze židle. Bylo na ní vidět, že se jí začíná zmocňovat panika. S takovýmto vývojem situace vůbec nepočítala, takže se na to ani nemohla předem připravit. Nezbývalo jí nic jiného, než hrát uraženou. „Tohle tedy už dál poslouchat nebudu. Jsou to jen sprosté lži!“ prohlásila důrazně a vykročila ke dveřím.

Podařilo se jí ale udělat jen jeden krok, protože Elisabeth jí zahradila cestu vlastním tělem. Štíhlé prsty měla bojovně sevřené do tvrdých pěstí.

„Jen si zase hezky sedni, Evadne, nebo tě vlastnoručně srazím k zemi," zasyčela na ni. Znělo to o to výhružněji, že Elisabeth ani teď nezvýšila hlas. „Věř mi, že by mi nic neudělalo větší radost. Mám neodbytný pocit, že ti to už hrozně dlouho dlužím."

Caroline ani na okamžik nezapochybovala, že by Elisabeth svoji hrozbu naplnila skutkem. Hodila pohledem po Richardovi a ke svému překvapení zjistila, že se Richard tváří, jako by se už nemohl dočkat, až k tomu dojde. V očích mu pobaveně blýskalo.

Evadne ho však ó to potěšení připravila, protože znovu klesla do křesla, z něhož před chvílí tak odhodlaně vstala.

„Nebudu tě teď nudit popisováním všeho, co se dnes odpoledne stalo, Caroline, to vyprávění si nechám na jindy," pokračovala Elisabeth. Otočila se a krátce přejela pohledem po těch dvou, kteří seděli na pohovce. „Stačí, když řeknu, že podle plánu, který si moje drahá sestra vymyslela, jsem měla být přistižena *in flagranti* s doktorem Carringtonem. Richard se naštěstí dozvěděl, kde jsem se proti své vůli ocitla, takže se intrika mé sestře nepovedla. Nebýt toho, že Evadne do své špinavé hry zapletla i Toma, možná by mi ke spokojenosti stačilo, že se jí její uskok nepodařil a že se jí nepovedlo očernit mě. Jenže ona do toho zapletla i chudáka Toma, a vůbec jí nezáleželo na tom, co by to pro něj mohlo znamenat. Mohl by kvůli tomu skandálu přijít o svoji praxi a o důvěru pacientů. A to už vůbec nemluvím o tom, že to

zařídila tak, aby ho nejdřív někdo praštil do hlavy a potom napůl otrávil nějakým dryákem.

No, a tím se konečně dostávám k tomu, proč tu dnes jsme," pokračovala Elisabeth. Oči přitom dál upírala na svoji sestru, která se teď rozhodně netvářila, že by jí bylo do zpěvu. „Doktor Carrington není jediný člověk, který trpí tvými uskoky, co, sestřičko?"

„Nemám nejmenší tušení, o čem hovoříš," prohlásila rozhodně Evadne. Řekla si, že bude dál zapírat, ať to stojí, co to stojí. Nic jiného jí ani nezbývalo. Začínalo jí totiž docházet, o kom Elisabeth mluví. Zabloudila pohledem ke své hostitelce. Nedokázala si připustit myšlenku, že by se Caroline se svým tajemstvím někomu svěřila.

Elisabeth jí ale hned další větou vyrazila z rukou všechny trumfy. Naprosto klidně a vyrovnaně jí oznámila, že ví, že Giles Westbridge spáchal sebevraždu a je jí také naprosto jasné, co ho k tomu vedlo.

„A ty, Evadne, teď Caroline vrátíš dopis, který jí její manžel napsal na rozloučenou a který jsi tak podle ukradla z její ložnice. Udělalas to jen proto, abys jím mohla Caroline vydírat."

Na několik okamžiků nastalo ticho. Nikdo z nich neřekl ani slovo. Richard beze spěchu vytáhl z kapsy krabičku se šňupacím tabákem, nabral si z ní mezi palec a ukazováček špetku tabáku a donesl si ji k nosu. Potom se znechuceně podíval na Evadne.

Caroline, která si i za tak napjaté situace dokázala udržet chladnou hlavu, se na Evadne také podívala, trochu tázavě.

Elisabeth si svoji sestru měřila tvrdě a nesmlouvavě. Čekala, jak se teď Evadne zachová.

„No výborně," vzdala to Evadne a krátce, trochu hystericky se pod vahou jejich pohledů zasmála. „Abych pravdu řekla, docela jsem zapomněla, že tu proklatou věc ještě pořád mám."

„Téhle lži samozřejmě nikdo z nás neuvěří," poznamenala chladně Elisabeth.

Richard dokonce pohrdavě zafrkal, jako by tím chtěl dát najevo, že teď už Evadneina troufalost překročila všechny meze. Nevzrušeně se natáhl po konvici s čajem a bez pobízení se obsloužil. Jeho manželka se při tom pohledu pobaveně zasmála.

„Copak Richarde, potřebuješ spláchnout trpkou chuť rozlité žluči?"

„Asi se to tak dá říct, drahá," řekl nonšalantně Richard, znovu se zabořil do pohovky a přes okraj šálku se podíval své ženě přímo do očí. „Nerad to říkám, drahá, ale ty lady Chilthamové opravdu věříš, že ten kompromitující dopis lady Westbridgeové vrátí? Že dodrží slovo, které nám tu teď dala?"

„Zdá se, Richarde, že už ji znáš stejně dobře jako já! Ne, samozřejmě jí nevěřím, ani co by se za nehet vešlo. Ty i Caroline jste přede mnou už několikrát poznamenali, že my dvě si vůbec nejsme podobné." Přejela z Richarda pohledem na Caroline a nadzvedla přitom obočí. „Nenapadlo vás někdy trochu se nad tím zamyslet? Nepřipadlo vám nikdy ani trochu divné, že si nejsme podobné ani vzhledem, natož povahou?"

Popravdě řečeno, Richarda nikdy nenapadlo, aby přemýšlel nad tím, proč jsou každá úplně jiná, ale teď ho

jako blesk z čistého nebe osvítilo překvapivé poznání. „Ha!“ vykřikl. „Že vy dvě jste *nevlastní* sestry?!“

Elisabeth mu ani nemusela odpovídat, protože Evadne se sice nejdřív pokusila takovou myšlenku rozhořčeně popřít, ale v půli věty se jí zlomil hlas. Složila tvář do dlaní a celým tělem jí začal lomcovat zuřivý vzlykot.

„Chtěla jsem to s ní probrat dnes večer o samotě, Caroline,“ řekla Elisabeth trochu omluvně své přítelkyni. Musela přitom zvýšit hlas, aby ji bylo přes Evadneino hysterické vzlykání vůbec slyšet. „Po těch dnešních špinavých intrikách si ode mě takové ohledy Evadne ale už vůbec nezaslouží. Až do dnešního dne jsem k ní byla shovívavá, ale s tím je teď konec. Budu k ní stejně tvrdá, jako je ona ke všem lidem, s nimiž se kdy setkala.“

Jako by chtěla svoje slova dokázat i činy, přistoupila ke své sestře a bezohledně ji okřikla: „Přestaň s tím divadlem, Evadne! Vím, že ses vždycky dokázala rozplakat na povel! Tím, co tu teď předvádíš, nikoho neoklameš, a už vůbec ne mě!“

„Ne… nechápu, jak můžeš být tak krutá,“ zavzlykala pateticky Evadne, hodila zpod dlouhých řas zkoumavým pohledem po Caroline a Richardovi, a když zjistila, že na ně její výstup neudělal žádný dojem, okamžitě přestala plakat a osušila si oči kapesníčkem.

„Od tebe to tedy doopravdy sedí!“ odsekla jí na to Elisabeth. Po tom, co se dnes stalo, se cítila unavená a podrážděná. Zjistila také, že určitá míra soucitu, kterou ke své sestře přece jen pocítila, když dopoledne četla dopisy z babiččiny klenotnice, z ní už dávno vyprchala.

„Tak, a teď mě poslouchej, Evadne, a poslouchej dobře, protože víckrát ti to opakovat nebudu. Mám dopisy, které jasně dokazují, že jsi nemanželská dcera jednoho bezcharakterního bývalého žoldáka, kterého svého času zaměstnávala naše babička. Tohle tajemství si nechám pro sebe, pokud beze zbytku splníš moje podmínky. Pokud by ses zase pokusila o nějaký uskok, prozradím všem pravdu o tom, kdo byl tvůj skutečný otec. Těch podmínek nemám moc, a všechny je dokážeš bez námahy splnit, stačí, když budeš chtít.

Hned zítra ráno z tohoto domu odjedeš, a nevrátíš se sem, leda by tě Caroline pozvala. Až se vrátíš do Devonu, první věc, kterou uděláš, bude to, že Caroline okamžitě vrátíš ten dopis, který jsi jí svého času ukradla. A navíc, opovaž se někdy před někým prozradit, co víš o smrti Gilese Westbridgea. Buď si jistá, že kdybys to udělala, dozvím se o tom. Dokážeš si představit, co by to pro tebe znamenalo.

Kdybys byla natolik hloupá, že by ses pokusila z toho, co jsem ti teď přikázala, nějak vykroutit, nebudu ani na chvíli váhat a dám celému světu na vědomí pravdu o tvém původu. Nedokážu si představit, že by lord Chiltham – i když je to asi dobrák – dokázal překousnout ponížení, které by ho stihlo, kdyby se všichni dozvěděli, že si vzal za ženu nemanželskou dceru nějakého žoldnéře. Myslím, že by se s tebou chtěl okamžitě rozvést, a soud by mu asi dal za pravdu. Ty bys potom byla před celým světem dokonale znemožněná, a ode mě bys žádnou pomoc čekat nemohla. Zřekla bych se tě.“

Evadne teď vzlykala už naprosto upřímně. Po chvíli vrávoravě vyběhla z pokoje. Teprve potom Richard

otočil pohled ke své ženě. „Myslím, drahá, že se chování lady Chilthamové do budoucna od základu změní," poznamenal. „A to jen díky tobě."

„Všechno, co jsem tu dnes řekla, musí zůstat jen mezi námi," pronesla důrazně Elisabeth.

„Já o tom určitě nikomu nic povídat nebudu," ujistila je oba Caroline. Ještě pořád na ní bylo vidět, jak ji nenadálý vývoj situace překvapil. „Ani nevím, Elisabeth, jak bych ti měla poděkovat za to, žes ji přinutila, aby mi vrátila ten nešťastný Gilesův dopis. Díky tomu, cos mi pověděla na plese, jsem si uvědomila, jak jsem byla celou tu dobu hloupá, když jsem jí dovolila, aby mě vydírala. Až se můj syn příští týden vrátí ze Skotska, povím mu konečně celou pravdu o smrti jeho otce. Rozhodla jsem se, že se s tím svěřím i svým nejbližším přátelům, alespoň těm, kterým můžu věřit. Mezi ně samozřejmě počítám v první řadě vás, drahý Richarde. To ale ještě může nějakou chvíli počkat. Elisabeth, chudák, vypadá hrozně vyčerpaně, takže myslím, že byste ji teď měl co nejrychleji odvézt domů."

Měla pravdu. Richard si o Elisabeth dělal starosti celé odpoledne, hlavně od té chvíle, kdy odjeli z toho ohavného hostince. Události celého dne si vybraly svoji daň, a zdálo se, že rozhovor s Evadne připravil Elisabeth o poslední zbytky sil.

Vedla si zdatně a vyšla z jejich slovního zápasu jako suverénní vítěz, ale každému, kdo by dokázal číst mezi řádky, muselo být na první pohled jasné, že drtivé vítězství nad její sestrou jí nepřineslo žádné škodolibé uspokojení, možná právě naopak. Elisabeth teď vypadala posmutněle, jako by ji mrzelo, že se svou sestrou musela

bojovat stejně zákeřnými zbraněmi, jaké používala Evadne.

Caroline jim ohleduplně nabídla, aby si na cestu půjčili její bryčku, ale Elisabeth je oba překvapila, když přiznala, že by se raději trochu projela na čerstvém vzduchu.

Doma Richarda překvapila ještě víc, protože prohlásila, že se půjde převléknout a vykoupat a potom že by s ním ráda povečeřela. Předtím se ale chtěla zbavit neodbytného zápachu špinavé špeluňky, ve které musela proti své vůli prožít skoro celé odpoledne.

Richard na ni čekal v knihovně, kde si krátil čas tím, že si pročítal dopisy, které našel v zásuvce psacího stolu. Bylo to zajímavé, i když přece jen trochu smutné počtení. Události, které se v nich popisovaly, se odehrály před třiceti lety a ovlivnily životy několika lidí. Byla mezi nimi i Elisabeth, které zkazily dětství.

Poskládal si dopisy tak, jak šly za sebou. Udělal si z nich jasný obrázek o tom, co se tehdy stalo.

Louisa Smithsonová, tak se totiž za svobodna jmenovala Elisabethina matka, propadla ve věku sedmnácti let kouzlu jistého Johna Tavernera. Byl to druhý důstojník na jedné z obchodních lodí, které patřily její matce.

Byl to bezcharakterní padouch, který však oplýval jistým šarmem. Svedl ji a potom výměnou za značnou sumu peněz a příslib povýšení do kapitánské hodnosti souhlasil s tím, že poměr s dcerou majitelky společnosti ukončí.

Paní Smithsonová s jeho požadavky souhlasila a vyšla mu vstříc, ale brzy potom zjistila, že poměr její dcery nezůstal bez následků.

Louisa byla těhotná a paní Smithsonová jí proto rychle musela najít nějakého vhodného ženicha. V té době byl v Bristolu náhodou na návštěvě u známých Henry Beresford. Byl to mladší syn vévody z Beresfordu a paní Smithsonové padl do oka. Svatbu bylo samozřejmě třeba zařídit co nejrychleji.

Dalo se čekat, že když mu jeho mladá manželka sedm měsíců po svatbě porodí dokonale donošené dítě, pojme Henry Beresford podezření, že si Louisů bral už těhotnou.

Podle trpkého, vyčítavého dopisu, který pan Beresford napsal po Evadneině narození, si Richard domyslel, že tím okamžikem považoval jejich manželství za skončené. Paní Smithsonové se ho však zřejmě podařilo nějakým způsobem přimět, aby si to rozmyslel.

Zřejmě musela sáhnout hluboko do kapsy, ale dosáhla svého – o měsíc později jí pan Beresford poslal dopis, v němž jí oznamoval, že už na zrušení jejich manželství netrvá. O sedm let později se Louise narodila další dcera, která teď už bez nejmenších pochyb byla opravdu jeho dítětem.

Po Elisabethině narození asi Henry paní Smithsonové její nečestný uskok už úplně odpustil, zato Louisa nikdy nedokázala své matce zapomenout, že ji přinutila k sňatku z rozumu. Jejich vztahu jistě neprospělo ani to, když John Taverner jen několik týdnů po jejím sňatku s Henrym Beresfordem zahynul při ztroskotání lodi, které velel.

Pan Beresford možná chápal, že jeho žena bude vždy mít raději svoji první dceru, protože ta se narodila z lásky, ale na druhou stranu nechtěl připustit, aby kvůli Evadne trpěla jeho vlastní dcera nějakými ústrky. Elisabeth přece nemohla za to, že její matce byl upřen muž, kterého milovala.

Jenže za to nemohla ani Evadne, pomyslel si Richard. Právě proto neměla Elisabeth ze svého dnešního vítězství nad svou sestrou žádnou radost.

Právě když ukládal dopisy zpět do zásuvky psacího stolu, vešla do knihovny jeho žena. Vlastně nevešla, vřítila se dovnitř jako fúrie. Její oči metaly blesky.

„Richarde, já tě snad vlastnoručně zaškrtím!“ vyjela na něj. „Jak jsi proboha mohl dovolit, abych šla ke Caroline umazaná a neučesaná, jako nějaká cuchta? A navíc s modřinou pod okem? Když jsem se před chvílí uviděla v zrcadle, myslela jsem, že na místě omdlím! Taková ostuda!“

„Má drahá, bylas tak odhodlaná tam jít, že by ti v tom nezabránil ani pár valachů,“ poznamenal klidně Richard. „Upřímně řečeno, teď jsem docela rád, že jsem se ti v tom ani nesnažil bránit. Bylo to představení, na jaké se hned tak nezapomíná. Bylas prostě úžasná!“ dodal, vydal se k sekretáři, vyjmul z něj karafu s madeirou a nalil dvě sklenky.

Elisabeth jednu z nich milostivě přijala.

„Doufám, že si s tou večeří pospíší. Řekl jsem jim, že se najíme tady. Doufám, že to nevadí,“ poznamenal Richard bezstarostně.

„Vůbec ne, drahý,“ usmála se na něj. „Nedokážu si představit nic rozkošnějšího než večeři ve dvou a potom pohodlnou, vyhřátou postel.“

„Vím, jak se po tom dnešku asi cítíš. Já sám už únavou téměř padám. Po té cestě z Londýna a všem, co následovalo, mám pocit, že bych klidně prospal celý týden.“

Elisabeth se najednou zatvářila jako kajícnice. „Ach Richarde, tak mě to mrzí! Vždyť jsem se tě ani nezeptala, jestli se ti podařilo najít toho starého přítele z fronty, za kterým jsi tam jel.“

Ruka, kterou si ke rtům nesl sklenku vína, se na okamžik zarazila. Po všem, co se dnes stalo, nechtěl o jejím tajuplném minulém životě mluvit, chtěl si to nechat na jindy… Teď, když se však o Hawkerovi zmínila sama, už nedokázal takovému pokušení odolat.

„Ano, našel jsem ho, drahoušku,“ řekl a zlomyslně se při tom zašklebil.

V Elisabeth to ale nevzbudilo ani stín podezření. Dychtivě se zeptala: „A podařilo se ti ho přesvědčit, aby u nás přijal tu práci vrchního podkoního?“

„Ano, drahá. Přijede sem i se svou manželkou začátkem příštího týdne.“ Odmlčel se, jediným douškem vypil obsah sklenky a odložil ji na stůl. Potom dodal: „Paní Hawkerová je docela příjemná paní. Myslím, že byste spolu mohly dost dobře vycházet. Myslíš, že bys pro ni dokázala najít nějakou práci v domě?“

„Hawkerová?“ zeptala se Elisabeth a zamračila se. To jméno jí připadalo nějak povědomé, ale zatím si ho nedokázala zařadit.

„Ano, paní Hawkerová, manželka seržanta Hawkera.“ Spokojeně pozoroval, jak Elisabeth málem vyprskla doušek vína, který se právě chystala spolknout. Roztřesenou rukou položila sklenici na stůl. „Dlouhá léta to byl můj pobočník. A – tomu bys nevěřila – oba jsme byli zraněni u Waterloo, a potom jsme byli na ošetřování v jednom domě v Bruselu. No řekni sama, není to náhoda? Byli jsme tam ve stejné době, a přitom jsme o sobě nevěděli.“ Těmi slovy jí do příslovečné rakve zatloukl poslední hřebík.

Podívala se na něj, napůl pobaveně, napůl kajícně. „Ty už to víš, co?“

„Ano, ty podvodnice, teď už to vím!“ Než mu na to stačila něco říct, zvedl ji ze židle a posadil si ji na klín. „Cha, kdybys byla u toho, když mi Hawker dal tu knížku básní, kterou jsi mu půjčila v Bruselu, a já v ní uviděl pramínek tvých vlasů… Blond, opravdu, pravé blond vlasy. Ale teď mi pověz jedno – proč jsi mi to celou tu dobu tajila?“

„Byl jsi hodně rozzlobený?“ zeptala se a tvářila se přitom, jako by ji najednou hrozně zajímala jeho kravata.

„Ano, byl. A taky ještě pořád jsem!“ vyhrkl, ale pobavené zablesknutí v očích ho prozradilo. Elisabeth rychle pochopila, že zlost jen hraje.

„Richarde, já vím, že po tom, co se mezi námi tehdy stalo, by sis mě vzal. Věděla jsem to už tehdy, ale zrovna tak jsem věděla, že bys mě nikdy doopravdy nemiloval. Tos přece sám přiznal, ne?“

„Oho, docela jistě bych si tě dřív nebo později tak jako tak zamiloval,“ řekl bez zaváhání. „Vždyť se to

nakonec stejně stalo, když jsme byli v Devonu, copak se na to už nepamatuješ?“

„Ano, pamatuju,“ řekla a položila mu hlavu na široké, svalnaté rameno. „Kdybych ale tehdy zůstala v Bruselu, muselo by mně celý zbytek života vrtat hlavou, jestli sis mě nevzal jen z pocitu povinnosti. Jestli jsi jen nechtěl utišit výčitky svědomí z toho, že sis vzal moje panenství.“

Tohle už znělo vcelku rozumně, ale jemu to ke spokojenosti pořád nestačilo. „Proč jsi mi ale neřekla, kdo doopravdy jsi? Proč sis vymyslela falešné jméno? Mohla ses mi přece představit hned ten den, kdy nás tam přivezli z bojiště.“ Ta otázka nepostrádala jistou logiku.

„Protože, můj drahý, jsem nechtěla, aby mezi námi vládlo nějaké nepříjemné napětí. Asi by se ti moc nelíbilo, kdybys věděl, že tě ošetřuje vznešená mladá dáma, kterou znáš už od malička, ne?“

Vzpomněl si, jaké úkoly musela vykonávat, když byl ještě příliš zesláblý, než aby se o sebe dokázal postarat sám. Musel jí dát za pravdu. Přesto si neodpustil namítnout: „Dobrá, ale mělas mi to říct nejpozději ten den, kdy jsme se vzali. Všechno by se hrozně zjednodušilo. Všechno mohlo být daleko snazší.“

„Ano, to už teď taky vím. A uvědomuju si, že za to, co se potom stalo, můžu jenom já.“ Řekla to upřímně, z celého srdce, i když to byl pravý opak toho, co si tehdy doopravdy myslela.

Richard to ocenil a připsal jí k dobru, že umí být tak velkorysá.

„Je to svým způsobem zázrak, že ses s tím dokázal vyrovnat, Richarde. Jestli si ale dobře vzpomínáš, chtěla

jsem ti to povědět tu noc, kdy jsme se poprvé milovali, ale tys mi to nedovolil.“ Připomněla mu to s lahodným, trochu zlomyslným ženským úsměvem, nejkrásnějším, jaký kdy viděl.

Teď se na ni už zlobit nedovedl. Dokázal jí to mimo jiné i tím, že ji políbil tak prudce a vášnivě, až Elisabeth začala pochybovat o tom, jestli je její manžel doopravdy tak unavený, jak jí před chvílí tvrdil.

„Richarde, nemůžeme přece dopustit, aby nás služebnictvo přistihlo, jak se milujeme v knihovně,“ napomenula ho, vysvobodila se z jeho objetí a vrátila se na svoji židli. „Jen si představ, co by si o nás asi pomyslel chudák Medway!“

„Upřímně řečeno, to je mi úplně jedno,“ řekl na to otevřeně Richard. Uklidnil se a nalil si další sklenku své vynikající madeiry.

„Tobě to možná jedno je, ale mně ne,“ odsekla mu na to Elisabeth. „Ani si nechci domýšlet, co si o mně už myslí.“ Trochu se začervenala. „Vždyť tady ještě nebyl ani hodinu, a už mě musel jít vysvobozovat ze spárů únosců! A teď si představ, co by si asi pomyslel, kdyby hned první den uviděl svoji paní ležet nahou v jedné posteli s mladým lékařem! Na to raději ani nechci myslet.“

„Mimochodem, co si o tom vlastně myslí Tom? To mi přijde daleko důležitější, než co si myslí Medway,“ ozval se Richard. Třásl se přitom potlačovaným smíchem. „Už ses o něm něco dozvěděla? Poslalas někoho, aby zjistil, jak na tom je?“

„Ano, i když vůbec nechápu, proč si o toho nevděčného darebáka vůbec dělám takové starosti! Jen co

jsem se v tom pokoji znovu objevila, sotva pár minut potom, co ho Aggie probrala k vědomí nějakými vonnými solemi a několika přesně odměřenými políčky, mi ten darebák vynadal, že ho nechávám opečovávat zrovna od Aggie! Chtěl vědět, proč jsem ho nenechala převézt domů! Dokážeš si to představit? Dostane ránu do hlavy, pak ho někdo přiotráví nějakým výluhem z makovic, nebo co to u sta ďasů bylo, a on místo toho, aby byl rád, že se o něj někdo postará, mi ještě vynadá! Byl z toho odvaru ještě pořád trochu malátný, ale i tak si všiml modřiny, kterou jsi mi udělal pod okem. Představ si, že té příšeře to přišlo k smíchu! Chtěl vědět, jestli jsi mi ten monokl udělal ty, a když jsem mu řekla, že ano, zasmál se a poznamenal, že se diví, žes to neudělal už dávno! No věřil bys tomu? Ale já ho naučím, ten ať si mě příště nepřeje!“

Richard se tomu od srdce zasmál, ale Elisabeth to tak zábavné nepřipadalo. Trochu se zamračila: „Upřímně řečeno, ten klacek mi dělá trochu starosti. Když jsem mu vyprávěla, co všechno se stalo a že jsme jednu chvíli leželi vedle sebe v posteli docela nazí, vůbec to s ním nepohnulo!“ Richard se pousmál a potřásl hlavou.

„Ne, vážně, ani nemrkl!“ zopakovala důrazně Elisabeth. Bylo na ní vidět, že ji to možná i trochu urazilo. „S ním totiž něco není v pořádku, to je ten problém. Řekla bych, že za to může to jeho povolání. Prostě se na ženy dívá jako na hromadu kostí, svalů, jater a ledvin, které jsou jen trochu jinak zabalené do kůže, než je tomu u mužů!“

Richard si taktně nechal pro sebe, že se k němu doneslo, že mladého lékaře už několikrát zahlédli ve

společnosti mladé vdovy, která bydlela sama v domku za Melchamem. Chlapec, který Tomovi plel zahrádku, byl její syn. Řekl jen: „Myslím, že v tomhle směru si o Toma určitě starosti dělat nemusíš. Jistě je to docela normální, zdravý muž.“

„Tuhle jistotu ti závidím! Nikdy jsem neviděla, že by se na nějakou ženu podíval dvakrát, leda by to byla jeho pacientka, a to se samozřejmě víc staral o svůj stetoskop než o její vnady. Ale člověk nikdy nesmí ztrácet naději!“ rozjasnila se jí tvář. „Tom totiž potřebuje manželku, která by ho trochu převychovala a polidštila. Vsadila bych se, že někde po světě určitě chodí děvče, které jen čeká na příležitost, aby se s ním mohlo seznámit. Jde jen o to, aby se ti dva potkali a aby je někdo dal dohromady.“

„Tohle můžeš s klidným svědomím nechat na Tomovi, drahá manželko. Zakazuju ti, aby ses mu do toho míchala!“ pronesl Richard tónem, který nepřipouštěl odpor. „A navíc, Tom na manželství ještě není dost zralý.“

„Alespoň v tomhle s tebou musím souhlasit,“ přiznala bez váhání Elisabeth. Okamžitě zapomněla na všechny zábrany a znovu si mu sedla na klín. Věnovala mu jeden ze svých nejsvůdnějších úsměvů a poznamenala: „Kdyby se ale do budoucna takové děvče někdy někde objevilo, chci, abys mi ho pomohl Tomovi přihrát. To po tobě snad chtít můžu, ne?“

„Ne, to rozhodně ne!“

Elisabeth ale jeho příkré odmítnutí v rozletu rozhodně nezastavilo. Sama pro sebe se usmála a položila mu hlavu na rameno. Koneckonců, i šlechtic přece může změnit názor, ne?

A také že brzy změnil.

ANNE ASHLEYOVÁ

se narodila v Leicesteru, kde také vychodila školu. Nějakou dobu žila ve Skotsku, avšak nyní bydlí v západní Anglii s dvěma kočkami, dvěma syny a s manželem, který má báječný smysl pro humor. Když není právě skloněná nad psacím strojem, ráda odpočívá při práci na zahradě, kde často pořádá dobročinné akce ve prospěch nadace místního kostela.